

НОРА РОБЪРТС СЛЪНЧЕВАТА КЕМБЪЛ

Част 11 от „Макгрегър“

Превод от английски: Татяна Виронова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Е, успя ли да говориш с него?

— Какво? — Сибил Кембъл продължи да работи върху чертожната си дъска и да разчертава прилежно хартията върху нея. — С кого да говоря?

Последва дълга и шумна въздишка. Тя трябваше да събере сили, за да потисне усмивката, която бе готова да се появи на лицето ѝ. Познаваше отлично съседката си от първия етаж Джоуди Майърс и също така отлично знаеше кого има предвид.

— Със страхотния тайнствен господин от апартамент 3-Б, Сиб. Хайде, не се прави, че не си го забелязала. Пренесе се тук преди една седмица и все още не е обелил и дума с никого от наемателите. Или не може да говори, или е голям темерут. А ти си точно срещу неговата врата. Все нещо ти е направило впечатление.

— Бях прекалено заета. Нямам представа за кого говориш. — Сибил вдигна очи и изгледа Джоуди, която се разхождаше възбудено из просторното слънчево ателие с очи, искрящи от любопитство. Тъмнорусата ѝ къдрава грива се развяваше при всяка стъпка.

Отговорът бе презрително изсумтяване.

— Я, стига! Ти забелязваш всичко! А и той не е мъж когото можеш да подминеш.

Джоуди приближи до дъската и надникна над рамото на Сибил, след което намръщи нос. Там нямаше нищо интересно, освен ситна мрежа от сини пресичащи се чертички. Повече ѝ харесваше, когато Сибил започнеше да рисува в квадратчетата своите смешни герои.

— Не си е сложил името на пощенската кутия. И никой не го е виждал да излиза или влиза в сградата през деня. Дори и госпожа Волински. А, както знаеш, нейното зорко око нищо не пропуска.

— Може би е вампир?

— Ууу! — Джоуди прехапа хубавите си устни, заинтригувана от идеята. — Колко страшно! Значи, ако човек го докосне, трябва да бъде студен.

— Леденостуден — съгласи се Сибил и продължи да подготвя работата си, докато Джоуди танцуваше из ателието и бърбореше като сврака.

Това не пречеше на Сибил. Когато работеше, тя обичаше да има компания около себе си. Всъщност дори ѝ беше приятно. Никога не бе била привърженичка на спокойствието и самотата. Точно поради тази причина беше щастлива да живее в Ню Йорк, в малка сграда, пълна с непоносимо шумни и весели съседи.

Тези неща не само че я задоволяваха в личен план, те бяха добре дошли и за професията ѝ.

А от всички наематели на стария склад, превърнат в жилищна кооперация, любимка на Сибил беше Джоуди Майърс. Преди три години, когато се нанесе тук, Джоуди бе една енергична новодомка, която искрено вярваше, че всички хора трябва да бъдат така щастливи, както нея самата. Кое то означаваше, подсмихна се на себе си Сибил, женени.

Сега, вече майка на осеммесечния Чарли, когото обожаваше, Джоуди бе още по-предана на тази своя идея и още по-силно вярваше в нея. И Сибил, естествено, знаеше, че тя бе основният обект на въображаемите планове, въртящи се в главата на приятелката ѝ.

— Нима не си го срещала дори в коридора? — искаше да знае Джоуди.

— Все още не. — Сибил взе разсеяно молива и захапа обратния му край със сочните си устни. Очите ѝ, засенчени от дългите мигли, бяха с цвета на зелено тропическо море през най-яркия час на деня и можеха да бъдат екзотични или знойни, когато не излъчваха радост от живота и света, както обикновено. — Всъщност госпожа Волински е изтървала палмата на първенството. Видях го веднъж да излиза през деня. Значи версията, че е вампир, отпада.

— Видяла си го? — Вниманието на Джоуди моментално беше привлечено и тя се завъртя на столчето пред чертожната дъска. — Кога? Къде? Защо?

— Кога? На разсъмване. Къде? Тръгна на изток по улица „Гранд“. Защо? Страдах от безсъние. — Заразена от настроението на Джоуди, Сибил се завъртя на своето столче. Очите ѝ блестяха от смях, бузите ѝ бяха зачервени. Личеше, че се забавлява. — Събудих се рано,

още по тъмно, и се сетих за шоколадовите сладки, които останаха от партито предната вечер.

— Страхотни бяха! — съгласи се Джоуди.

— Да. Реших, че няма да заспя, докато не изям една. И тъй като вече бях станала, дойдох тук, горе, да поработя малко и отидох до прозореца. Видях го да излиза от сградата. Човек не може да не го забележи. Висок е най-малко два метра. А какви рамене има само!

И двете жени завъртяха очи в знак на възхищение.

— Всъщност — продължи Сибил, — носеше спортен сак и беше облечен с черни джинси и черен пуловер. Затова реших, че отива на тренировка. Никой не може да направи подобни рамене, ако непрекъснато лежи на дивана, хрупа чипс и пие бира след бира по цял ден.

— Аха! — Джоуди вдигна пръст и го насочи към Сибил. — Значи ти е направил впечатление!

— Нали и аз съм жив човек, Джоуди! Само труп няма да се впечатли от подобен мъж. Той наистина е великолепен, а и ти с твоите приказки за тайнственост... Какво му остава на едно момиче, освен да се чуди?

— Защо да се чуди? Има и по-добри начини. Можеш да отидеш и да почукаш на вратата, да му занесеш малко сладкиши или там каквото и да е. Уж да го приветстваш за добре дошъл. Така ще подразбереш какво прави. Сам ли живее, с какво се занимава, какво има вътре. Ако е ерген... Какво става? — Тя спря, вдигна глава и се послуша. — Аха, Чарли се е събудил.

— Аз нищо не чувам. — Сибил също вдигна глава, обърна ухо към вратата и се послуша. После само сви рамене. — Кълна се, Джоуди, откакто роди Чарли, ушите ти станаха като на прилеп.

— Когато станеш майка, ще разбереш защо. Ще отида да му сменя памперса и ще го изведа на разходка. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Не, не мога. Имам работа.

— Тогава ще се видим довечера. Да не забравиш! Вечерята е в седем.

— Добре, добре, няма да забравя. Как ли пък бих могла! — промърмори под носа си Сибил и се усмихна, докато Джоуди изтича да вземе Чарли от спалнята ѝ, където го беше сложила да спи.

Вечерята е в седем, повтори си с усмивка Сибил. С досадния и скучен братовчед на Джоуди. — Франк. Кога ли щеше да събере достатъчно смелост и да ѝ каже да престане да я сватосва, помисли си Сибил.

Може би тогава, когато намери смелост да каже същото и на госпожа Волински. И на господин Пийбли от първия етаж, и на служителката от химическото чистене. Изобщо каква беше тази мания у хората около нея да ѝ търсят мъж? Какво им ставаше на всички!

Сибил бе на двадесет и четири години, свободна, безгрижна и щастлива. Не че не искаше някой ден да си има семейство. И хубава къща на хълма, с двор, където да играят децата. И куче. Там на всяка цена щеше да има куче. Но това беше някъде в далечното или по-близко бъдеще. Сега животът ѝ харесваше точно такъв, какъвто беше и, слава богу, нищо не ѝ липсваше.

Тя се подпря с лакът върху чертожната дъска, почеса брадичката си с молива и се загледа замечтано през прозореца. Сигурно пролетта бе виновна да има такова настроение. Да се чувства така ленива, разсеяна и изпълнена със скрито нервно напрежение, което сякаш я прищпорваше отвътре.

Замисли се дали все пак да не излезе на разходка с Джоуди и Чарли, ала в този момент чу от долния етаж приятелката си да вика „чао“ и звука на затварящата се врата.

Е, значи така било писано. Още по-добре.

Хайде на работа, каза си Сибил, върна се към работната маса и започна да скицира поредната част от своята серия комикси, озаглавена „Приятели и съседи“.

Имаше сигурна и талантлива ръка и това беше дар Божии. Майка ѝ бе международно известна художничка, баща ѝ беше саможив гений, автор на популярната серия комикси „Макинтош“. Заедно те бяха предали на нея и на останалите си деца любовта към изкуството, чувството за хумор и здравите корени.

Когато напусна родния си дом в Мейн, тя знаеше, че винаги ще бъде добре дошла обратно, ако Ню Йорк я отхвърли. Но това не стана.

За трите години тук нейните комикси добиха голяма популярност. Беше горда от постигнатото, горда от простотата, хумора и топлотата, които създаваше върху белия лист с характерните си герои, поставени във всекидневни ситуации. Беше постигнала всичко

това сама. Не се и опитваше да имитира ироничността на бащините си персонажи или доста острите му понякога политически сатири и шаржове. За нея самият живот създаваше настроението, животът я караше да се смее. Да чакаш на опашката за билети за кино, да си купиш подходящи обувки и да оцелееш след поредната нагласена любовна среща.

Докато много хора смятаха нейната героиня Емили за автобиографична, Сибил я намираше чудесна и пълна с идеи, ала не се отъждествяваше с нея. Още повече, че Емили беше фина, дребна блондинка, която имаше ужасен късмет, никога не можеше да си намери работа, а още по-малко подходящ мъж. Просто не ѝ вървеше с мъжете.

А Сибил беше брюнетка със среден ръст и забележително успешна кариера. Колкото до мъжете... Е, те не бяха основното нещо, за което мислеше в живота си. Затова и не се тревожеше особено много за късмета си с тях.

Лицето ѝ се смръщи, а очите ѝ се присвиха, когато се хвана, че вместо да рисува, си играе с молива. Днес очевидно не можеше да се съсредоточи. Тя прокара пръсти през гъстата си, тъмнокестенява коса, прехапа добре оформените си, сочни устни и сви рамене. Може би трябваше да си почине, да подремне. А може би малко шоколад щеше да събуди заспалото ѝ въображение.

Сибил мушна разсеяно молива зад ухото си по стар детски навик, който не можеше да изкорени, напусна обляното със слънце ателие и слезе надолу по стълбите.

Апартаментът ѝ беше просторен. Това, както и ателието към него, бяха основната причина да го наеме веднага щом го видя. Дълъг плот разделяше кухнята от дневната, която бе на по-ниско ниво. Високите прозорци пропускаха много светлина и уличен шум, което я държа будна и трепетна няколко седмици след пристигането ѝ в Ню Йорк.

Тя се движеше грациозно. Това бе още една черта, наследена от майка ѝ. Както баща ѝ обичаше да казва, притежаваше „грацията на Грандо“. Имаше дълги крайници, особено подходящи за балерина. Всъщност като дете беше вземала уроци по балет, но когато порасна, ги изостави. Сибил отиде боса в кухнята, отвори хладилника и се замисли.

Можеше да си направи нещо вкусно за ядене. Беше вземала уроци и по готварство. И ѝ беше интересно и забавно, докато не задмина учителя си по изобретателност и майсторство.

В този момент чу музиката и въздъхна. Звучите преминаваха през старите стени, през тесния коридор и външната врата. Беше тъжна и секси, вълнуваща и възбуждаща. Сякаш саксофонът ридаше. Тайнственият господин от апартамент 3-Б не свиреше всеки ден, ала на Сибил ѝ се искаше той да го прави. Провлечените, сякаш течни звуци я вълнуваха, както и бурните емоции, които издаваха.

Кой беше той, питаше се тя, може би един тъжен музикант, който се надяваше да пробие в Ню Йорк? Несъмнено беше с разбито сърце, продължи да умува Сибил, съчинявайки един от поредните си сценарии за него, докато машинално вадеше от хладилника продукти. Естествено, че зад всичко това се криеше жена. Някоя студенокръвна, червенокоса красавица, която бе пленила душата му и сетне бе стъпкала безмилостно кървящото му сърце с десет сантиметровите токчета на италианските си обувки.

Преди няколко дни Сибил беше намислила друг сценарий за тайнствения непознат. Тогава той бе избягал от богатото си и отвратително семейство още като шестнадесетгодишно момче. За да се прехранва, беше свирил по ъглите на улиците в Ню Орлийнс. Защо Ню Орлийнс? Защото това беше любимият ѝ град. А после бе дошъл да се скрие на север, след като същото това ужасно семейство, оглавявано от ненормалния му чичо, бе започнало да го издирва из цялата страна.

Не беше съвсем сигурна защо точно го издирват, но това всъщност не беше важно. Той бягаше и се криеше от тях и единственото му спасение беше в музиката. Или пък беше таен агент с изключително важна и опасна мисия, който работеше под прикритие. А може би беше международен крадец на бижута, издирван от Интерпол. Или опасен сериен убиец, който дебнеше следващата си жертва.

Тя се разсмя на глас на фантазиите си и погледна към продуктите, които беше извадила от хладилника, без да мисли. Какъвто и да бе тайнственият съсед, осъзна Сибил, все още усмихната, явно му се ядяха курабийки. Защото точно тези продукти беше извадила.

Той се казваше Престън Макуин. И изобщо не се смяташе за тайнствен. Просто обичаше личната си свобода. И именно необходимостта да се чувства свободен го беше довела тук, в сърцето на един от най-големите градове в света, където човек можеше да остане сам и незабелязан в тълпата.

Временно, помисли си той, докато прибираще саксофона в калъфа. Само временно. След няколко месеца ремонтът на къщата му на скалистия бряг в Кънетикът щеше да приключи. Някои казваха, че това не е къща, а крепост. Ала тя му харесваше точно такава. В подобна крепост човек можеше да живее блажено сам седмици наред. И нямаше начин някой да влезе и да го безпокои, когато мостът бе вдигнат, а портите заключени.

Престън се заизкачва по стълбата, като остави зад себе си почти празната всекидневна. Използваше я само когато свиреше. Тук акустиката беше превъзходна. Или за да потренира, когато не беше в настроение да отиде до фитнес центъра на няколко пресечки по-надолу.

Всъщност той живееше на втория етаж. Временно, повтори си отново. И всичко, от което се нуждаеше, бе едно легло, гардероб, лампа и достатъчно стабилно бюро, което да побере портативния компютър, монитора и принтера. Нямаше да има дори телефон, ако агентката му не го бе принудила да вземе клетъчен телефон, за да поддържа контакт с него.

Престън седна на бюрото, доволен, че кратката почивка, която направи със саксофона, бе прочистила паяжините в главата му. Манди, агентката му, непрекъснато го преследваше заради последната пиеса. Мислеше да ѝ каже да престане да го тормози. Пиесата щеше да бъде готова тогава, когато трябваше, и нито минута по-рано.

Проблемите с известността, помисли си той, идеха от това, че тя започваше да обсебва и направлява живота ти. След като веднъж си направил нещо, което хората са харесали, те искат да го направиш отново. Но ако може по-бързо и да е по-голямо. Престън не даваше и пукната пара за това, какво искат другите. Можеха да счупят вратите на театъра, за да гледат последната му пиеса, да му дадат следващата награда „Пулицър“ или „Тони“ и да изсипят пред краката му самосвали с пари. А можеше да не стъпят в театъра, да разпердушинят от критики работата му и да си поискат парите обратно. Това изобщо не го

вълнуваше. Единственото, което имаше значение за него, беше работата. И винаги щеше да бъде така.

Финансово беше добре осигурен. Винаги е бил. Манди казваше, че всъщност това бе част от проблема му. Без нуждата от пари и желанието да ги печели, без мисълта за това да го прищпорва, той бил арогантен и отчужден от своята публика. Тя също така казваше, че точно това го е направило гениален. Защото просто не му пукало от нищо.

Престън седеше на бюрото си в голямата празна стая. Висок, мускулест, снижен, с разрошена грива с цвета на добре охранена норка. Сините му очи бягаха по редовете на вече изписаните страници. Устата му беше твърдо стисната, той рядко се усмихваше. Лицето му бе тясно, скулесто и греховно красиво.

Беше изключил съзнанието си за уличния шум, блъскащ се в прозорците му денем и нощем, и се помъчи да проникне в душата на мъжкия образ, който бе създал с малкия си компютър. Един мъж, който отчаяно се бореше да надвие собствените си желания.

Пронизителният звук на звънеца го накара да изругае, ала въпреки това стана и слезе долу в празната стая. Първо му мина през ума да изчака и да не отваря, но понеже отлично познаваше човешката природа, реши, че неканеният посетител сигурно щеше да се върне по-късно. Затова най-добре щеше да бъде да отвори и да го прогони веднъж завинаги.

Най-вероятно беше жената от първия етаж с очи като на орел, реши Престън, на път към вратата. Тя вече се бе опитала да го заговори на няколко пъти, когато излизаше вечер, за да отиде в клуба. Той беше специалист по измъкването, ала нейното упорство започваше да става досадно. Най-умно щеше да бъде, ако сега я отпъдеше набързо и я оставеше да клюкарства колкото си иска зад гърба му.

Но когато погледна през шпионката, видя не едрата жена с блестящи птичи очи, а хубавичка брюнетка с къса момчешка прическа и големи зелени очи.

Знаеше, че живее в отсрещния апартамент и се зачуди какво ли можеше да иска. Тъй като вече цяла седмица нито веднъж не се беше опитала да установи контакт с него, Престън бе решил, че така ще продължава и за в бъдеще. Кое то всъщност я бе направило идеалната съседка в очите му.

Разочарован, че бе излъгала очакванията му, отвори неохотно вратата и се наведе към нея.

— Да?

— Здравейте. — О, виж ти, помисли си Сибил, та той е още похубав отблизо. — Аз съм Сибил Кембъл. Живея в 3-А, точно срещу вас. — Тя се усмихна очарователно и посочи с ръка отсрещната врата.

Престън само повдигна незаинтересовано вежди.

— Е, и?

Не си хаби думите, реши Сибил и продължи да се усмихва, макар че искаше очите му да се отместят от нея, за да може поне да надникне в стаята зад него. Не можеше обаче да направи нищо подобно, защото той не помръдваше, нито откъсваше очи от нейните. Щеше да бъде прекалено нахално да наднича. Нещо, което тя не можеше да си позволи.

— Чух ви, че свирите преди малко. Работех в къщи и музиката стигна до ушите ми.

Ако беше дошла, за да му прави забележка заради шума, не бе познала, намуси се Престън. Той свиреше, когато си искаше. И никой не можеше да му забрани да го прави. Затова продължи да я гледа студено и незаинтересовано. Малко вирнато носле, чувствена сочна уста, дълги бедра и лакирани в ярко розово нокти на босите крака.

— Обикновено слушам уредбата, когато работя, ала този път бях забравила — продължи весело Сибил и Престън забеляза малката трапчинка, която се появи на бузата близо до устата ѝ. — Затова ви чух и много ми хареса. Ралф и Сиси непрекъснато пускаха Вивалди, който е чудесен, разбира се, но е прекалено монотонно да слушаш едно и също нещо. Те живееха преди тук, Ралф и Сиси — обясни тя, като посочи с ръка апартамента му. — Преместиха се в Уайт Плейс, когато Ралф завъртя роман с една продавачка от „Сакс“. Е, не беше точно любов, ала той така си мислеше и Сиси каза, че или ще напуснат града, или ще го скалпира по време на развода. Госпожа Волински им даваше само шест месеца, но аз мисля, че ще се оправят. Всъщност...

Неочаквано тя му подаде красивата жълта чиния, която държеше, с наредена върху нея малка планина от шоколадови курабийки, завити отгоре с чиста розова салфетка.

— Донесох ви малко сладки.

Престън погледна надолу и по този начин ѝ предостави кратката възможност да надзърне за миг зад него и да види съвършено празната стая.

Бедното момче, не може да си купи дори диван, помисли си Сибил. После сериозните му сини очи отново се върнаха върху нейните.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо сте ми донесли сладки?

— Ами, изпекох ги. Понякога се хващам да готвя, за да прочистя главата си. Когато не мога да се съсредоточа върху работата си. Най-често правя курабийки. Това най-много ми помага. А ако ги задържа за себе си, ще ги изям всичките и после ще се мразя. — Трапчинката на бузата ѝ се очерта още по-дълбоко. — Не обичате ли сладки?

— Нямам нищо против тях.

— Добре тогава, изяжте ги и да ви е сладко. — Тя тикна чинията в ръцете му. — И добре дошли в къщата. Ако ви трябва нещо, аз съм отсреща. — Направи отново широк жест с красивата си ръка с тънки елегантни пръсти. — А ако искате да научите повече за другите наематели, мога да ви бъда от полза. Живея тук вече няколко години и познавам всички.

— Не искам. — Той отстъпи крачка назад и затвори вратата под носа ѝ.

Сибил остана на мястото си като закована, неспособна дори да реагира на подобна грубост. Беше преживяла своите двадесет и четири години без нито веднъж да хлопнат вратата под носа ѝ. И сега, когато това беше станало, реши, че всъщност не ѝ пука.

Едва се пребори с инстинктивното си желание да почука отново и да си поиска курабийките обратно. Не, нямаше да падне толкова ниско, каза си тя, рязко се обърна на пети и се упъти към своята врата.

Е, сега вече знаеше, че мистериозният господин бе умопомрачително хубав, с телосложение на бог и невъзпитан като своенравно двегодишно хлапе, което трябва да бъде добре натупано, преди да бъде сложено да спи.

Добре, всичко това беше чудесно. Сибил изобщо нямаше да му се пречка повече. Тя дори не тресна вратата си, както ѝ се искаше. Боеше се, че оня нахалник ще чуе и ще се подсмихне с красивата си

уста, която сякаш казваше „върви по дяволите“. Ала когато се прибра вкъщи, Сибил се обърна към затворената врата и му се изплези, сложила ръце зад ушите си.

Почувства се много по-добре. Въпреки че в крайна сметка непознатият безцеремонно беше взел курабийките, любимата ѝ чиния и беше успял да я ядоса. А тя все още не знаеше името му.

Престън изобщо не съжеляваше за поведението си. Нито за секунда дори. Беше решил, че с нищо неоправданата му грубост щеше да държи настрана поне за известно време дръзката му съседка с вирнато носле и предизвикателно лакирани нокти на краката. Последното нещо, което искаше, беше местният комитет от доброжелатели да се изсипе пред вратата му, предвождан от приказливата брюнетка с очи на самодива.

По дяволите! Поне в Ню Йорк хората би трябвало да не обръщат внимание на съседите си. Беше почти сигурен, че този град бе олицетворение на отчуждеността, а ако не бе, сигурно скоро щеше да стане.

За негово щастие, помисли си той, тя поне беше сама. Не се и съмняваше, че ако имаше съпруг, сигурно щеше да изтъкне всичките му качества и добродетели. Това, че работеше в къщи и можеше да се сблъска с нея, когато излизаше някъде, беше обаче черна точка. А пък това, че правеше най-вкусните шоколадови курабийки в цялата вселена, беше почти непостимо.

Първоначално се опита да не им обръща внимание, докато работеше. Престън Макуин беше в състояние да пренебрегне дори ядрен взрив, когато думите напиреха да излязат изпод пръстите му. Но когато вдигнеш глава, се хващаше, че мисли за тях. Представяше си ги как си кротуват в красивата жълта чиния в кухнята.

Мислеше за тях, когато се бръснеш, когато се обличаше и когато се отпускате с упражненията, след като бе седял с часове в позата, която учителката му от трети клас, сестра Мери Джоузеф, наричаше окаяна.

И така, когато слезе долу, за да изпие една напълно заслужена, според него, бира, пред очите му изплува жълтата чиния с курабийките върху плота на кухнята. Той обра пяната и отпи от бирата. Защо пък да

не хапне една-две, помисли си. Нямахме смисъл да ги изхвърля в кофата за боклук — и без това вече беше натрил носа на наперената Сибил.

Тя сигурно щеше да си поиска чинията. Какво му пречеше да опита една курабийка, преди да остави чинията пред вратата ѝ. И така, изяде една. Изръмжа доволно и дори кимна с глава. После изяде втора и въздъхна от истинско удоволствие. И едва когато бе изхрупал двайсетина, спря и се наруга.

Също като някакъв наркоман, помисли си Престън, който не може да устои на изкушението. Чувстваше се преял, направо щеше да му прилошее. Погледна полупразната чиния, отвратен от себе си и от лакомията си. С последни усилия на волята си изсипа останалите няколко курабийки в пластмасова купа и прекоси стаята, за да вземе саксофона си. Реши, че ще обиколи няколко пъти квартала, преди да отиде в клуба.

Когато отвори вратата обаче, чу, че съседката му се качва по стълбите. Намръщи се и се върна обратно, като остави вратата си леко открената. Така можеше да чуе гласа ѝ и онова, което говореше. Затова учудено вдигна вежди, когато видя, че бе сама.

— Никога повече — мърмореше си Сибил. — Не ме интересува дали ще ми набива кибритени клечки под ноктите на краката, или ще размахва нагорещен ръжен пред очите ми. Никога повече няма да премина през подобно мъчение. За нищо на света, докато съм жива! Това е. Край!

Беше сменила облеклото си, отбеляза наум той, и сега носеше черни панталони и вталено черно сако, под което се виждаше риза с цвят на ягода и дълги обици на ушите.

Съседката продължи да си говори, докато отваряше чантичката си с размер на пощенска марка.

— Животът е прекалено кратък, за да се ядосвам заради някакви си пропилены два часа. Ала няма да допусна тя да ми причини това отново. Знам как да ѝ откажа. Просто трябва да тренирам, това е всичко. Къде, по дяволите, се е дянал този ключ?

Звукът на отварящата се зад гърба ѝ врата я накара да подскочи и да се обърне рязко. Престън забеляза, че висящите на ушите ѝ обици никак не подхождаха на цвета на блузата и си помисли дали причината беше небрежност, или моден каприз. След като обаче не можеше да

намери ключа си в чантичка, която бе по-малка от дланта му, значи по-скоро беше небрежна, реши той.

Сибил цялата пламтеше, беше явно ядосана и свежа. И миришеше по-хубаво и от курабийките си. Понеже го осъзна, това още повече го ядоса.

— Задръжете така — рече Престън и се обърна да вземе чинията.

Тя нямаше никакво намерение да го чака. Още повече, че най-после намери ключа си там, където беше решил да се скрие, във вътрешното джобче на чантата. Всъщност там, където го беше сложила, за да знае къде е, когато ѝ потрябва, и бързо да го намери. И както обикновено, беше забравила.

Но той я изпревари. Излезе от апартамента си като остави вратата да се хлопне сама зад него. В едната си ръка носеше саксофона, а в другата нейната чиния.

— Заповядайте — рече и реши да не я пита коя бе причината за нацупеното изражение на красивото ѝ като на морска сирена лице. Не се съмняваше, че сама щеше да му я каже — през следващия половин час.

— Много благодаря — изстреля Сибил и взе чинията от ръцете му. Тъй като главата ѝ се беше надула през последните два часа да слуша монотонните разсъждения за превратностите в света на борсата от братовчеда на Джоуди. — Франк, реши да си го изкара на тайнствения си съсед. Поне в момента имаше настроение за това. — Слушай, приятелче! Ясно ми е, че не искаш да бъдем добри съседи. И аз не искам. Никакви приятели — отсече тя и размаха чинията. — Имам ги толкова много, че не мога да понеса още един, поне докато някой от останалите не напусне страната. Ала това не ти дава право да се държиш като ръб. Исках само да се запознаем и да ти дам малко от проклетите курабийки.

Устните му бяха готови да се разтегнат в усмивка, но Престън успя да я потисне.

— Проклетите курабийки бяха чудесни — рече той.

Преди сам да осъзнае какво казва, и веднага съжали, тъй като видя как настроението в очите ѝ се промени от гняв в учудване.

— Така ли?

— Така. — Престън тръгна по коридора и я остави обърквана и заинтригувана.

Затова Сибил последва инстинкта си, което бе едно от любимите ѝ хобита. След като отключи вратата, тя остави чинията в кухнята, заключи отново и тръгна след него на пръсти.

Това ще бъде голям номер за Емили, помисли си и си представи как ще се развие играта седмици занаяпред. Разбира се, щеше да се наложи да накара Емили да си загуби ума по момчето, разсъждаваше Сибил, докато слизаше на пръсти по стълбите. Това нямаше да бъде някакво нормално и най-обикновено любопитство, а направо фикс идея.

Задъхана от вълнение, докато обмисляше трескаво всички възможности, тя излезе крадешком през входната врата и се огледа бързо надясно и наляво.

Той доста се беше отдалечил от къщата. Има широка крачка, усмихна се Сибил и тръгна след него.

Емили, разбира се, щеше да се крие, да минава на прибежки от стълб до стълб и да се залепя към стените и ъглите на къщите, в случай че той се обърнеше назад и...

Тя едва не извика и направи точно това. Залепи се зад стълба на уличната лампа, когато обектът на преследването ѝ разсеяно погледна назад през рамото си. С ръка на сърцето Сибил надникна крадешком и го видя, че зави зад ъгъла.

Ядосана, че вместо с удобни половинки беше с обувки с токчета заради вечерята у Джоуди, тя си пое дълбоко дъх и прибяга до следващия ъгъл.

Тайнственият съсед се разхожда цели двадесет минути, докато краката ѝ не започнаха да пицят от болка и първоначалният ѝ ентузиазъм се превърна в отегчение и гняв. Може би всяка вечер този мъж просто мереше улиците на града със саксофон в ръка, помисли си ядосана Сибил.

Може би беше не само груб. Вероятно беше луд. Сигурно неотдавна беше излязъл от психиатрията. Ето защо не знаеше как да общува с хората по нормален начин.

Явно богатото му, жестоко семейство го бе тикнало в лудницата, за да не може да предяви правата си към наследството на своята любима баба, която бе умряла при подозрителни обстоятелства и му бе оставила цяло състояние. И през всичките тези години, когато е бил затворен от корумпирани психиатри, мозъкът му се е изкривил.

Дааа... Точно това щеше да открие Емили и щеше да бъде сигурна, че нейната чиста любов и нежните грижи, с които щеше да го обгради, щяха да го излекуват. Сетне всички приятели и съседни щяха да се опитат да я разубеждават, дори и когато тя успееше да ги въвлече в плановете си. И преди всичко да свърши, тайнственият господин щеше да...

Тя рязко спря, защото той влезе в малък нощен клуб със светец над вратата надпис „Делта“.

Е, най-сетне, помисли си Сибил и оправи косата си. Сега просто трябваше да влезе вътре, да се свре в едно тъмно ъгълче и да види какво ще последва.

ВТОРА ГЛАВА

Вътре миришеше на уиски и тютюнев дим. Всъщност не беше никак противно, помисли си Сибил. По-скоро имаше приятна атмосфера. Беше полутъмно, осветено само от светлосини бледи лампи, насочени към малка сцена. Кръглите масички бяха не по-големи от подноси за кафе и бяха сложени много нагъсто. И въпреки че повечето от тях бяха заети, шумът беше приглушен и не дразнеше. Тя реши, че в подобни места хората говореха шепнешком, защото сигурно планираха тайни любовни връзки или пък вече ги консумираха.

На масивния дървен бар покрай стената постоянните клиенти отпиваха бавно от чашите си, приведени над тях така, сякаш защитаваха съдържанието им от евентуални посегателства.

Този клуб, реши Сибил, сякаш бе излязъл от някой черно-бял филм от четиридесетте години. Главната героиня беше с дълга, прилепнала рокля с цепка над коляното и кървавочервено червило. Небрежна вълна от платинено русата ѝ дълга коса падаше и засенчваше лявото ѝ око, докато тя стоеше на сцената, осветена от лъча на един-единствен прожектор, и пееше с дрезгавия си глас за мъже, които я бяха прелъстили и изоставили. През това време мъжът, който я обичаше и я беше изоставил, размишляваше над чашата си с уиски, а уморените му очи бяха засенчени от периферията на меката шапка.

С други думи, помисли си с усмивка Сибил, сценарият беше идеален.

Като се надяваше, че няма да бъде забелязана, тя се промъкна покрай стената и си намери свободна масичка. Когато седна и се огледа, видя тайнствения си съсед през завесата от дим и алкохолни пари.

Беше облечен в черно. Черни джинси и черна тениска, напъхана плътно в тях. Беше свалил коженото си сако, което бе облякъл заради вечерния хлад. Жената, с която говореше, беше изключително красива,

тъмнокожа, обгърната така плътно от яркочервения си костюм, че всяка изкусителна извивка на фантастичното ѝ тяло се очертаваше под него. Висока е сигурно поне метър и осемдесет, помисли си завистливо Сибил. А когато жената отметна назад красивата си глава и се разсмя, смехът ѝ се извиси и разтърси малкото помещение.

За пръв път Сибил го видя да се усмихва. Не, това не беше точно усмивка, помисли си замаяна, почти парализирана от неочакваното превъплъщение на красивото му и строго лице. Тя просветна на устните му като светкавичен юмрук със силата на парен чук и не можеше да се нарече с обикновената дума усмивка.

Изпълнена беше с удоволствие, чувство и лукав хумор. Това я накара да подпре брадичка върху скръстените си длани и да се усмихне в отговор.

Сибил си представи, че той и красивата амазонка са любовници. Дори беше сигурна, защото жената обгърна лицето му с две ръце и горещо го целуна в устата. Разбира се, помисли си Сибил, мъж като него, с неговите тайни, би трябвало да има точно такава екзотична любовница. И те трябваше да се срещат в полутъмни и димни барове, където музиката е тъжна и страдна.

Като реши, че това бе много, ама много романтично, Сибил нещастно въздъхна.

Делта потупа ободрително Престън по бузата.

— И какво сега? Значи жените вече те преследват, а, сладурче?

— Тя сигурно е лунатичка.

— Искаш ли да я изхвърля?

— Не. — Той не се обърна, ала чувстваше големите зелени очи зад гърба си, приковани в тила му. — Абсолютно съм убеден, че е безобидна и безвредна лунатичка.

Жълто-кафявите очи на Делта заискриха от смях.

— Тогава само ще я проверя що за птица е. Една жена започва да дебне моето сладурче. Аз трябва просто да я преслушам, нали, Андре?

Мършавият тъмнокож мъж на пианото спря да удря по клавишите, за да ѝ се усмихне. Усмивката му беше смачкана и изтъркана като старото парче, което свиреше.

— Добре, Делта. Направи го. Но, моля те, не я наранявай. Толкова е мъничка. Ти готов ли си? — обърна се той към Престън.

— Започвай. Аз ще се присъединя.

След като Делта стана и се отдалечи, дългите нервни пръсти на Андре започнаха да правят с клавишите магия. Престън се остави на настроението да го завладее, затвори очи и музиката го обсеби. След това се присъедини към пианиста със своя саксофон.

Музиката го отнесе някъде другаде. Мелодията прочисти главата му от думите, и хората, и от сцените, които се въртяха в нея. Когато свиреше така, на света нямаше нищо друго, освен музика и неопикуемото удоволствие да я създава.

Беше казал веднъж на Делта, че свиренето е като секса. Взема нещо от теб, а ти дава друго в замяна. А когато всичко свърши, винаги ти се струва прекалено кратко.

На своята масичка Сибил също се потопи в мелодията, потъна в ниските, тъжни тонове, после се извиси с неочакваните ридания на саксофона. Беше различно, помисли си тя, да го гледа как свири, а не само да го чува през стената. Сега, когато го наблюдаваше, усещаше как от него се излъчва някаква сила. Нещо, което разкъсваше сърцето, нещо по-мощно от обикновено харесване.

Това беше музика, с която да плачеш. Да правиш любов. Да мечтаеш. Беше така завладяна от нея, че не забеляза жената, която застана до масичката.

— Какво има, сестричке?

Стресната, Сибил вдигна глава и се усмихна неопределено.

— Чудесно е. Музиката. Направо накара сърцето ми да спре.

Делта вдигна вежди. Момичето имаше чисто и красиво лице, помисли си тя. Не приличаше на лунатичка с това носле и тези огромни очи, засенчени от дългите мигли.

— Ще пиеш ли нещо, или само ще заемаш мястото?

— О! — Сибил осъзна, че в заведения като това се продава и алкохол. Задължително. — Това е музика за уиски — усмихна се отново тя. — Ще взема едно уиски.

Веждите на Делта се вдигнаха още по-високо.

— Не ми изглеждаш достатъчно възрастна, че да си поръчваш уиски, сестричке.

Сибил дори не въздъхна. Тази забележка я чуваше постоянно. Затова мълчаливо отвори чантата си и извади шофьорската си книжка.

Делта я взе, разгледа я и я върна.

— Добре, Сибил Анджела Кембъл. Ще получиш своето уиски.

— Благодаря. — Доволна, Сибил отново подпря лице с ръце и се заслуша. Изненада се, когато Делта се върна не с една, а с две чаши и настани великолепно си тяло на съседния стол.

— Е, какво правиш тук, мъничка Сибил?

Сибил отвори уста да отговори и осъзна, че не можеше просто така да признае, че бе проследила своя тайнствен съсед през цялото Сохо.

— Ами, живея недалече. Попаднах случайно тук, просто последвах импулса си. — Тя вдигна чашата си и посочи с жест малката сцена. — Ала не съжалявам. Напротив, радвам се, че го направих — рече и отпи.

Устните на Делта се извиха в гримаса. Момичето можеше да приличаше на гимназистка, но пиеше уискито си като мъж.

— Ако се разхождаш сама по улиците посред нощ, някой ще те схруска, малка сестричке.

Очите на Сибил премигаха зад чашата.

— О, не мисля така. Ти не се тревожи за мен, сестро.

Делта кимна, доволна от отговора.

— Може би да, а може би не. Аз съм Делта Пардю. — Тя чукна чашата си в чашата на Сибил. — Заведението е мое.

— Харесва ми, Делта.

— Може би да, а може би не. — Делта отново се разсмя с гърления си смях. — Ала съм сигурна, че харесваш моето момче. Откакто си дошла, не си откъснала котешките си очички от него.

Сибил замислено отпи от уискито, докато разсъждаваше как да постъпи. Всъщност не се и съмняваше, че жената много лесно можеше да я изхвърли на улицата или където и да било другаде. Делта тежеше поне десетина килограма повече от нея. И, както каза, това беше нейното заведение. Той беше нейното момче. Нямаше смисъл да кара една потенциална нова приятелка да изкара въздуха от дробовете ѝ още при първата среща.

— Много е привлекателен — рече уж равнодушно, но искрено Сибил. — Трудно е човек да не го гледа. Така че ще продължа да го

гледам, ако това не ти пречи. А освен това се съмнявам, че той би погледнал някъде другаде, когато си има теб.

Зъбите на Делта проблеснаха в ослепителна усмивка.

— Може би ти наистина си в състояние да се опазиш. Защото си умно момиче, нали?

Сибил се засмя в чашата си.

— О, да. Такава съм. И тук ми харесва. Дори много. Откога го имаш, Делта?

— От две години.

— А преди това? Доколкото мога да усетя, акцентът ти е от Ню Орлийнс, нали?

Делта наклони глава.

— Имаш набито ухо.

— Да, наистина, за акцентите и диалектите. Ала твоят е от онези, които не мога да сгреша. Семейството ми е от Ню Орлийнс. Майка ми е израснала там.

— Не познавам никой с фамилия Кембъл. Това моминското име на майка ти ли е?

— Не. Тя е Грандо.

Делта се облегна.

— Грандо ли? Аз познавам много Грандо. Имаш ли нещо общо с мис Аделаид?

— Тя ми е прабаба.

— Голяма дама.

Сибил се засмя и отпи отново.

— Драка и половина, и студена като лед. Когато бяхме малки, близнаците — брат ми и сестра ми — и аз си мислехме, че е вещица, от най-лошите.

— Беше могъща, но това беше естествено, заради парите и името й. Грандо, а! Та коя, казваш, е майка ти?

— Дженвиев Грандо Кембъл, художничката.

— Мис Джени, значи? — Делта остави чашата на масата, сложи ръка на сърцето си и се разлюля от смях. — Значи, малкото момиченце на мис Джени е дошло в моя бар! О, светът наистина е малък и в него стават странни неща.

— Ти познаваш майка ми?

— Моята майка чистеше в къщата на твоята баба, сестричке.

— Мейзи? Ти си дъщерята на Мейзи? О! — Развълнувана, Сибил хвана ръката на Делта. — Мама говореше за Мейзи през цялото време. Веднъж ѝ отидохме на гости, когато бях още малка. Тя ни почерпи с банички, бяха топли и вкусни. Седнахме на предната веранда и пихме лимонада, а татко ни нарисува.

— А пък моята майка сложи тази рисунка в хола и беше много горда с нея. аз съм била в града, когато сте идвали. Работех. А мама... Тя говори за това посещение седмици наред. Дълбоко в сърцето си бе скътала едно местенце за мис Джени.

— Чакай да видиш какво ще стане, като им кажа, че съм те срещнала. Как е майка ти, Делта?

— Умря миналата година.

— О! — Сибил сложи ръка върху ръката на Делта и я стисна със съчувствие. — Толкова съжалявам.

— Мама живя хубав живот и умря, както си спеше. Щастлива смърт. Майка ти и баща ти дойдоха на погребението. Седяха в църквата. После дойдоха и на гробището. Имаш добри родители, малка Сибил.

— Така е. Ти също.

Престън не знаеше как да си обясни това, което виждаше. Делта, която смяташе за най-разумната от всички жени, прегръщаше малкото, хубаво, ала явно лудичко момиче, което вече ѝ беше приятелка. Двете пиеха уиски и се смееха. Държаха си ръцете като много близки приятелки.

Вече повече от час седяха заедно в ъгъла на бара. От време на време Сибил започваше някой от своите забавни монолози, като размахваше ръце. Делта се смееше, облягаше се назад и клатеше глава.

— Погледни ги, Андре — наведе се Престън към пианиста.

Андре отпусна ръце, сетне запали цигара и погледна двете жени.

— Като кокошки в курник са. Това е едно много хубаво момиче, момко. Излъчва искрици, направо блести. Като звездичка е.

— Мразя искриците — промърмори Престън и тъй като повече нямаше настроение да свири, прибра сакса в калъфа. — Ще посвирим друг път.

— Знаеш, че съм тук. Винаги на твое разположение.

Мислеше веднага да си тръгне, но беше заинтригуван от факта, че неговата добра приятелка Делта толкова бързо се бе сприятелилила с

лудата му съседка. Освен това щеше да му бъде приятно, ако можеше да натрие носа на досадницата.

Ала когато спря до тяхната маса, Сибил вдигна глава и приятелски му се усмихна.

— Здравсти. Няма ли да свириш повече? Жалко. Беше прекрасно.

— Ти си ме проследила.

— Така е. Беше невъзпитано от моя страна. Но се радвам, че го направих. Обичам да слушам хубава музика и вероятно никога нямаше да срещна Делта, ако не бях тръгнала след теб. Ние с нея...

— Не го прави никога повече — прекъсна я рязко той и се упъти към вратата.

— Охо! Много е ядосан — разкикоти се Делта. — Видя ли този лед в очите му и тръпки преминават по гърба ми.

— Трябва да му се извиня — стана Сибил. — Не искам да ти се сърди заради мен.

— Да ми се сърди ли? Че той е...

— Ще се върна след малко — прекъсна я Сибил и я целуна бързо по бузата, което накара жената да премига учудено. — Не се тревожи, ще оправя нещата за секунда.

Докато излизаше, Делта я проследи с поглед, след което отново се разсмя.

— Сестричке, направо си нямаш представа в какво се набъркваш! Най-малкото с моето сладурче — направи весела гримаса тя.

Ала Сибил вече беше на улицата и тичаше по тротоара.

— Хей! — извика тя след него, след което се укори, че не се сети да попита Делта за името му. — Хей! — Като рискуваше да изкълчи крак, Сибил затича на високите си токчета, за да го настигне. — Извинявай. — Хвана го за ръкава на сакото тя. — Наистина. Грешката е изцяло моя.

— Че кой е казал, че не е?

— Не биваше да те проследявам. Направих го импулсивно. Никога не мога да овладея импулсите си. Винаги съм била... Е, бях наистина разстроена, защото онзи идиот Франк... Както и да е, това няма значение. Искях само да... Ама ти не можеш ли да спреш за малко?

— Не.

Сибил завъртя очи.

— Добре, искаш да ме накараш да тичам след теб, но няма защо да се сърдиш на Делта. Разприказвахме се и открихме, че нейната майка е работила при моята баба и че тя, Делта, познава моите родители и някои от братовчедите ми Грандо... Така че се оказахме близки познати.

Престън спря и я изгледа.

— От всички кръчми на света, точно в тази.

Това я накара да се разсмее.

— Ала все пак добре, че тръгнах след теб, за да се запозная с гаджето ти. Извинявай.

— Моето гадже? Делта ли имаш предвид?

Този път, за голямо учудване на Сибил, той се разсмя. Смахът му беше искрен, с прекрасен баритонов тембър, който разтопи леда в очите му и я накара да въздъхне облекчено.

— Нима Делта прилича на нечие гадже? Мили боже, ти май наистина падаш от Марс!

— Просто така се казва. Не исках да бъда неучтива и да я нарека твоя любовница.

Очите му бяха топли и пълни със смях, когато се наведе към нея.

— Идеята ти не е лоша, малката, но трябва да знаеш, че оня мъж на пианото, с когото свирех, е неин съпруг и много добър мой приятел.

— Кльощавият мъж на пианото? Наистина ли? — Тя прехапа устни, замисли се и реши, че това е романтично и прекрасно. — Ами това е чудесно!

Престън само поклати глава и отново тръгна.

— Исках само да кажа... — Сибил пак затича до него. — Сигурна съм, че тя дойде да провери коя съм, нали? Да се увери, че няма да се скарам с теб и тогава аз, естествено, си помислих... Едното води до другото. Не искам да ѝ се сърдиш.

— Аз не ѝ се сърдя. А ти, от друга страна, си толкова досадна, че чак нямам думи да го изразя.

Устата ѝ увисна от изненада.

— Е, извинявай тогава и веднага те оставям сам, след като очевидно искаш точно това.

Тя вирна носле, обърна му гръб и тръгна в посока, обратна на тяхната къща.

Той я наблюдава известно време как крачи с великолепните си крака по другия тротоар. После сви безразлично рамене, зави зад ъгъла и си каза, че би трябвало да е щастлив, дето се отърва от нея. Не му влизаше в работата дали ще се мотае сама по улиците в този час на нощта. Нямахше да се мъчи на високите си смешни токчета в тъмното, ако не беше тръгнала след него да го следи.

Нямахше сега да седне да се тревожи за нея.

Престън изруга тихо под носа си, обърна се и я последва. Трябваше да бъде сигурен, че ще се прибере здрава и читава в къщи. Това беше всичко. Когато я видеше да влиза в къщата, просто щеше да си измие ръцете и да я забрави.

Тъкмо бе изминал половината разстояние до сградата, когато видя всичко. Някакъв мъж изскочи от мрака, сграбчи Сибил, която изпищя и започна да се бори с него. Престън хвърли саксофона и затича с готови за бой юмруци.

И изведнъж замръзна от изненада, когато видя, че Сибил не само успя да се отскубне от нападателя си, ами го ритна с коляно в слабините и го просна на земята със страхотно кроше.

— Имам само десет скапани долара! Десет долара, глупак такъв! — викаше тя, когато Престън застана зад нея. — Ако ти трябваха пари, защо не ми поиска?

— Удари ли се?

— Да, по дяволите! Заради теб. Нямахше да го фрасна толкова силно, ако не бях бясна, защото ти ме ядоса.

Тъй като разтриваше кокалчетата на ръката си, Престън клекна до нея и взе китката ѝ.

— Дай да видя! Ожулила си си пръстите.

— Я се разкарай!

— Хайде, стига си кряскала.

— Хей, вие! — Гласът дойде откъм прозорците от другата страна на улицата. Викаше някаква жена. — Да се обадя ли в полицията?

— Да! — извика в отговор Сибил и издърпа ръката си от Престън. — Да, моля ви. Благодаря.

— Каква любезна малка жертва, а? — промърмори насмешливо той. — Според мен няма нищо счупено. Но за всеки случай можеш да си направиш рентгенова снимка.

— Благодаря за съвета, докторе. — Тя започна да разтрива ръката си, а с другата направи жест, достоен за кралица. — А ти можеш да си вървиш. Добре съм.

Тъй като мъжът на земята започна да стене, Престън сложи крак на гърлото му.

— Мисля да поостана още малко. Защо не отидеш да прибереш саксофона ми? Хвърлих го ей там, когато си помислих, че Големият лош вълк е изял Червената шапчица.

Сибил понечи да му отговори да иде да си го вземе сам, но реши, че ако трябва да се пребори още веднъж с бандита, ще пострада повече от него. Затова въздъхна, отиде до края на улицата и донесе саксофона.

— Благодаря ти — рече тя.

— За какво?

— За загрижеността.

— Няма нищо. — Престън натисна по-силно мъжа към земята, когато онзи се размърда.

Когато след десетина минути пристигна полицейския патрул Престън отстъпи. Сибил можеше и сама да даде показания и той смяташе да се оттегли незабелязано. Ала надеждата му умря, защото един от полицаите се обърна към него.

— Видяхте ли какво се случи?

— Да — отвърна Престън и въздъхна.

И така, беше почти два часа след полунощ, когато се изкачиха заедно със Сибил стълбите към своите съседни апартаменти. В устата му все още горчеше неприятният вкус от кафето в полицейския участък и в главата му се зараждаше болка.

— Беше много вълнуващо нали? Всички тези полицаи и лошите бандити. Беше ми направи трудно да ги различа един от друг. Е, добре, че полицаите носеха вратовръзки. Чудя се защо. Беше много мило от тяхна страна да ме разведат из участъка. И ти трябваше да дойдеш. Стаята за разпити беше точно такава, каквата съм си я представяла. Тъмна и страшна.

Вече беше сигурен, че това момиче е единственото същество на земята, което е било нападнато с цел обир и можеше да види в това нещо забавно.

— Направо съм скапана — обяви Сибил. — А ти? Как се чувстваш? Искаш ли малко курабийки? Имам още много.

Той не ѝ обърна никакво внимание, докато вадеше ключовете от джоба си. Но стомахът му напомни, че от осем часа насам не беше слагал нищо в него. А нейните курабийки бяха направо едно малко чудо.

— Защо не?

— Добре. — Тя отключи вратата на своя апартамент, остави я отворена, събу обувките си и отиде в кухнята. — Можеш да влезеш — извика оттам. — Ще ти сложа в една чиния, така че можеш да ги вземеш и да си ги ядеш у вас. Няма смисъл да стоиш в коридора.

Престън влезе и остави вратата зад себе си отворена. Би трябвало да се досети, че жилището ѝ е светло и приятно, пълно с малки, красиви и класически вещи. Той се поразходи с ръце в джобовете, докато до ушите му достигаше бърборенето и откъм кухнята. Сибил слагаше курабийките от една купа с формата на усмихваща се крава в същата жълта чиния, която му беше дала и преди.

— Говориш прекалено много.

— Знам. — Тя избърса ръката си. — Особено, когато съм нервна или гладна.

— А има ли случай да не си?

— Понякога.

Престън забеляза междувременно няколко картини в рамки, няколко чифта разхвърляни обици, една обувка, един любовен роман, захвърлен на стола, и аромат на цъфнали ябълки. Всичко това ѝ подходдаше, помисли си той, и всичко беше точно на мястото си. Сетне спря пред сложеното в рамка копие на един комикс на стената.

— „Приятели и съседи“ — усмихна се Престън и потърси подписа под последната картинка. Четеше се съвсем ясно. — Сибил. — Твои ли са?

Тя погледна към него.

— Да. Това е моя серия. Ала ти сигурно не прекарваш много време в четенето на комикси, нали?

Разпознал заядливата нотка, той се обърна и погледна през рамо. Сигурно, защото беше много късно през нощта след един дълъг и изнурителен ден, но тя му изглеждаше свежа, красива и възбуждаща.

— Грант Кембъл. — „Макинтош“. Това старият ти татко ли е?

— Не е толкова стар, ала е вярно, че е баща ми.

Хм, Кембъллови значи, помисли си Престън и се намуси. Това означаваше Макгрегърови. Ако и това не беше съвпадение! Премести се и се подпря от другата страна на дългия плот, разделящ стаята от кухнята. След което си взе една курабийка от тези, които вече бе наредила красиво в чинията.

— Харесва ми остротата в работите му.

— Сигурна съм, че ще бъде поласкан от оценката ти. — Тъй като той посегна за втора курабийка, Сибил се усмихна. — Искаш ли мляко?

— Не. Имаш ли бира?

— Бира? С курабийките? — Тя направи гримаса и се обърна към хладилника.

Престън имаше възможност да я огледа добре, когато се наведе. И това, което видя, му достави огромно удоволствие. Стройни дълги крака, обути в черни панталони, които отлично очертаваха всяка извивка на тялото ѝ. Сибил извади бутилка тъмна бира.

— Това става ли? Чък обича такава.

— Има добър вкус. Гадже ли ти е?

Тя се подсмихна, докато вадеше халба за бирата, преди Престън да успее да ѝ каже, че ще пие от бутилката.

— Предполагам, това би трябвало да означава, че съм от типа жени, които имат гаджета, ала не е така. Чък е съпругът на Джоуди. Джоуди и Чък Майърс, точно под теб, в 2-Б. Връщах се от вечеря у тях с изключително досадния братовчед на Джоуди. — Франк.

— За това ли си говореше сама, когато се прибираше тази вечер?

— Какво съм си говорила? — Сибил се намръщи, сетне се подпря на бара и си взе една курабийка. Мърморенето сама на себе беше още един лош навик, който се опитваше да изкорени. — Сигурно. Това е третият път, когато Джоуди се опитва да ме сватосва с този Франк. Той е борсов агент. На тридесет и пет години, ерген, хубав, ако човек си пада по мъже с челюсти на хипопотам и вежди на мечка. Кара страхотно беемве последен модел, има апартамент в Ийст Сайд, лятна къща в Хамптън, носи костюми на Армани, харесва френската кухня и има идеални зъби.

Въпреки че не искаше, Престън се засмя, като прокара поредната курабийка с глътка студена бира.

— Тогава защо не се омъжиш за него и не си потърсиш една хубава къща в Уестчестър?

— А! Ти току-що произнесе на глас мечтите на моята приятелка Джоуди. Ще ти кажа защо. — Тя си взе курабийка и отхапа от нея. — Първо, защото не искам да се женя и да ходя в Уестчестър. Второ, което е по-важното, бих предпочела да вляза в мравуняк, отколкото да се оженя за Франк.

— Че какво толкова му е лошото на човека?

— Отегчава ме — отговори Сибил и се намуси. — Отвратителна съм, нали? Много нелюбезно от моя страна.

— Защо? На мен ми звучи честно.

— Защото е абсолютната истина. — Сибил си взе нова курабийка и я изяде с известно чувство на вина. — Той може би наистина е чудесен човек, но едва ли е прочел и една книга през последните пет години, нито е гледал и един филм. Няколко нашумели може би. Колкото да ги критикува след това.

— Дори не го познавам, а вече не мога да го понасям.

Това я накара да се разсмее и тя посегна за още една курабийка.

— Франк може да се оглежда в лъжицата си, докато вечеря, само и само да се увери, че изглежда идеално. И може да прекара остатък от живота си, а и от твоя, като говори единствено за годишни лихви и борсови операции. И освен всичко друго, се целува като риба.

— Наистина ли? — Престън беше забравил, че искаше само да вземе пълната с курабийки чиния и да си отиде. — И как точно?

— Ами така. — Сибил сви устните си във формата на „О“ и се разсмя. — Можеш да си представиш как се целуват рибите, ако изобщо го правят, в което се съмнявам. Добре, че успях да се измъкна навреме тази вечер, та това преживяване ми се размина.

— А не ти ли е идвало на ум да откажеш?

— Разбира се, че ми е идвало. — Усмивката ѝ беше бърза и пълна със самоирония. — Ала все не успявам да го направя. Джоуди ме обича и поради неизвестни за мен причини обича и Франк. Тя е абсолютно сигурна, че двамата ще бъдем чудесна двойка. Нали знаеш какво става, когато някой, на когото държиш, упражнява такова нежно насилие върху теб.

— Не, не знам.

Сибил поклати глава. Спомни си празната му стая. Никакви мебели, нито следа от семейство. Горкият самотник!

— Това е много лошо. Въпреки че понякога е много досадно, просто не може да се замени с нищо друго на света.

— Как е ръката ти? — попита той, когато видя, че разтрива кокалчетата си.

— О! Само малко ме боли. Може би утре ще имам проблеми с работата. Но смятам да нарисувам от случката добра история.

— Не мога да си представя как Емили ще успее да просне среднощния бандит по гръб.

Лицето ѝ цъфна в усмивка.

— Нима си ги чел?

— Понякога. — Господи, та тя е толкова хубава, помисли си неочаквано Престън. Направо лъчезарна и блестяща. Цялата свети. Точно както каза Андре, като звездичка. И изведнъж почувства силно желание да опита дали бе и толкова сладка на вкус.

Ето какво става, каза си ядосано той, когато човек си губи времето да яде домашни курабийки посред нощ с жена, която си изкарва прехраната, като представя живота откъм хубавата му страна.

— Ти не притежаваш сатиричния поглед на баща си, нито артистичния гений на майка си, ала имаш безпогрешен усет и талант за абсурдното.

Сибил се позасмя.

— Е, благодаря ти за спонтанната критична оценка.

— Моля. — Престън взе чинията. — Аз пък ти благодаря за курабийките.

Тя присви очи. Ще ти дам да се разбереш, помисли си, докато го изпращаше до вратата. Ще видиш в най-скоро време малко от моя талант за абсурдното в бъдещите ми комикси.

— Хей!

Той спря и я погледна.

— Какво, хей!

— Имаш ли си име, апартамент 3-Б?

— Имам си, апартамент 3-А. Казвам се Макуин.

И като балансираше с бирата и чинията с курабийките, Престън затвори вратата помежду им.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато главата ѝ беше пълна със сцени и хора, Сибил можеше да работи, докато пръстите на ръцете ѝ се схванеха от умора и повече не можеха да държат нито молив, нито четка.

Целият следващ ден тя изкара единствено на курабии и диетични безалкохолни напитки, които, според нея, щяха да неутрализират калориите, погълнати с курабийките. Върху хартията, лист след лист, Емили и нейната приятелка Кари, която през последните няколко години започваше все повече да прилича на Джоуди, правеха планове и търсеха начини да разкрият тайните на мистериозния господин.

Смяташе да го нарече Куин, но след още няколко серии. Рано беше да разкрива самоличността му.

Цели три дни Сибил почти не напусна работната си маса. Джоуди имаше ключ, така че дори не беше необходимо да тича и да отваря всеки път, когато решише да я посети. А самата Джоуди винаги беше много доволна, ако отвореше вместо Сибил вратата на госпожа Волински или на който и да било от съседите, решили да позвънят.

Така че на третата вечер в апартамента се бяха събрали достатъчно много хора за едно малко импровизирано парти, докато Сибил довършваше оцветяването на последната си голяма неделна серия.

Някой беше пуснал уредбата. Музиката бе силна, но не ѝ пречеше. От долния етаж се чуваха гласове, смях и разговори, ала и те не ѝ пречеха. По някое време чу възгласи като за поздрав, сякаш някой нов гост беше пристигнал току-що.

Тя подуши миризмата на пресни пуканки и си помисли дали някой ще се сети да ѝ донесе малко и на нея.

Отдръпна се леко назад и заразглежда направеното. Не, наистина не притежаваше остротата на бащиното си око, нито гения на майка си. Но все пак притежаваше „приятен малък талант“, както се бе изразил съседът.

Имаше бърза и талантива ръка. Можеше да рисува. И то достатъчно добре, намуси се Сибил, ако имаше настроение. Комиксите ѝ дадоха поле за действие и възможност да прави собствен анализ на обществения живот.

Може би никога нямаше да задълбае в по-болезнени проблеми или да обърне саркастичното си перо към политиците. Ала сега знаеше, че рисунките ѝ карат хората да се смеят. Те ги забавляваха, правеха им компания, докато пиеха сутрешното си кафе или през ленивите им неделни следобеди. А това, макар и малко, я правеше щастлива, реши тя и постави името си под рисунката.

Ако оня Макуин от 3-Б си мислеше, че лековатата му забележка за таланта ѝ я беше засегнала, много се лъжеше. Защото Сибил бе напълно доволна от приятния си малък талант да рисува това, което иска и може.

Цялата зачервена от успешната работа, която свърши през последните три дни, тя вдигна слушалката на телефона, който звънеше.

— Ало?

— О, най-сетне да чуя едно доволно момичешко гласче!

— Дядо! — Сибил се облегна на стола си и отпусна схванатите мускули на раменете си. — Да, аз съм наистина едно много доволно момиче и на света няма никой друг, с когото да искам да говоря, освен теб.

Всъщност Дениъл Макгрегър не ѝ беше точно дядо, но това не пречеше на никой от двамата да приема нещата като такива. Любовта и привързаността бяха над обстоятелствата.

— Така ли? Тогава защо не ми се обаждаш, нито на мен, нито на баба си? Знаеш как се тревожи за теб, откакто отиде да живееш съвсем сама в този огромен и ужасен град!

— Сама? — Развеселена, Сибил отдалечи телефона от ухото си, така че звуците от първия етаж да достигнат до слушалката в Хайанис Порт. — Това, което чуваш, на сама ли ти прилича?

— Къщата ти отново ли е пълна с хора?

— Така изглежда. Дори не знам кои са. Как си? Как са другите? Разкажи ми всичко! Моля те!

Тя се отпусна, щастлива, че може да побъбри с него за семейството, за своите лели и чичовци, за братовчедите, за бебетата.

Слушаше и се смееше, от време на време подхвърляше по някоя забележка и истински се зарадва, когато той ѝ каза, че планира да събере отново цялото семейство през лятото.

— Чудесно! Нямам търпение да видя всички отново! Струва ми се, че е минал цял век, откакто Иън и Нейъми се ожениха миналата есен. Липсваш ми.

— Ами тогава защо трябва да чакаш чак до лятото? В края на краищата си на една крачка от нас. Ела.

— Може би ще те изненадам.

— И аз имам една изненада за теб. Обзалагам се, че все още не си чула, че малката Нейъми чака бебе. Под коледната елха ще си имаме още една рожба тази година.

— О, дядо! Това е чудесно! Ще им се обадя веднага тази вечер. А след като Дарси и Мак чакат дете всеки момент, ще дундуркаме доста бебета тази Коледа!

— Щом толкова много обичаш бебета, защо не вземеш да се погрижиш и за едно свое собствено, а, момиченце?

Това беше стара тема на разговор между тях и забележката му я накара да се усмихне.

— Дядо, нали всичките ми братовчеди си вършат така добре работата!

— Я не ме баламосвай! Те може и да си я вършат тяхната, ала това не значи, че ти трябва да занемариш своята, момиченце! Макар да си Кембъл по рождение, в сърцето си си Макгрегър.

— Е добре, тогава ще се предам и ще се оженя за Франк.

— Кой, оня с рибешката уста ли?

— Не, той само се целува като риба. И освен това... Да, де, същият, с рибешката уста. Ще ти произведем една дузина хлапета.

— Да, да! На теб ти трябва мъж, а не пъстърва, издокарана в италиански костюм. Мъж, в чиято глава да не се въртят само долари и центове. Да има нещо повече, да разбира от изкуство и да бъде достатъчно сериозен, че да те предпазва от неприятности и беди.

— Аз мога и сама да се пазя — напомни му Сибил, но реши, че ще бъде най-добре да не му споменава за последния инцидент на улицата. — Освен това баба не ми позволи да те взема с мен, така че сега чезна тук сама в големия, лош град.

Дениъл се засмя доволно.

— От всички мъже в този ужасен град все ще се намери някой, който да ти хареса. Нали все пак излизаш от време на време? Не седиш по цял ден в къщи да рисуваш смешните си картинки!

— Само напоследък, ала това е, защото хванах една гореща тема и трябва да я направя. В апартамента срещу моя дойде нов наемател. Един такъв начумерен и саможив. Ама наистина ти казвам, направо си е груб и неучтив. Мисля, че не работи, освен че свири на саксофон понякога в един малък бар няколко преки по-надолу от блока ни. Той е просто идеалният прототип за съсед на Емили.

— Така ли?

— Да! Стои си по цял ден сам в апартамента, не говори с никого. И се казва Макуин.

— Ако не говори с никого, откъде знаеш, че се казва Макуин?

— Дядо! — Тя се усмихна. — Можеш ли да си помислиш, че няма да заговоря някого, ако си го намисля? Не че успях да го накарам да се разприказва, след като го натъпках с моите курабийки, но поне измъкнах името от устата му.

— И как изглежда този съсед, момиченце?

— Много добре. Много, много добре. Емили направо ще се побърка.

— Емили? Наистина ли? — Дениъл се разсмя в другия край на жицата.

След като научи всичко, което искаше да чуе от своята внучка, той се обади още веднъж. Сумтеше и разглеждаше ноктите си, в очакване на отговор. Когато Престън вдигна телефона, възрастният човек доволно се усмихна.

— Да, моля!

— Както обикновено, много любезен, Макуин. Винаги, когато те чуя, гласът ти стопля сърцето ми.

— Господин Макгрегър! — Не можеше да сбърка този шотландски акцент.

Настроението му рязко се промени и Престън се усмихна топло, след което бутна компютъра встрани.

— Позна. И как се чувстваш в апартамента?

— Достатъчно добре. Трябва още веднъж да ви благодаря, че ми позволихте да го използвам, докато жилището ми е в ремонт. Никога не съм бил способен да работя, когато около мен има много хора. —

Той се намръщи, защото през съседната стена до него долиташе шум, смях и музика. — Не че в момента тук е тихо и спокойно. Съседката ми явно празнува нещо.

— Сибил? Тя ми е внучка, нали ти казах. Много общително дете.

— Да, казахте ми. Не мислех, че ви е точно внучка.

— Така е, ала аз я приемам като внучка. Всъщност по непряка линия. Защо не прекъснеш работата си и не се присъединиш към тях, момчето ми?

— О, не, благодаря. — Предпочиташе да изпие препарат за отпушване на канали. — Струва ми се, че жителите на цялото Сохо са се събрали отгатък. Тази ваша къща, господин Макгрегър, е пълна с хора, които говорят повече, отколкото ядат. А вашата внучка се очертава като първенец измежду всички.

— Много общително дете, нали ти казах. Като зная, че си наблизо, в отсрещния апартамент, и се чувствам по-спокоен. Ти си разумен човек, Макуин. Мисля, че няма да ми откажеш, ако те помоля да я държиш под око. Тя понякога е доста наивна и аз се тревожа за нея.

Престън си представи сцената на улицата, как за секунда се справи с нападателя си и го просна на земята с точността на боксьор от лека категория и се засмя.

— На ваше място аз не бих се притеснявал.

— Добре, но бих искал да знам, че ти си наблизо. Такова хубаво младо момиче като Сибил... Хубава е, нали?

— Като пъпка на роза.

— А също така и много умна. И отговорна, въпреки че изглежда сякаш преминава най-безгрижно през живота си като едnodневна пеперуда. Не може да си безмозъчен безделник и да правиш тези смешни комикси ден след ден, нали? Трябва да си творец, художник и достатъчно практичен. Ала ти ги разбираш тези работи. Да пишеш пиеси не е лесна работа.

— Не е. — Престън разтърка очи, зачервени и уморени от непрекъснатата работа с компютъра. — Никак дори.

— Ти имаш талант, Макуин, рядък талант. Възхищавам ти се.

— Понякога имам чувството, че е проклятие. Но го приемам, къде ще ходя.

— Трябва да излизаш по-често, да се разведряваш, да целунеш някое момиче. Не че разбирам много от писане, въпреки че имам двама внука, които си вадят хляба точно с това, и то доста добре. Трябва да се възползваш от големия град сега, преди отново да се върнеш в крепостта си и да заключиш вратите на къщата.

— Може би ще ви послушам.

— О, още нещо, Макуин. Ще ми направиш голяма услуга, за което ще ти бъда безкрайно благодарен, ако не споменаваш пред Сибил, че съм те помолил да я наглеждаш. Тя е много непокорна и свободолюбива и сигурно ще побеснее от това. Ала баба й много се тревожи, направо е болна заради нея.

— Няма да чуе нито дума от мен — обеща Престън.

След като шумът оттатък стана непоносим и започна да го подлудява, той стана и излезе. Отиде в клуба, но откри, че това не му действа успокояващо, нито прогони мислите, които се въртяха в главата му.

Много лесно си представи Сибил, седнала на масата в дъното, с брадичка, подпряна на ръцете, с извити устни и замечтани очи. Беше нахлула и окупирала едно от най-ревниво охраняваните кътчета в мозъка му, а Престън ожесточено се съпротивляваше.

Клубът на Делта бе едно от неговите спасителни убежища. Много често беше шофирал чак от Кънетикът до Ню Йорк само за да застане до Андре на сцената и да посвири, така че всичкото напрежение, събирано през деня, да се разтопи и да излезе от него заедно с музиката.

След това можеше или отново да се върне у дома си, или да отиде в задната стаичка на клуба, да легне на малкия диван и да спи до сутринта.

В клуба никой не му досаждаше, нито искаше от него нещо, което той не можеше да даде.

Ала сега, откакто Сибил беше идвала тук, Престън непрекъснато поглеждаше към онази крайна маса и се чудеше дали тя отново ще се появи. Да го погледне с огромните си зелени очи!

— Човече — рече Андре, като спря, за да отпие голяма глътка вода от чашата, която стоеше върху пианото. — Тази вечер ти не свириш блус. Направо го създаваш и преживяваш.

— Да, има нещо такова.

— От опит знам, че обикновено причината е жена. В повечето случаи.

Престън поклати глава и вдигна отново саксофона към устата си.

— Не е жена. Работата ми е виновна.

Андре само сви устни, докато Престън засвири и музиката му бе страстна и задъхана като човешки пулс.

— Ти казваш така, братко. Ама кой знае дали е вярно.

Прибра се в къщи около три след полунощ, готов да почука на вратата на Сибил и да помоли за тишина. Беше обаче разочарован да открие, че партито вече бе свършило. Откъм нейния апартамент не идеше нито звук. Беше тихо.

Той влезе в своя, затвори и си каза, че би могъл да се възползва от тишината. След като си направи кафе, което бе достатъчно силно, че да го накара дори да танцува, седна пред компютъра, при своята пиеса, и се върна при героите си, които бяха съсипали живота си, защото не можеха да достигнат до сърцата си. Нито да ги отворят и простят.

Когато спря да пише, слънцето беше изгряло. Неочакваната енергия, която го беше обзела снощи, се бе изпарила. Но Престън реши, че това бе първата добре свършена работа от седмица насам. Затова я отпразнува, като се хвърли по очи в леглото и напълно облечен заспа.

После започна да сънува. Сънува едно красиво лице, обрамчено с бляскава кафява коса, огромни очи с цвят на перести папратови листа и дълги мигли. Сънува глас, който ромолеше като поточе.

„Защо всичко трябва да бъде толкова сложно и сериозно“, запита го тя със смях, докато обгръщаше с ръце раменете и после врата му.

„Защото животът е сериозно нещо.“

„Това е само едната страна на монетата. И то само на една монета. А има толкова много други монети. Няма ли да танцуваш с мен?“

Вече танцуваха. Бяха при Делта и макар да беше празно, музиката свиреше, тиха и вълнуваща.

„Няма да те държа под око. Не мога да си го позволя.“

„Но ти вече го правиш.“

Главата ѝ докосна брадичката му. Когато тя я вдигна и докосна леко с езика си устните му, той почувства как кръвта му кипва.

„Това не е всичко, което искаш да направиш с мен, нали?“

„Не те искам.“

Тогава Сибил се разсмя, с оня свой прозрачен като въздуха смях, лек и пенлив като шампанско.

„Но какъв е смисълът да лъжеш в собствените си сънища, попита го тя. Можеш да правиш с мен всичко, което поискаш в сънищата и мечтите си. Това няма значение.“

„Не те искам“, отново каза той и в същото време я привлече към себе си и двамата се свлякоха на пода.

Тогава се събуди, целият плувнал в пот, увит с чаршафите, объркан, учуден и, когато главата му се проясни, изненадан.

Това момиче беше истинска заплаха, реши Престън. И единственото нещо, което отразяваше донякъде действителността в неговия мъчителен еротичен сън бе, че той не я искаше.

Престън разтърка с ръце лицето си и погледна часовника на китката си. Беше около четири след обяд. Осъзна, че за пръв път бе спал повече от осем часа почти от седмица насам. Е, как тогава нямаше да бъде на края на силите си?

Слезе бавно в кухнята, изпи остатъка от снощното кафе и след като претършува бюфета, намери единствената кифла, която все още изглеждаше подходяща за ядене. Явно трябваше да излезе и да напазарува малко продукти.

Той прекара около час в механични упражнения с гирите, защото знаеше, че ако седи само пред компютъра, тялото му ще загуби силата и еластичността си. Доволен, че потта, която този път се лееше от него, не беше плод на еротичните му фантазии, Престън остана цели двадесет минути под горещия душ и се избърсна за пръв път от три, не, от четири дни насам. Помисли си, че би било най-добре да излезе и да си купи истинска храна, което би било една добра промяна на ежедневието му. Ала трябваше да преглътне досадното и уморително обикаляне на пазара. Напълно облечен, гладко избърснат и свеж, той отвори вратата.

Пред него стоеше Сибил, която тъкмо посягаше към звънеца, за да му позвъни.

— О, слава богу, че си си в къщи!

Настроението му се промени, а мисълта му се върна светкавично към съня и телата им на пода в бара.

— Какво?

— Трябва да ми направиш една услуга.

— А, не! На мен тия не ми минават!

— Но това е много важно и спешно! — Тя го хвана за ръката, преди да успее да се отдръпне. — Въпросът е на живот и смърт. Моят живот и може би смъртта на племенника на госпожа Волински. — Джони. Защото един от нас ще умре, ако трябва да изляза с него. Затова ѝ казах, че имам среща тази вечер.

— И си мислиш, че това ще ме заинтересува, защото...

— О, я не бъди толкова груб, Макуин. Аз съм една отчаяна жена. Виж какво, тя дори не ми даде възможност, нито време да помисля. Аз съм ужасна лъжкиня. В смисъл, че не лъжа често, затова съм много слаба в лъжите. Попита ме с кого ще излизам и понеже нищо друго не ми дойде наум, изтърсих, че с теб.

Когато му каза, че е отчаяна, Сибил наистина го мислеше. Затова сега стоеше пред него и препречваше пътя му.

— Виж какво, хлапе. Хайде да изясним един прост факт. Това не е мой проблем.

— Да, вярно, мой е. Трябваше просто да измисля нещо, защото госпожа Волински ме хвана, когато работех и умът ми беше зает с нещо друго. — Сибил вдигна ръце, прекара ги през косата си и я остави така, леко поразрошена. — Тя ще ме проследи, не разбираш ли? Защото ще иска да бъде сигурна дали наистина сме излезли тази вечер заедно.

Вдигна пръсти и започна да разтрива слепоочията си, сякаш за да стимулира мисленето си.

— Виж! Единственото, което трябва да направиш, е да излезеш оттук с мен, като се преструваш, че това е най-обикновена среща. Ще отидем някъде, ще изпием по едно кафе, ще прекараме няколко часа и ще се върнем. Обаче заедно, защото иначе ще разбере, ако не се приберем заедно. Тя знае всичко. Ще ти дам сто долара.

Последното изречение го стресна. Абсурдността на цялата ситуация го смая и той закова на прага.

— Ще ми платиш сто долара, за да изляза с теб?

— Е, не е точно така. Но почти. Знам, че парите са важни за теб и това ще бъде нещо като компенсация за загубеното време. Сто долара, Макуин, само за няколко часа. Кафето е от мен.

Той се облегна на стената и я изгледа втренчено. Всичко беше толкова смешно, че направо забрави колко беше и абсурдно.

— Без пай?

В смеха ѝ се почувства нотка на облекчение.

— Искаш и пай ли? Добре, ще го имаш.

— Къде са парите?

— А, парите, да... Почакай малко.

Сибил изтича в своя апартамент. Чуваше се как тича из стайте и блъска вратите.

— Почакай само няколко минутки, моля те! Да се пооправя малко — извика отвътре тя.

— Времето тече, хлапе.

— Добре де, добре. Къде, по дяволите, е проклетото портмоне... Ох, ето го. Само две минути, две съвсем кратки минутки! Не искам да ми каже после, че не съм си била сложила дори червило.

Престън я остави. Знаеше, че щом бе казала две минути, значи толкова щяха да бъдат. Когато се върна, видя, че бе обула друг чифт от онези високи смешни обувки, устните ѝ бяха изрисувани с тъмнорозово червило и на ушите ѝ се люлееха обици. Отново неподходящи за тоалета, отбеляза на себе си той, докато Сибил му пъхаше в ръката стодоларова банкнота.

— Наистина съм ти много, ама много благодарна. Колко глупаво изглежда всичко! Ала не мога да накърня чувствата на старата жена, това е всичко. Нали разбираш?

— Значи чувствата ѝ струват сто долара, според теб, така ли? Е, това си е твоя работа — развеселен Престън пъхна банкнотата в джоба си. — Да вървим. Гладен съм.

— О, гладен ли си? Тогава ще те заведа на вечеря. Има едно ресторантче, точно зад ъгъла. Правят страхотни спагети. Обичаш ли спагети? Ето, сега! Преструвай се, че не знаеш, че ни наблюдава — промърмори тихо Сибил, докато прекосяваха фойето на сградата. — Просто трябва да изглеждаш естествено. Хвани ръката ми, моля те!

— Защо?

— Моля те, в името на бога! — Тя сграбчи ръката му и я стисна здраво, след което му се усмихна лъчезарно. — Нали излизаме на среща, нашата първа среща. Опитай се да изглежда така, все едно, че сме много щастливи.

— Ти ми даде само сто долара — напомни ѝ той и се изненада, когато Сибил се усмихна.

— Господи, ти си бил голяма работа! Наистина голяма работа! Хайде, ще ти купя топла храна и ще видя дали това няма да подобри настроението ти. Откога не си ял супа?

Така и стана. Трябваше да бъде много по-силен, отколкото беше, за да устои на огромната порция спагети с домашен сос и кюфтенца, които сложиха пред него, както и на слънчевото присъствие на Сибил.

— Много е вкусно, нали? — попита тя, докато го наблюдаваше как поглъща храната с нескрито удоволствие. Бедният човек, помисли си Сибил, сигурно не е ял истинско ядене цяла седмица. — Винаги, когато идвам тук, преяждам. Сервират колкото за шест прегладнели като вълци подрастващи момчета. Аз накрая си вземам останалото за къщи и имам достатъчно ядене за другия ден. Можеш да ми помогнеш, като вземеш моята храна за теб.

— Добре — съгласи се Престън и напълни чашите им с червено вино.

— Знаеш ли, обзалагам се, че в този град има поне десетина клубове, които ще се изпопребият да те наемат да свириш.

— Какво?

— Говоря за саксофона ти.

Тя му се усмихна и това го накара да спре очи върху устните ѝ, които го изкушаваха и учудваха едновременно. Трапчинката отново се появи на бузата ѝ.

— Ти си много добър музикант. Не мога да си представя, че няма да си намериш работа в най-скоро време.

Развеселен, той вдигна чашата си. Сибил явно го мислеше за безработен музикант. Много добре. Защо пък не? Ще я остави да си го мисли.

— Късметът идва и си отива.

— Имаш ли нещо против да свириш на частни сбирки. — Въодушевена, тя се наведе напред над масата. — Познавам много хора, които често правят подобни сбирки.

— Обзалагам се, че познаваш в твоя малък свят.

— Мога да те препоръчам на много от тях. Обичаш ли да пътуваш?

— Къде трябва да ходя?

— Някои от роднините ми имат хотели. Атлантик сити не е много далеч. Сигурно нямаш кола.

Престън имаше чисто ново порше, което държеше в гараж в града.

— Нямам.

Сибил се засмя и загриза коричка хляб.

— Няма значение, не е трудно да се добереш от Ню Йорк до Атлантик сити и с обществен транспорт.

Колкото и забавно да беше, Престън си помисли, че щеше да бъде по-добре я спре навреме.

— Сибил, не се нуждая от никой, който да оправя живота ми.

— Ужасен навик имам! — Без ни най-малко да се докачи, тя разчупи хляба на две и му подаде едното парче. — Непрекъснато се забърквам в нещо и с някой. После се ядосвам, когато другите правят същото с мен. Като госпожа Волински, последният председател на клуба „Да намерим на горката Сибил хубав млад мъж“. Направо ме побърква!

— Защото ти не искаш хубав млад мъж, затова ли?

— О, предполагам, че евентуално някой ден ще поискам. Когато произхождаш от голямо семейство като моето, се предполага, че сигурно ще поискаш да си имаш свое собствено такова. Но това е далечна работа. Много време има дотогава. Харесва ми да живея в града, харесва ми да правя това, което искам. Мразя да спазвам определена програма или часове за това или онова, което обяснява защо нищо не може да се сравни с рисуването. Не че рисуването не е работа или, че не изисква дисциплина, ала това си е моята работа и моето време. Както твоята музика, предполагам.

— И аз така предполагам. — Неговата работа рядко беше удоволствие, докато нейната явно беше. Виж, музиката му доставяше наистина удоволствие.

— Макуин! — Сибил се усмихна и побутна настрани своята чиния с храна с мисълта, че като му я остави, той ще има достатъчно ядене до края на седмицата. — Каж ми, колко често ти се случва да се отпуснеш и да кажеш повече от три изречения едно след друго по време на разговор?

Престън ядеше мълчаливо последното парче от кюфтенцето си и я наблюдаваше. После неочаквано проговори.

— Обичам месец ноември. През ноември говоря много. Това е един преходен месец, който ме кара да се чувствам философски настроен.

— Точно три изречения. При това свързани. — Тя се разсмя. — Имаш изключително тънко чувство за хумор. — Облегна се назад и въздъхва. — Искаш ли десерт?

— Позна. Искам, разбира се.

— Ала нека да не поръчваме „тирамису“, защото ще се изкуша да ти поискам една хапка, след това още една, после ще ти задигна поне половината и ще изпадна в кома.

Без да откъсва очи от нея, той повика сервитьорката с вид на човек, свикнал да дава заповеди и поръчки. Това доста изненада Сибил. След като беше безработен и беден, откъде имаше подобни навици?

— „Тирамису“ — нареди Престън на момичето. — И две вилици. — Което накара Сибил да се залее в смях. — Искам да видя дали когато изпаднеш в кома, ще спреш да говориш.

— Няма. — Тя се потупа по гърдите, сякаш смехът продължаваше да напират и бълбука вътре в нея. — Говоря дори когато спя. Сестра ми се опитваше да ме превъзпита, като слагаше възглавница върху главата ми.

— Сестра ти започва да ми харесва.

— Ейдрия е страхотна. Предполагам, че е точно твоят тип жена. Хладна, интелигентна и блестяща. Има художествена галерия в Портсмут.

Той реши, че могат да довършат бутилката вино. Беше много хубаво „Кианти“, мина през ума му, което вероятно бе причината да се чувства така приятно отпуснат и свободен, както не беше се чувствал от седмици наред. Не, може би от месеци, поправи се Престън. Или от години.

— Е, ще ме запознаеш ли с нея?

— Тя сигурно ще те хареса — реши Сибил, оглеждайки го над чашата си, докато виното леко шумолеше в главата ѝ, от което ѝ бе приятно. — Ти изглеждаш страхотно по един небрежно-елегантен начин. Свириш на музикален инструмент, което ще допадне на любовта ѝ към изкуството. И освен това си прекалено нахакан, за да се отнасяш с нея като към кралица. Което правят доста мъже.

— Така ли? — промърмори той и осъзна, че разговорът им продължаваше вече доста време и на него никак не му се искаше да го прекъсва.

— Да, защото е много красива. Мъжете просто не могат да й устоят. А най-лошото е, че тя се дразни, когато си гълтат езика, щом я видят, и обикновено ги изхвърля като мръсни котета. Сигурно и тебе ще те изхвърли, след като разбие сърцето ти — добави Сибил и направи изразителен жест с чашата си. — Но това може да ти бъде от полза.

— Аз нямам сърце — забеляза Престън, когато сервитьорката донесе десерта. — Мислех, че вече си го установила.

— Сигурна съм, че имаш. — Сибил взе вилицата си с въздишка и си отчупи първото парченце от сладкиша, след което издаде дълъг стон на удоволствие. — Имаш, ала си го зазидал зад дебели железобетонни стени, така че никой не може да стигне до него. О, Господи, не е ли прекрасно? Не ми позволявай да ям повече, само това парченце, чу ли?

Ала той я гледаше и се чудеше как малката лунатичка от отсрещния апартамент бе успяла да прозре в него толкова точно, толкова безпогрешно точно! А онези, които твърдяха, че го обичат, никога не бяха успели да го проумеят.

— Защо го каза?

— Какво? Нали те помолих да не ми позволяваш да ям повече от това? Ти си садист!

— Добре. — Престън придърпа чинията към себе си. — Това е мое — обяви той. И започна да яде остатъка от десерта.

Наложил се да я боцне само веднъж с вилицата, когато тя се опита да си открадне едно парченце.

— Е, беше ми приятно. — Сибил сложи ръката си в неговата, когато приближиха къщата. — Наистина. Беше много по-забавно, отколкото да прекарам вечерта с Джони, който непрекъснато щеше да се опитва да пхне ръката си под полата ми.

Кой знае защо, картината, която си представи, го ядоса. Но Престън само погледна към краката ѝ.

— Ти не си с пола.

— Знам. Не бях сигурна дали ще успея да се спася от тази среща, затова машинално се облякох по този начин. С предпазна цел.

Яркожълтите панталони му се сториха много по-секси, отколкото която и да било пола.

— А защо просто не фраснеш едно кроше на Джони, както направи с нападателя си онази вечер?

— Защото госпожа Волински го обожава и аз не мога да ѝ обясня, че това прекрасно в нейните очи същество има ръце на маймуна.

— Мисля, че това е доста объркана метафора, ала иначе картината ми се изяснява. Значи си слаб противник.

— Не съм.

— Си — отвърна той, преди да усети, че бе затънал дълбоко в детинската игра. — Позволяваш на приятелката си Джоун...

— Джоуди — поправи го тя.

— Добре, нека да е Джоуди. Та, значи, позволяваш да те сватосва с братовчед си. Позволяваш на старата дама от първия етаж да ти навира племенника си с бързите ръце и Бог знае на колко още други приятели да ти слагат ненужните си роднини в скута ти. Само защото не можеш да им кажеш: „Я се разкарайте! Мога и сама да се оправя!“.

— Те го правят за мое добро.

— Бъркат се в живота ти. Няма значение какви са мотивите им.

— О, и аз не знам. — Сибил въздъхна и се усмихна на младата прегърната двойка, която пресече улицата. — Да вземем например дядо ми. Той не ми е съвсем дядо, ако трябва да бъдем точни. Свекър е на татковата сестра, леля Шелби. А по майчина линия тя е братовчедка на съпрузите на неговите други две деца. Малко е сложно, ако се замислиш.

— Което ти не правиш.

— Точно. Дениъл и Ан Макгрегър и моите родители са оплетени със спираловидни роднински връзки, в които да не задълбаваме. Леля ми Шелби е женена за техния син Алън Макгрегър. Сигурно си чувал имената им. Той живя известно време в Белия дом.

— Да, това име ми е познато.

— А моята майка, чието моминско име е Дженвиер Грандо, е братовчедка на Джъстин и Даян Блейд, които са женени съответно за другите две деца на Дениъл и Ан. — Сирина и Кейн Макгрегър. Така че, в крайна сметка, Дениъл и Ан са ми дядо и баба. Сега ясно ли ти е?

— Горедолу. Само забравих защо започна да ми обясняваш всичко това.

— И аз забравих. — Тя леко се засмя и го хвана по-здраво под ръка, за да запази равновесие. — Сигурно пих повечко вино — обясни Сибил. — Я чакай да помисля. Ами да, сетих се. Заради бъркането в живота. Говорехме за намесата на чужди хора в живота ни — нещо, по което моят дядо, Дениъл Макгрегър, е абсолютен шампион. Когато стане дума за сватосване, няма равен на себе си. За него просто няма никакви пречки. Истински факир, казвам ти, Макуин. Имам...

Тя спря и започна да брои на пръсти.

— Ами, мисля, че имам седем братовчеди, които е успял да сватоса и ожени. Просто е ужасен. Всъщност направо е уникален. Намисли ли си нещо, край, смятай го за свършено.

— Какво имаше предвид с думата „сватоса“?

— Дядо има дарбата да подбира хората, да намира най-подходящите един за друг. Не ме питай как го прави, но досега не е сбъркал нито веднъж. И наглася нещата така, че те да се срещнат, да се съберат заедно и после оставя на природата да си свърши работата. И докато се усетят, вече чуват сватбените камбани и бутат бебешката количка. Снощи ми каза, че братовчед ми Иън и жена му Нейъми чакат първото си бебе. Те се ожениха миналата есен. Този човек е невероятен!

— Никой ли не му е казал да не си пъха носа където не трябва?

— Разбира се, непрекъснато му го казват. — Сибил вдигна глава и се засмя. — Изобщо не им обръща внимание. Мисля, че сега на мушката му са Ейдрия или Мел. На брат ми Матю ще даде още малко време.

— А на теб?

— О, аз съм прекалено ловка за него. Знам всичките му номера и нямам намерение да се влюбвам поне още дълги години. А ти? Бил ли си вече там?

— Къде?

— В света на любовта, Макуин. Не се прави, че не разбираш.

— Любовта не е място, а състояние на духа. И там няма нищо.

— Напротив, мисля, че има — отвърна замечтано тя. — Евентуално. — В този миг Сибил спря и го дръпна. — О, по дяволите! Това е колата на Джони. Значи все пак е дошъл от Ню Джърси. Какво

ще правя сега? Аха, имам един план. — Тя се завъртя и разтърси глава, за да я прочисти от виното. — Не трябваше да пия онази последна чаша, ала все още владее положението.

— Не се и съмнявам, хлапе.

— Знам, че ме наричаш така, за да се чувстваш голям и надменен, но това няма значение. Трябва да изминем само още няколко крачки и ще бъдем точно пред нейните прозорци. Нали?

— Не е лесно, ала ще гледам да се справя.

— Много ми харесва твоето саркастично чувство за хумор. Както и да е. Така е добре, дори чудесно. Значи, заставаме точно пред прозорците, защото тя ще наднича. Хващам се на бас. Всеки миг пердето ѝ ще трепне. Гледай!

И тъй като му беше забавно, а също така и приятно как Сибил се притиска до него, Престън хвърли един поглед над главата ѝ към прозорците на госпожа Волински.

— Позна. Точно така стана. Е, и сега какво?

— Сега трябва да ме целунеш.

Той върна очите си върху лицето ѝ.

— Трябва ли?

— Да. И освен това трябва да направиш така, че да изглежда истински. Ако го направиш както трябва, тя ще реши, че Джони няма никакви шансове, поне за известно време. Аз пък ще ти дам още петдесет долара.

Престън прекара език по устните си. Тя беше отметнала глава назад и изглеждаше така съблазнителна! Като цъфнала роза в градина, обрасла с тръни.

— Значи ще ми дадеш петдесет долара, ако те целуна.

— Като премия. Това със сигурност ще накара Джони да се завърне в Ню Джърси много бързо. Просто си представи, че си на сцената. Тази целувка няма да означава нищо, разбираш ли? Тя все още ли гледа насам?

— Да. — Но той вече не гледаше към прозорците на госпожа Волински и не знаеше какво да каже.

— Страхотно. Хайде, давай! Направи го така, че да се хване. Романтично. Просто обгърни с ръце раменете ми, наведи се към мен и...

— Много добре знам как се целува жена, Сибил.

— Разбира се, че знаеш. Не се съмнявам. Ала това трябва да бъде така режисирано, че...

Престън реши, че единственият начин да ѝ затвори устата, бе да я целуне, и при това да я целуне както той си знаеше. Изобщо не плъзна ръце по раменете ѝ, както тя го учеше, а я сграбчи и я притисна към себе си, като почти я откъсна от земята. Зърна за миг в огромните ѝ очи пълно смайване, преди устата му да се впие в нейната и да погълне идещите думи, които потънаха в целувката му.

Беше прав. Това бе последната ѝ замаяна мисъл. Престън беше абсолютно прав. Знаеше как се целува жена.

Сибил трябваше да се хване здраво за раменете му. Трябваше да се повдигне на пръсти.

Главата ѝ се завъртя от удоволствието, което я прониза. Сърцето ѝ биеше силно и забързано в гърлото и направо ѝ спираше дъха. Това я караше да се чувства безпомощна, загубена, трепереща, докато устата ѝ се изпълваше с топлина, която слизаше по тялото и то гореше като в пещ.

Устните му бяха твърди и неподозирано настървени. Какво друго можеше да направи, освен да задоволи този техен глад?

Беше като в съня му, помисли си той. Само че беше по-хубаво. Много, много по-хубаво. В съня му вкусът ѝ не бе така сладък и неповторим. Тялото ѝ не бе така тръпнещо от бързите вълни, които се разливаха по него. Ръцете ѝ не преминаваха през косата му с това ласкаво движение, докато тя стенеше в прегръдката му, без да откъсва устни от неговите.

Престън я отдръпна леко от себе си, само за да види, че очите ѝ бяха потъмнели, а бузите ѝ бяха по-розовели. Сибил го гледаше, дишаше накъсано през полуотворените си устни, а ръцете ѝ все още бяха заровени в косата му.

— Стига толкова за госпожа Волински. Следващата целувка е за мен — прошепна той и отново се върна на устните ѝ.

Извири клаксон. Някой изруга на висок глас. Обгърна я силната струя въздух от преминаваща покрай тях кола. Някой отвори прозорците на апартамента си и в нощта се разля силен рок и миризма на готвено.

А тя сякаш беше на самотен остров и в краката ѝ се блъскаха и разливаха кристално сините вълни на океана.

Когато Престън я отдръпна за втори път от себе си, го направи бавно, прокара ръце от раменете към лактите ѝ и после отново обратно с жест, в който имаше само намек на ласка. От това главата ѝ отново се завъртя като въртележка на забавен каданс във филм, преди да се отпусне безпомощно на рамото му.

Той искаше да я обгърне, да докосне и да притежава всеки милиметър от тази гореща, нежна, копринена кожа. Да погълне нейната вродена жизненост, която се излъчваше от нея като слънчево сияние. Искаше всичката невероятна, неотслабваща енергия, която я изпълваше, за себе си, под себе си, върху себе си. И нямаше съмнение, че след като я имаше, това щеше да ги направи нещастни.

Ръцете му спряха на раменете ѝ и леко я пуснаха на земята.

— Мисля, че това би трябвало да свърши работа.

— Каква работа? — повтори като ехо Сибил и го погледна неразбиращо.

— Да задоволи госпожа Волински.

— Госпожа Волински ли? — Тя тръсна глава объркана. — Ах, да. Да, разбира се. — Вдъхна дълбоко въздух, решила, че ще трябва някак да се справи с тези нови чувства преди края на седмицата. — Ако и това не помогне, значи всичко е безнадеждно. Но трябва да призная, че си страшно добър, Макуин.

По устните му се плъзна лека усмивка. Тази жена беше неустоима, помисли си Престън, хвана я за ръка и я поведе към входа на къщата.

— И ти не беше по-зле, хлапе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато рисуваше, Сибил си пееше, пригласяйки на Арета Франклин. Зад нея, през отворения прозорец се промъкваше свежият априлски вятър и удивителният шум от улиците на града в яркия слънчев ден. Светлината обаче не бе по-ослепителна от настроението ѝ.

Тя се обърна към огледалото на стената до нея и се опита да изобрази на лицето си изненада, но единственото, което видя в отражението срещу себе си, беше усмивка. И преди я бяха целували. И преди я бяха прегръщали. Ала ако сравнеш всичко, което можеше да си спомни от предишния си опит в тази област, със зашеметяващата прегръдка на мъжа от отсрещния апартамент, бе все едно да сравни фойерверк с ядрен взрив.

Първото съска, пука, избухва за секунди и ти доставя минута удоволствие. Второто изригва и променя живота на земята за векове напред. Точно това се бе случило и с нея. Прегръдката на Престън Макуин я бе оставила невероятно замаяна за часове напред.

Сибил си припомняше усещането, наслаждаваше се на всеки миг от своето шеметно, лекомислено и съвсем женско поведение. Нима можеше да има на света нещо по-прекрасно от това, да се чувстваш слаба и силна едновременно, глупава и мъдра, объркана и самоуверена? И всичко, което трябваше да стори, бе да затвори очи и да позволи на въображението си да се върне обратно, за да изживее отново преживяното.

Чудеше се какво ли чувства и мисли той. Според нея никой не можеше да остане безучастен при събитие с подобен магнитуд. А в края на краищата, и той като нея бе на кота нула. Не можеше един мъж да целуне една жена по този начин и после да не изпитва никакви странични ефекти. Това страдание обаче, реши тя, докато тялото ѝ тръпнеше, беше силно подценявано.

Сибил се засмя, въздъхна, наведе се над рисунките си и отново запя с Арета Франклин за радостта да се чувства истинска жена.

— Господи, Сиб, та тук е направо хладилник! Ще замръзнеш!
Тя се обърна, цялата сияеща.

— Здравсти, Джоуди! Здравсти, малък сладък Чарли!

Бебето ѝ се усмихна с полузаспала усмивка, а Джоуди отиде до прозореца, като го придържаше седнал на единия си хълбок.

— Седиш точно срещу отворения прозорец. Навън не е повече от десет градуса.

Тя изсумтя и шумно затвори прозореца.

— На мен пък ми е горещо. — Сибил остави молива и се приближи, за да щипне Чарли по бузката. — Не е ли удивително, че мъжете отначало са такива? Малки, сладки и красиви бебета! После те... После стават мъже и се променят в нещо съвсем различно!

— Аха. — Изненадана, Джоуди се намръщи и се вгледа по-внимателно в приятелката си. — Изглеждаш ми странна. Добре ли си? — След което сложи майчински ръка върху челото ѝ. — Нямах температура. Я си покажи езика!

Сибил се изплези и събра очите си на носа, както правеше, когато искаше да разсмее Чарли. Бебето и този път се заля в смях.

— Не съм болна. Чувствам се великолепно. Чувствам се като човек, спечелил един милион след облагане с данъци.

— Хм! — Още по-заинтригувана, Джоуди прехапа устни. — Ще отида да сложа Чарли да спи, че очичките му се затварят. После ще направя кафе и идвам да ми разкажеш какво става. Защото ми е ясно, че става нещо важно. Не отричай!

— Добре. Тъхъ, добре. — Все още замечтана, Сибил взе червения молив и започна да рисува малки сърца върху парче хартия.

Тъй като се забавляваше, тя нарисува едно по-голямо и в него скицира лицето на Престън.

Има красиво лице, помисли си замечтано Сибил. Стиснати устни, сериозни очи, изсечени черти и гъста тъмна коса. Но устните му ставаха необикновено нежни и красиви, когато се усмихнеше. А очите му изобщо не бяха студени, щом се засмееше.

Харесваше ѝ, когато успяваше да го разсмее. Гласът му звучеше така, сякаш почти бе забравил как се прави това. Можеше да му помогне, засмя се тя и прибави към лицето му и топла усмивка. В края на краищата, нали един от нейните малки таланти беше да кара хората да се смеят. А и след като му помогнеше да си намери някаква

стабилна, постоянна работа, той просто нямаше да има повече за какво да се тревожи.

А Сибил щеше да му помогне, за да бъде сигурна, че яде редовно, и то нормална храна. Винаги бе готвила прекалено много само за един човек. И освен това беше сигурна, че ще намери някой приятел с излишен диван, с който да се раздели срещу неголяма сума.

Познаваше доста много хора, с чиято помощ да се завърти колелото и да му се помогне. Той щеше да се чувства много по-добре и по-сигурен, когато се установеше на някаква работа, нали така? Нямаше да бъде като намеса в личния му живот. Това бе специалитет на дядо ѝ. Тя само щеше да помогне на своя съсед.

На своя страхотен и много секси съсед, който можеше така да се целува, че да изпрати жената направо в рая. Ала, естествено, нямаше да направи всичко това за него само заради целувката. Сибил тръсна глава и обърна листа с леко чувство на вина. Не беше ли помогнала на господин Пийбли да си намери добър педикюрис? И никой не го смяташе за неотразим Адонис с ледени очи и страхотно нежни ръце.

Разбира се, че не. Тя беше само една добра съседка. А пък ако имаше някои други облаги... Е, какво от това!

Доволна от плана си, Сибил подви крака под себе си и отново започна да рисува.

Джоуди сложи Чарли да спи и си помисли, както винаги, че бе най-най-красивото бебе в целия свят. Когато той затвори натежалите си клепачи, тя оправи одеялцето му, сложи любимия му мечо до главичката да го пази и слезе долу, за да спре музиката.

После отиде в кухнята на Сибил и започна да шета из нея, все едно, че беше в собствената си кухня. Направи кафе и го сипа в две големи жълти чаши, после сложи в една чиния две кифли със сладко от боровинки, подреди всичко върху таблата и тръгна към Сибил.

Този ритуал преди обяд беше любимата ѝ част от деня.

През последните няколко години Сибил ѝ беше станала по-близка дори от сестра. Да, точно така, по-близка, замисли се Джоуди и смръщи носле. Собствените ѝ сестри винаги и непрекъснато се хвалеха със съпрузите, децата, къщите си. Какво пък толкова! Всеки можеше да види, че нейният Чък и малкият Чарли бяха къде-къде по-

хубави и способни! А Сибил я слушаше. Тя бе до нея в трудния момент, когато трябваше да вземе важното решение да напусне постоянната си работа, за да остане вкъщи да си гледа бебето. Сибил бе неотклонно до нея, когато в началото двамата с Чък изпадаха в паника, че Чарли прокашлял или кихнал. Нямахме по-добра приятелка от нея на този свят. Ето защо Джоуди бе твърдо решена да я види щастлива.

Тя внесе таблата с кафето и кифлите, остави я на масата и подаде на Сибил чашата ѝ.

— Благодаря, Джоуди.

— Страхотна серия си захванала тази сутрин. Не мога да повярвам, че Емили е навлякла шлифер и мека шапка и е проследила тайнствения господин през цяло Сохо. Откъде ѝ е дошло наум да го направи?

— Тя е импулсивно същество. — Сибил си отчупи от кифлата. Бяха свикнали да обсъждат заедно постъпките и поведението на Емили, както и останалите ѝ герои. — И освен това е много любопитна и иска да знае всичко.

— А ти какво направи? Успя ли да откриеш нещо за тайнствения господин?

— Да — въздъхна Сибил. — Казва се Макуин.

— Чух вече това. — Мигновено заинтригувана, Джоуди застана нащрек и посочи с пръст Сибил. — Ти защо въздъхна?

— Не, не съм. Просто си поех въздух и го издишах.

— Да, да, издишала го била! Казвай, какво става!

— Е, добре... Всъщност... — Направо умираше от нетърпение да ѝ разкаже всичко. — Снощи излязохме заедно.

— Каквооо? Излезли сте заедно? На среща? — Джоуди бързо придърпа един стол и се намести удобно на него. — Къде, кога, как? Давай, Сиб! В подробности.

— Добре. И така... — Сибил се обърна към нея и сега стояха с глави, почти допрени една до друга. — Знаеш как госпожа Волински се опитва непрекъснато да ми натрапва племенника си, нали?

— Пак ли? — възмути се Джоуди и завърта изразително очи. — Нима не може да види, че вие двамата абсолютно не си подходите?

Обичта към приятелката ѝ предпази Сибил от импулса да спомене на Джоуди, че страда от същата избирателна слепота, поради

която не вижда колко неподходящи един за друг са и Сибил и Франк.

— Тя го обича, затова. Както и да е, беше ни уредила среща за снощи, а аз не можех да изтърпя подобно мъчение. Но първо трябва да се закълнеш, че няма да кажеш на никого, нито на нея, нито на когото и да било друг.

— Освен на Чък.

— Съпрузите се освобождават от клетвата за пазене на тайна в този случай. Така... Значи аз ѝ казах, че вече имам определена среща и не мога да отида у тях. Тя веднага ме попита с кого. И аз изтърсих „с господин Макуин“.

— Имаше среща с З-Б?

— Нямах никаква среща. Излъгах я, защото бях объркана и трябваше много бързо да измисля нещо. Знаеш, че когато лъжа, започвам да заеквам. Това беше първото, което ми дойде на езика.

— Трябва да практикуваш по-често. — Джоуди кимна с глава и отхапа от кифлата. — Ако практикуваш, ще свикнеш.

— Може би. И така, след като ѝ казах, осъзнах, че тя цяла вечер ще стои зад пердето и ще дебне, за да види дали наистина ще излезем заедно. Трябваше да направя нещо, за да накарам господин Макуин да излезе с мен. Затова му дадох сто долара и го заведох на вечеря.

— Ти си му платила? — Очите на Джоуди се разшириха, а сетне се присвиха подозрително. — Това е направо умопомрачителна идея! През цялото време, когато съм излизала на срещи, особено през един сушав период в колежа, нали съм ти разправяла, когато бях във втори курс, не съм се сетила за подобен ход. И през ум не ми е минало да предложи на някое момче пари, за да излезе на вечеря с мен. А от къде на къде реши, че сто стигат? Да не би това да е някаква установена цена?

— Не, просто ми се сториха достатъчно. Той няма постоянна работа, както знаеш. И аз реших, че би могъл да използва парите за нещо и да хапне топла храна. Прекарахме чудесно — добави Сибил с усмивка. — Наистина чудесно. Ядохме спагети и си говорихме. Е, говорихме, е силно казано. Всъщност говорих главно аз, тъй като Макуин не каза много.

— Макуин, значи. — Джоуди повтори името му. — Звучи наистина тайнствено. А малкото име? Не знаеш ли първото му име?

— Не го попитах. Както и да е. Слушай нататък, има още. Тръгнахме да се прибираме. Струваше ми се, че го бях разведрила малко, Джоуди. Изглеждаше отпуснат, по-спокоен и някак си дружелюбен. И тогава видях, че колата на Джони Волински е пред къщи и се паникьосах. Реших, че госпожа Волински няма да престане да ми го натрапва дотогава, докато не разбере, че си имам гадже. В този миг ми хрумна да предложи на Макуин още петдесет долара, за да ме целуне.

Джоуди стисна устни и после отпи от кафето си.

— Трябваше да му кажеш, че това влиза в стоте долара.

— Не. Вече бях определила условията, а и нямаше време за нови пазарлъци. Госпожа Волински гледаше през прозореца. И така, той ме целуна, точно там, на тротоара.

— Уха! — Джоуди грабна останалата кифла. — И какво точно направи?

— Просто ме сграбчи и ме вдигна във въздуха, като ме притисна силно към себе си.

— Мили боже! Какъв мъж! Сграбчи те, значи? Направо обожавам да ме сграбчват!

— После стъпих на земята, ала трябваше да се повдигна на пръсти, защото е много висок.

— Аха. — Джоуди задъвка кифлата, като облизваше трохичките от устните си. — Вярно, висок е. И е много добре сложен.

— Наистина. Джоуди. Струваше се ми се, че е като скала.

— О, Господи! — При това стенание Джоуди се хвана за корема. — Давай нататък. Значи остана на пръсти. И после?

— После той просто... Врълхлетя.

— Ох! Ох! Първо те сграбчи, после врълхлетя! — Навсякъде се разлетяха трохи, докато Джоуди възторжено размахваше ръце. — Това е направо класика! Не всяко момче се държи по този начин обаче. Чък се осмели едва на шестата ни среща. А после се озовахме в моя апартамент и ядохме китайска храна в леглото.

— Макуин наистина си го бива. Съвсем честно ти казвам. После, когато главата ми щеше да се пръсне, той ме сграбчи и само ме гледаше.

— Майко мила!

— И после... Повтори всичко отново.

— Повтори още веднъж? — Развълнувана до сълзи, Джоуди хвана ръката на Сибил. — Направил е дубъл! Господи, знаеш ли, че има жени, които през целия си живот нямат щастието да получат дубъл. Мечтаят си за това, но никога, никога не получават двойна порция от това, което си преживяла.

— И на мен ми беше за пръв път! — промърмори Сибил. — Беше... Страхотно!

— Добре, добре, разкажи ми само за целувката! Каква беше, с устни, и език, и зъби? Кажу ми, де!

— Беше гореща.

— Ще отворя прозореца. Цялата се изпотих! — Джоуди скочи, отвори широко прозореца и си пое дълбоко въздух. — Значи беше гореща. Много гореща. Продължавай.

— Беше като... Ами все едно щеше да ме разкъса, да ме погълне. Когато цялото ти тяло просто, просто го няма... — Сибил не намираще думи, затова вдигна ръце и ги размаха диво. — А главата ти се върти сякаш на около половин метър над раменете... Не знам как да ти го опиша.

— Опитай се, моля те. — Джоуди я стисна за раменете. — Направо ще се побъркам. Опитай така, по десетобалната система. Каква оценка му даваш?

Сибил затвори очи и се замисли.

— Няма система, по която да го оценя.

— Винаги има оценъчна система. Може да не я приемаш, но има.

— Не, Джоуди, за него няма.

Без да откъсва очи от Сибил, Джоуди отстъпи назад.

— Това е измислица. Големият град си създава митове.

— Ала е вярно — сериозно рече Сибил. — Вярно, приятелко моя, и вече дори е проверено.

— Мили боже! Трябва да седна. — И Джоуди седна, като не откъсваше очи от приятелката си. — Значи той се целува, без да се вмести в каквато и да било скала за целувките. Вярвам ти, Сибил. Хиляди други не биха. Милиони биха казали, че не ти вярват, но аз ти вярвам.

— Знаех, че мога да разчитам на теб.

— Даваш ли си сметка какво означава това? Той просто те е разбил и край. Никога повече няма да можеш да се целуваш с някой

друг, по-слаб от него. Дори десетката ще ти се стори слаба. Винаги ще търсиш някой, който да се целува извън класацията.

— Мина ми през ума. — Истински замислена, Сибил взе отново молива си. — Вярвам, че можеш да изживееш един щастлив и пълноценен живот, някъде между седем и десет, дори и след подобен опит. Човекът стъпи на луната, Джоуди. Пътува във времето и пространството, търси някакви свои други, нови светове, ала само за кратко. Трябва да се върне на земята и да живее.

— Това е много мъдро — промърмори Джоуди и извади кърпичка от джоба си. — И толкова смело.

— Благодаря ти. Но междувременно — добави Сибил с усмивка, — няма нищо лошо в това, да почуквам на отсрещната врата от време на време.

Тъй като не искаше да изглежда, че го очаква с нетърпение, Сибил прекара цялата сутрин в работа. Не прекъсна рисуването до два часа, когато сметна, че съседът ѝ може да се зарадва, ако изпият заедно по едно кафе, а може дори да се поразходят в слънчевия априлски следобед.

Той наистина по-често би трябвало да излиза навън, реши тя. Да се възползва от възможностите, които предлага градът. Представяше си го как броди из празния апартамент, потиснат от липсата на работа и трупащите се сметки за плащане. Беше сигурна, че ще може да му помогне, поне за това. Нямахше причина да не го препоръча тук-там и да му даде първоначален тласък, за да тръгне. Поне в началото.

Чу звуците на саксофона в мига, в който застана пред огледалото в своята спалня, за да пооправи грима си. Това я накара да потръпне отново. Този възбуждащ звук. Той заслужаваше отдих. Нещо, което да изтрие циничния блясък в очите му. Нещо, което да му докаже, че животът е пълен с изненади. Сибил искаше да му помогне. Искаше тази скрита тъга да бъде прогонена.

В края на краищата, тя го беше развеселила предната вечер, нали? Беше му помогнала да се отпусне. Щом като можеше да го направи веднъж, щеше да може и втори път. Силно искаше да го види да се смее отново, да чуе саркастичните нотки в гласа му, когато подхвърля своите хапливи забележки. Да види как усмивката изгрива

на лицето му при някоя нейна фраза или жест, с които успяваше да пробие защитната му черупка.

И ако помежду им прескачаха сексуални искри, какво толкова лошо имаше в това?

Тъкмо си затананика тихичко под носа, когато звънецът на входната врата зазвъня.

— Да?

— Търся Макуин. Вие сте апартамент 3-А, нали?

— Той е в 3-Б.

— Знам, по дяволите. Но защо не отговаря?

— Вероятно не ви чува. Упражнява се.

— Отворете ми, сладурче. Аз съм неговата агентка и много бързам.

— Агентка ли? — зачуди се Сибил. Ако това беше агентката му, Сибил трябваше да я види. Вече си бе помислила за десетина имена, които можеха да му предложат подходяща работа. — Добре. Качвайте се.

Сибил отвори външната врата, след което отвори своята собствена и зачака.

Жената, която излезе от рядко използвания от обитателите на сградата асансьор, имаше вид на преуспяваща делова дама, установи изненадана Сибил, облечена в убийствен червен костюм. Беше тънка и стройна, имаше тъмносини очи, които просветваха интелигентно, и невероятна грива от руса коса на разкошни кичури.

Движеше се с точността на куршум и носеше кожено куфарче, което Сибил веднага оцени, че струва колкото месечния наем на добър апартамент в центъра на града.

Странно, зачуди се тя, защо тогава нейният клиент стоеше гладен и без работа, когато тя можеше да си позволи модни тоалети и скъпи аксесоари?

— 3-А?

— Да, аз съм Сибил.

— Аманда Дрешър. Благодаря, Сибил. Нашето момче не вдига телефона и явно е забравил, че имаме среща в един часа в „Четири сезона“.

— В „Четири сезона“? — напълно зашеметена, Сибил се стъписа. — Онзи до парка?

— Защо, знаете ли друг? — засмя се Манди, натисна звънеца на апартамент 3-Б и, доколкото познаваше жертвата си, задържа доста пръста си на него. — Нашият Престън е голям талант, ала мен лично ще ме довърши.

Престън. Трябваше ѝ само една минута, за да се оправи от объркването, да подреди и избистри нещата.

— Престън Макуин. — Сибил въздъхна нечуто, което бе израз на чувството ѝ за предателство и унижение. — „Объркани души“.

— Да, точно така. Това е нашето момче — отвърна весело Манди. — Хайде, хайде, Макуин, отвори проклетата врата. Мислех, че когато реши да отседне в града за няколко месеца, ще имам възможност да поддържам по-нормална връзка с него. Но това се оказа още по-тежко, нещо като бягане с препятствия. А, ето го, че идва.

И двете чуха как ключалката бе превъртяна нервно. После той отвори със замах вратата.

— Какво, по дяволите, искате... А, Манди?

— Пропусна обяда — срязва го тя. — Не отговаряш на телефонните ми обаждания.

— Забравих за обяда. А телефонът не звъни.

— Заредил ли си му батерията?

— Сигурно не. — Престън стоеше на прага и гледаше през коридора към Сибил, която го наблюдаваше с обидени очи и бледо лице. — Влизай. Само ми дай една минута време.

— Вече ти дадох цял час. — Манди хвърли поглед през рамото си, докато влизаше в апартамента. — Благодаря ти, че ми отвори, сладурче.

— Няма нищо. Наистина няма нищо — отвърна Сибил и погледна Престън право в очите. — Копеле такова — процеди тихо и затвори вратата си.

— Има ли къде да седна тук? — попита зад него Манди.

— Не. Да. Горе. По дяволите — промърмори Престън и се презря заради обзелото го чувство на вина. Опитвайки се да го прогони, той също затвори вратата. — Не използвам долния етаж.

— Не се оправдавай. Е, кое е хлапето, което живее в апартамента срещу теб? — попита Манди и остави куфарчето си върху плота в кухнята.

— Никое. Кембъл. Сибил Кембъл.

— Името ми се струва познато. Ами да, разбира се, „Приятели и съседи“. Познавам агента й. Направо е луд по нея. Кълне се, че е единственото нормално и нестрадащо от нервни кризи същество, което някога е срещал. Никога не хленчи, не пропуска срокове, не се глези и в момента му печели купища пари от продажбите на книжки и календари плюс невероятно сполучливата й серия от комикси — тя хвърли към Престън пълен с укор поглед. — Направо се чудя какво ли е да имам клиент, който не изпада в кризи, помни часовете на деловите ни обеда и освен това ми изпраща подаръци за рождените дни.

— Неврозите са част от играта, а колкото за обяда, наистина извинявай.

Раздразнението й премина в тревога.

— Какво става, Престън? Изглеждаш ми разбит. Да не би пиесата да не върви?

— Напротив, върви. И то много по-добре, отколкото очаквах. Просто не съм се наспал.

— Защото непрекъснато свириш на тръбата си, вместо да спиш?

— Не — отвърна той. Защото непрекъснато мисля за жената от З-А. Бродя из къщата и мисля за нея. Искам жената от З-А. Жената, която сега несъмнено ме смята за по-долен и от най-гнусното и лепкаво влечуго. — Имах тежка нощ, Манди. Това е всичко.

— Добре. — Въпреки че му беше ядосана, тя искрено се тревожеше за него. Прекоси стаята и разкърши рамене. — Ала ми дължиш един обяд. Какво ще кажеш за едно кафе? Засега?

— Има малко на печката. Беше съвсем топло в шест сутринта.

— Тогава ще направим ново. Аз ще го направя. — Манди отиде зад бара.

След като кафето бе готово, тя го сипа в две чаши и отвори бюфета. Смяташе благоденствието на Престън за част от нейните задължения.

— За бога, Престън, гладна стачка ли правиш? Тук няма нищо, освен остатъци от чипс и нещо, което някога вероятно е било хляб, но сега може да послужи за научен експеримент.

— Не съм пазарувал вчера. — Очите му отново сами се спряха на външната врата, а мисълта му се върна при Сибил. — Обикновено си поръчвам вечеря по телефона.

— По този, който не работи ли?

— Ще заредя батерията, Манди.

— Да видя. Ако се беше сетил навреме, сега щяхме да седим в „Четири сезона“ и да празнуваме. — Тя се усмихна и се наведе към него през плота. — Сключих договора, Престън. „Объркани души“ ще стане основното събитие в света на киното тази година. Наех продуцентите, които ти искаше, режисьора, който ти искаше, и правото да напишеш сценария. И отгоре на всичко един доста хубавичък и задоволителен хонорар. — Манди спомена седемцифрено число.

— Не искам да го провалят — беше първата реакция на Престън.

— Това ще бъде твоя работа — въздъхна Манди. — Ако само се опитат, ти ще го предотвратиш. Така че хващай се със сценария.

— Не. — Той поклати глава, отиде до прозореца и се опита да възприеме новината. Филмът щеше да промени интимността, която пиесата излъчваше на театралната сцена. Ала щеше да направи творбата му достойние на милиони. А творбата му означаваше много за него. — Не искам да се връщам там, Манди. Не и толкова надълбоко.

Тя взе двете чаши с кафе и отиде до него до прозореца.

— Искаш ли да си консултант?

— Да, това ще ми свърши работа. Можеш ли да го уредиш?

— Мисля, че мога. Е, сега, ако престанеш да се премяташ като циркаджия, може ли да поговорим за това, което пишеш в момента?

Сухият ѝ тон го върна в действителността и Престън сви устни. Остави чашата с кафето на перваза, обърна се и взе финото ѝ лице в ръцете си.

— Ти си най-добрият и сигурно най-търпеливият агент в бранша. Какъв късметлия съм да те имам.

— Не знаеш колко си прав. Надявам се, че си толкова горд със себе си, колкото съм и аз. Ще се обадиш ли на семейството си?

— Остави ми няколко дни да свикна с мисълта.

— Новината ще излезе светкавично в пресата, Престън. Сигурно не искаш да го научат по този начин.

— Не, права си. Ще им се обадя. — Най-сетне той се усмихна. — След като заредя батерията на телефона. Защо не взема да се обръсна и да излезем, за да прием шампанско?

— Ами да, защо не? А, чакай, има още нещо — добави тя, докато той вече се изкачваше по стълбите. — Хубавицата от З-А? Имаш ли

желание да ми кажеш какво става между вас двамата?

— Не съм сигурен, че има нещо за казване — промърмори Престън.

И продължаваше да не бъде сигурен, когато почука на вратата ѝ късно същата вечер. Но знаеше със сигурност, че трябва да отговори на въпроса, който видя в очите ѝ.

Не че това ѝ влизаше в работата, напомни си той. Не беше я молил да си пъха носа тук и там. Всъщност беше направил всичко възможно да я държи настрана.

До снощи, помисли си Престън и потисна въздишката си. Лошо, много лошо, реши той. Беше просто неблагоприятно стечение на обстоятелствата. Не беше преценил правилно нещата. Не биваше да следва импулса си и да тръгва с нея. Не биваше да прави грешката да си позволи удоволствието да бъде с нея. А най-малкото да я целува. Като се сети за това, споменът за устните ѝ се върна, въпреки че Престън не искаше.

Когато Сибил отвори вратата, той беше готов с извинението.

— Виж, извинявай — подзе Престън с най-искрен глас. — Ала това изобщо не беше твоя работа. Хайде да уточним нещата.

Направи опит да влезе, но тя сложи ръка на гърдите му.

— Не те искам тук.

— За бога. Ти започна първа. Може би и аз се хванах, но ти...

— Какво съм започнала?

— Това — рече той, бесен, че му липсват думи. Бесен от изражението на отрицателното кученце, което се появи в очите ѝ.

— Добре, аз го започнах. Не трябваше да ти нося курабии. Беше грешка от моя страна. Не трябваше да се тревожа, че си без работа, не трябваше да те водя на вечеря, защото мислех, че нямаш възможност да си я позволиш сам и стоиш гладен от дни наред.

— По дяволите, Сибил!

— Ти ме накара да мисля така. Ти ме накара да мисля, че си някой беден, безработен музикант и съм сигурна, че доста си се посмял тайничко на заблуждението ми. Блестящият и обсипан с награди драматург Престън Макуин, авторът на зашеметяващия бестселър „Объркани души“! Дори се обзалагам, че си учуден, че знам

творбите ти. Една празноглавка като мен, която само много говори — тя го бутна с ръка. — Какво би могла да знае една незначителна художничка на комикси за истинското изкуство, в края на краищата? За сериозния театър, за голямата литература! Защо пък да не се посмееш малко за моя сметка? Ти, надут, самозабравил се подлец! — Гласът ѝ пресекна, въпреки че си бе обещала да не го допусне. — А аз само се опитах да ти помогна.

— Не съм те молил за помощ. Нито съм я искал. — Виждаше, че почти бе готова да избухне в сълзи. Колкото повече приближавате този миг, толкова по-бесен ставаше Престън. Знаеше как жените използват сълзите, за да съсипват. Този път нямаше да го позволи. — Моята работа си е лично моя.

— Твоите пиеси вървят на Бродуей. Това ги прави не твои, а публични — отвърна остро тя. — И това не е причина да се преструваш, че си музикант, който само свири на саксофон.

— Свирия на проклетия сакс, защото обичам да свирия на него. Не се преструвам. Ти си си го измислила.

— Ти ме остави да си мисля така.

— И какво от това? Преместих се тук, за да имам малко спокойствие и тишина. За да бъда сам. И първото нещо, което ми се случва, е, че ти ми носиш курабийки. След това ме проследяваш и заради теб прекарвам половината нощ в полицейския участък. После ме молиш да изляза с теб, за да можеш да се измъкнеш от клопката на една седемдесетгодишна бабичка, защото нямаш достатъчно смелост и сили да ѝ кажеш да не се бърка в личния ти живот. И накрая като капак ми предлагаш петдесет долара, за да те целуна.

Унижението докара първата сълза, която бавно се плъзна по лицето ѝ и накара стомахът му да се свие на топка.

— Недей — изтръгна се от него. — Недей започва.

— Да не плача, когато ме унижаваш? Когато ме караш да се чувствам глупава, смешна и да умирам от срам? — Сибил не се опита да избърше сълзите си. Просто го гледаше с огромните си очи, пълни с обвинения. — Извинявай, обикновено не плача. Плача само, когато някой ме засегне.

— Сама си го изпроси. — Трябваше да ѝ го каже, беше сигурен, че е прав. После се обърна и тръгна към своята врата.

— Това са фактите, Престън — рече тихо тя. — Да, фактите са точно такива и ти ги представи правилно и по реда им. Само че пропусна чувствата, които стоят зад тях. Донесох ти курабийките, защото мислех, че можем да бъдем добри съседи и приятели. Вече ти се извиних, че те проследих, ала нищо, извинявам ти се още веднъж.

— Не искам да слушам повече...

— Не съм свършила — рече Сибил с толкова спокойно достойнство, че той отново почувства неопределена вина. — Заведох те на вечеря, защото не исках да обиждам една добра стара жена и защото мислех, че си гладен. Беше ми приятно да бъда с теб и почувствах нещо необикновено, когато ме целуна. Мисля, че ти също го почувства. Така че, ти си прав. — Тя кимна студено, въпреки че по бузата ѝ течеше сълза. — За всичко съм си виновна само аз. Надявам се, че си си спестил всички чувства, които са ти необходими за работата и пиесите. И че ще можеш да намериш начин да ги изразиш в тях. За живота те не са ти нужни. Съжалявам те, Престън. И извинявай, че нахлух неканена в твоята светая светих. Няма да го направя никога повече.

Преди да реши какво да ѝ отговори, Сибил затвори вратата. Той чу как ключът се превъртя с ужасно скърцане, което прониза душата му. Обърна се и влезе в своя апартамент, като също заключи вратата след себе си.

Ето на, получи си това, което искаше, каза си Престън. Тишина. Спокойствие. Самота. Тя няма повече да почука на вратата ти и няма да прекъсне мислите ти. Няма да те разсее и разсмее, да те въвлече в чувства и мисли, които не искаш да изпитваш. Чувства, с които не знаеш какво да правиш.

И той застана в празната стая, изтощен като след буря и бесен на себе си.

ПЕТА ГЛАВА

Престън не можеше да спи, освен на кратки дремки. И дремките му бяха изпълнени със сънища. В тях прегръщаше Сибил. Гърбът му беше опрян до стената, в ъгъла или на ръба на някаква скала. Винаги изглеждаше така, сякаш тя го бе закарала там, така че да не може да мръдне никъде, освен да се притисне плътно до нея. А когато го направеше, сънят му ставаше брутално еротичен и щом успееше да се откъсне от нея, откриваше, че е възбуден, изпълнен с желание и спомени за вкуса на устните ѝ.

Той не можеше да яде, само ровеше из храната, когато изобщо сядаше да хапне нещо. Нищо не му харесваше. Всичко му напомняше за онова просто и вкусно ястие, което двамата изядоха в малкия италиански ресторант преди няколко вечери. Живееше на кафе и спомени, докато нервите му не се изопнаха докрай, а стомахът му не започна да се бунтува.

Затова пък можеше да работи. Някак успяваше да се впише в историята, да се превъплъти в героите си, да излее в тях емоциите, които го вълнуваха. Беше много мъчително да откъсва тези чувства от собственото си сърце и да ги преотстъпва на образите, които създаваше, да ги погълнат жадно. Но Престън харесваше тази симбиоза, дори ѝ се наслаждаваше. Спомняше си какво беше казала Сибил, преди да затвори вратата си — че влага своите чувства в работата си и не знае как да ги изрази в живота.

Беше права. И това беше по-добрият начин. Според него бяха много малко хората, на които можеше да довери чувствата си. Родителите му, сестра му. Въпреки че желанието му да изпълни очакванията им беше за него нож с две остриета. След това Андре и Делта, тези редки приятели, които си бе позволил и които не очакваха от него повече, отколкото искаше той самият.

Манди, която го пришпорваше, когато се нуждаеше от подтикване, слушаше го, когато искаше да облекчи душата си и някак

си успяваше да се погрижи за него, когато сам не можеше да го направи.

Не искаше никаква жена да рови в душата му. Не и отново. Беше запомнил добре урока си и старателно държеше настрана всички кандидатки, откакто Памела бе напуснала тази така уязвима територия. Беше го изцедила завинаги, мислеше си Престън, с всичките свои лъжи, предателства и измами. Един мъж можеше да получи добър урок на крехката възраст двадесет и пет години, който да му държи влага дълго време. Откакто бе престанал да вярва в любовта, никога повече не си изгуби времето да я търси.

Ала сега не можеше да спре да мисли за Сибил. Чу я да излиза няколко пъти през последните три дни. Неведнъж го разсейваше смехът ѝ, който се разнасяше откъм нейния апартамент, както и чужди гласове и музика. Тя явно не страдаше, напомни си унило. Тогава защо той страдаше?

Поради чувството си за вина, реши Престън. Беше я обидил напълно излишно. Не беше нарочно. Просто Сибил го бе очаровала — невероятно, ала беше самата истина. Беше го очаровала напълно. Той нямаше намерение да я прави на глупачка, нито да наранява чувствата ѝ. А сълзите ѝ все още го измъчваха, макар и да знаеше колко фалшиви и коварни могат да бъдат, когато се стичат по лицето на една жена.

Но по бузите на Сибил те не изглеждаха нито фалшиви, нито коварни, спомни си Престън. Изглеждаха естествени като дъждовни капки. Той не бе в състояние да реши проблема, своя собствен проблем, напомни си Престън, докато не се срещнеше с нея. Не беше ѝ се извинил както трябва. Така че щеше да ѝ се извини още веднъж. Тя вече бе имала достатъчно време, за да се справи с емоциите си, които бе изтървала тогава.

Нямаше причина двамата да останат врагове, в края на краищата. Сибил беше внучка на един човек, от когото Престън се възхищаваше и уважаваше. Той се съмняваше, че Дениъл Макгрегър щеше да изпитва същите чувства към него, ако узнаеше, че Престън Макуин бе накарал неговото малко момиченце да плаче.

А Престън трябваше да си признае, че много държеше на мнението на Дениъл Макгрегър за него. Както и на мнението на Сибил, напомни му едно гласче отвътре.

Ето защо той крачеше напред-назад из апартамента си, вместо да си гледа работата. Беше я чул да излиза, ала не бе достатъчно бърз, за да я догони по стълбите или да я настигне долу във фоайето, преди да излезе от къщата. Затова сега щеше да я чака тук, реши Престън. Тя все щеше да се върне по някое време.

Щеше да я чака. А когато това станеше, той щеше да я принуди да изслуша едно цивилизовано извинение. Беше му ясно като бял ден, че тази жена имаше добро сърце. Щеше да му прости. Станеше ли това, можеха да бъдат добри съседи.

Оставаше обаче и въпросът за онези сто долара, които, въпреки че отначало го бяха разсмели, сега го караха да се чувства гадно. Престън беше сигурен, че сега Сибил бе готова да се изсмее на цялата история. Колко време това лъчезарно създание можеше да бъде сърдито?

Щеше да бъде обаче истински изненадан, ако можеше да види лицето на Сибил, която в този момент се изкачваше с асансьора към третия етаж. Тя ужасно се дразнеше от мисълта, че за да отиде до своята врата, трябва да премине покрай неговата. Дразнеше се, че това я караше да мисли за него, да си спомня колко глупаво бе постъпила и освен това колко глупаво се чувстваше сега, когато си спомняше всичко.

Сибил премести двете тежки торби, които носеше, в едната си ръка, а с другата се опита да изрови от чантата си ключа, така че да не се задържа в коридора и секунда повече от необходимото.

Асансьорът стигна до третия етаж и леко подскочи, както правеше винаги. Тя все още търсеше ключа в чантата си, като в същото време отвори вратата и излезе на площадката.

В същия миг го зърна. Замръзна на мястото си и очите ѝ се разшириха.

— Сибил! — Не беше виждал досега очите ѝ студени, но почувства, че този хлад го прониза и промени ритъма на сърцето му. — Дай да ти помогна с торбите.

— Нямам нужда от помощ, благодаря. — Виж, ако имаше още една ръка, че да потърси с нея ключа, нямаше да бъде лошо!

— Мисля, че ще имаш, ако продължиш да ровиш в чантата си за ключа.

Той се опита да се усмихне, а сетне се намръщи, защото се спречкаха, когато посегна да вземе едната от торбите ѝ. Накрая просто я изтръгна насила от ръцете ѝ.

— Слушай, по дяволите! Вече ти се извиних. Колко пъти трябва да ти го казвам, та да престанеш да се цупиш?

— Ти върви по дяволите — сопна му се Сибил. — Колко пъти трябва да ти го казвам, та да разбереш?

Най-накрая успя да открие ключа си и го пъхна в ключалката.

— Дай ми торбата.

— Ще ти я внеса вътре.

— Казах, дай ми проклетата торба! — Пак се вкопчиха в торбата и накрая тя изсъска: — Задръж си я тогава!

Сибил отвори вратата, но преди да успее да я хлопне в лицето му, Престън сложи крак и влезе вътре. Очите им се срещнаха. Дватамата се гледаха намръщено и на него му се стори, че вижда свиреп блясък в нейните.

— Хич не си го и помисляй! — предупреди я той. — Аз не съм някой слаботелесен джебчия от улицата.

На нея наистина ѝ мина през ума хубавичко да го подреди, ала реши, че така само щеше да му придаде по-голямо значение, отколкото бе решила, че ще има за нея. Затова се обърна на пети с розовите си велурени маратонки и остави своята торба върху плота на кухнята. Когато и Престън направи същото, тя кимна.

— Благодаря. Най-сетне я остави. Искаш ли бакшиш?

— Много смешно. Нека първо да оправим това. — Той извади от джоба си стодоларовата банкнота, която Сибил му беше дала. — Заповядай.

Тя погледна равнодушно парите.

— Няма да ги взема. Ти си ги изработи честно.

— Няма да приема парите ти за нещо, което се превърна в лоша шега!

— Лоша шега! — Ледът в очите ѝ се превърна в два зелени пламъка. — Според теб това ли беше? Ха-ха, добре тогава. Значи сега, щом ми ги връщаш, аз ти дължа още петдесет долара, нали така?

Тази забележка го довърши и челюстта му увисна, докато Сибил грабна чантата си.

— Недей, Сибил. Просто вземи парите.

— Не.

— Казах, вземи парите. — Престън я дръпна за китката, разтвори дланта ѝ и пъхна банкнотата в нея. — Сега... — Но не довърши изречението, защото смаян видя как тя накъса стодоларовата банкнота на малки парченца.

— Е, проблемът е решен.

— Това — каза той с тон, за който се надяваше, че е спокоен, — беше невероятно глупаво.

— Глупаво ли? Ами да, напълно в тон с онази глупава лоша шега. Защо да нарушаваме традицията? Можеш да си вървиш — рече спокойно Сибил.

Тонът ѝ беше толкова великодушен, толкова царствен, че Престън премига от изненада.

— Много добре — промърмори той. — Откъде го извади този маниер на господарката на замъка!

Следващото ѝ изявление, изказано със същия надменен глас, беше още по-неочаквано и този път Престън просто зяпна.

— Направо страхотно — отвърна той след ругатнята ѝ. — И съм сигурен, че нямаш предвид това, което каза, в романтичен смисъл.

Сибил само се обърна, отиде зад плота и започна да вади продуктите от торбите и да ги прибира по местата им. Реши, че щом обидите и ругатните не подействаха, може би презрението ѝ щеше да свърши работа.

И сигурно щеше да успее, ако Престън не бе забелязал, че пръстите ѝ треперят, докато пъхаше една кутия в бюфета. В този миг той почувства как всичко в него избледнява и остава единствено чувството за вина.

— Сибил, извинявай... — Видя как ръката ѝ трепна нерешително, после грабна кутията със супа и я остави встрани. — Просто така се случи, а аз не направих нищо да го спра. А трябваше.

— Не трябваше да ме лъжеш. Щях да те оставя на мира.

— Не те излъгах. Или поне не започнах. Ала те оставих да си мислиш нещо друго, а не истината. Просто исках да бъда сам. Нуждая се от личната си свобода.

— Имаш си я. Не съм аз тази, която нахлува неканена в чужди апартаменти.

— Не, не си. — Той пхна ръце в джобовете си, отново ги извади и ги постави на плота. — Обидих те, а не го исках. Извинявай.

Тя затвори очи, защото почувства, че вратичката към сърцето ѝ, която се бе заклела да държи затворена, отново се отваря.

— Защо?

— Защото мислех, че така ще те държа настрана. Защото в някои отношения ти беше направо трогателна. И защото ми беше приятно, че искаш да ми помогнеш да си намеря работа. — Видя как раменете ѝ потръпнаха при последното изречение и се намръщи. — Не исках да те обидя. Сибил, как можех да остана равнодушен, когато ми предложи сто долара, за да вечерям с теб? Хайде, кажи ми! Сто долара, само и само защото не искаше да нараниш чувствата на една стара жена и същевременно искаше да нахраниш с топла вечеря един безработен музикант? Това беше трогателно... А тази дума не ми идва лесно на езика.

— Това е уничително — прошепна тя и взе втората торба, като започна да вади от нея продукти и да ги слага в хладилника.

— Не е. — Престън се престаши и заобиколи плота, така че сега и двамата стояха от вътрешната му страна. — Просто изпуснах момента, когато трябваше да го сторя, и грешката е моя. Ако ти бях казал кой съм, докато вечеряхме, ти щеше да се изсмееш. Вместо това аз те накарах да плачеш и тази мисъл не ми дава мира.

Сибил стоеше неподвижно и гледаше втренчено хладилника. Не бе очаквала, че той можеше да се чувства виновен, защото смяташе, че изобщо не му пука. Но явно не беше така. А тя не можеше да остане безразлична, когато някой страдаше.

Пое си дълбоко въздух и си каза, че могат да започнат отначало. Да се опитат отново да бъдат приятели. Най-обикновени приятели.

— Искаш ли една бира?

Всички стегнати възли в тялото му моментално се отпуснаха.

— Ами да.

— И аз тъй мисля. — Сибил посегна за бутилката, сложи я върху плота и взе чаша. — Не съм те чувала да говориш толкова много, откакто те познавам. — Когато се обърна да му подаде чашата с бира, очите ѝ се смееха. — Сигурно устата ти е пресъхнала.

— Благодаря.

Трапчинката на бузата ѝ се очерта.

— Само че нямам курабийки.

— Винаги можеш да направиш малко.

— Може би. — Тя отново се обърна да довърши подреждането на продуктите. — Ала си мисля да забъркам един пай. — Хвърли поглед през рамо и вдигна едната си вежда. — Никога не сме яли пай.

— Не, не сме.

Прекалено много ме изкушава, помисли си отново Престън. Беше облечена с обикновена бяла памучна риза, по-голям размер от нейния, със светлосини панталони и с глупавите си розови маратонки.

След като бе ходила само на пазар, той си помисли, едва ли си беше пръснала от онзи страхотно приятен парфюм, за да достави удоволствие на някой друг, освен просто на себе си. Но нямаше представа защо бе сложила две златни кръгли обици на едното си ухо и един диамант в другото? И в крайна сметка се бе получило едно удивително съчетание.

Когато Сибил се обърна, за да бръкне отново в торбата, Престън я хвана за китката със свободната си ръка.

— Може ли да започнем отначало?

— Така изглежда.

— Да, само че има още нещо. — Той остави чашата бира. — Аз те сънувам.

Сега нейната уста пресъхна. А в стомаха ѝ лудо запърхаха с крилца стотици пеперудки.

— Моля?

— Сънувам те — повтори Престън и пристъпи към нея така, че гърбът ѝ се опря в хладилника. Този път нейният гръб се опря в стената, помисли си отнесено той. Не неговият. — Как съм с теб, как те докосвам. — Без да откъсва очи от лицето ѝ, Престън прокара пръсти по връхчетата на гърдите ѝ. — И се събуждам с твоя вкус в устата.

— О, Господи!

— Ти каза, че си почувствала нещо, когато съм те целунал, и си мислеше, че аз също съм го почувствал. — Без да сваля поглед от нея, ръцете му слязоха по бедрата ѝ. — Беше права.

Тя усети как коленете ѝ омекват и преглътна. Преглътна с мъка.

— Така ли?

— Да. И искам да го почувствам отново.

Сибил се отдръпна, когато той се наведе напред.

— Почакай!

Устните му спряха на едно дихание от нея.

— Защо?

Съзнанието ѝ беше абсолютно празно.

— Не зная.

Устните му се извиха в една от редките усмивки, които бе виждала върху тях.

— Когато разбереш, ми кажи да спра — предложи Престън и я обгърна с ръце.

Беше същото. Тя беше сигурна, че нямаше да бъде. Че не можеше да се повтори още веднъж онова удивително усещане, което завъртя главата, забърза сърцето и сгорещи тялото ѝ. Но то отново се случи, сякаш всяка частица от нея го беше очаквала и го бе получила. Джоуди беше права, помисли си замаяно Сибил. Той я беше превзел.

Свежа, ярка, мека и слънчева. Всичко това беше тя, помисли си Престън. Гореща, сладка, всеотдайна. Всички онези неща, от които бе забравил да се нуждае, сега трептяха в ръцете му. А ето че ги искаше. Искаше и нея, с едно непоносимо желание, което не бе очаквал.

Със сподавено стенание той залепи устни на шията ѝ.

— Тук. Точно тук.

— Не. — Това бе последното нещо, което Сибил очакваше да чуе от собствената си уста, когато ръцете му я караха да го иска. Ала въпреки че кръвта ѝ кипеше от желание, тя повтори още веднъж. — Не. Почакай.

Престън вдигна глава и впи очите си в нейните. Неговите бяха с цвета на бурно море.

— Защо?

— Защото аз... — Главата ѝ падна назад със стон, когато ръцете, му горещи и силни, преминаха по всяка извивка на тялото ѝ.

— Искам те. — Пръстите му галеха гърдите ѝ. — И ти ме искаш.

— Да, но... — Ръцете ѝ обгърнаха раменете му и спряха там, сякаш се бореше с нова вълна от желания. — Има някои неща, които не си позволявам да правя импулсивно. Съжалявам наистина, ала това е едно от тях.

Сибил отново отвори очи и си пое накъсано въздух. Колко втрещено я наблюдава, осъзна тя. Колко настойчиво, въпреки че желанието замъгляваше погледа му.

— Това не е игра, Престън.

Той вдигна вежди, изненадан, че бе разгадала мислите му толкова точно.

— Не? Права си, не е — съгласи се, защото ѝ вярваше. — Ти не си достатъчно опитна в тази игра, нали?

Но някой сигурно е, помисли си тя и кой знае защо ѝ стана неочаквано мъчно за него.

— Не знам. Никога не съм я играла.

Престън отстъпи, сви рамене и сякаш напълно възвърна самообладанието си, докато нейното тяло трептеше от емоции. Сибил неволно вдигна ръка и докосна шията си там, където устните му сякаш бяха докоснали оголен нерв.

— Трябва ми време, за да ти се отдам по този начин. Да се прави любов е дарба и тя не бива да се прахосва безразсъдно.

Думите ѝ го впечатлиха и, по неясни за него причини, успокоиха.

— Ала много често става точно така.

— Не и с мен — поклати глава тя. — Не и с мен.

Тъй като изпита неочаквано желание да я погали по бузата, той пхна ръцете си в джобовете. По-добре да не я докосва, отсъди Престън. Все още не.

— А значи ли това, че трябва да остана доволен от себе си, ако те послушам?

— Това значи, че би трябвало да разбереш защо ти казвам „не“, когато много искам да ти кажа „да“. Защото и двамата знаем, че можеш да ме накараш да кажа това „да“ без никакви усилия.

В очите му проблесна светкавица.

— Това е много опасна откровеност, Сибил.

— Ти се нуждаеш от истината. — Тя едва ли познаваше друг, който да се нуждае от истината повече от него. — А аз не лъжа мъжете, с които бих искала да бъда по-близка.

Той пристъпи към нея отново и забеляза как устните ѝ трепнаха. Можеше да я накара да каже „да“ и мисълта за това беше опияняваща. Ако го направеше обаче, щеше да разруши нещо, за което не бе напълно сигурен, че съществува.

— Трябва ти време — рече Престън. — Горещо колко?

Устните ѝ отново трепнаха.

— Ами... И сега се чувствам по същия начин, както преди пет минути. Но... — Сибил се опита да се усмихне и устните ѝ се извиха. — Не мога точно да кажа, ала ти обещавам, че ще бъдеш първият, който ще научи.

— Може би да изчакаме ден-два — прошепна той и си позволи да докосне устните ѝ със своите.

Тя остана с широко отворени очи с надеждата, че това ще ѝ помогне да си събере мислите. Но зрението ѝ леко се замъгли.

— Ами... Да, идеята не е лоша.

— Тогава, нека да бъде седмица — промърмори Престън и задълбочи целувката още повече, докато Сибил съвсем омекна в ръцете му.

След това се отдръпна, а тя притисна с ръка сърцето си.

— Две седмици. Винаги много съм харесвала този период от време. Бихме могли да опитаме за две седмици.

Последното нещо, който очакваше да направи, когато бе разкъсван от желание, беше да се засмее.

— Дай да го оставим за по-нататък, а?

— Добре. Умно. — Сибил се помъчи да успокои дишането си и взе празната бутилка бира. — Ами... Всичките тези...

Тя посочи неопределено с ръка.

— Тези продукти — довърши услужливо той, очарован от объркването ѝ.

— Да, продукти. Накупила съм толкова неща... Мисля, че бих могла да приготвя нещо...

— За вечеря? — вметна отново Престън, когато Сибил сложи ръце на слепоочията си и кимна към печката.

— Точно така. Вечеря. Много странно, как понякога думите просто ти изскачат от главата. Ще приготвя нещо за вечеря. — Тя си пое дълбоко въздух. — Ще останеш ли за вечеря?

Той отпи от бирата и се наведе над плота.

— А може ли да те гледам как готвиш?

— Разбира се. Можеш да седнеш тук и да режеш зеленчуци например.

— Добре. — Тъй като идеята бе удивително привлекателна, Престън се завъртя и приседна на стола. — Обичаш ли да готвиш?

— Да. Наистина обичам да готвя. Това е цяло приключение, пълно с изненади. Всички тези продукти, подправки, топлината, времето, сместа от аромати и вкусове...

— Ами. Готвила ли си някога гола?

Сибил спря за секунда да ръси с червения пипер. Разкикоти се и остави подправката на плота помежду им.

— Слушай, Макуин! Не си прави шегички! — Сетне сложи ръка върху неговата и я стисна. — Аз се гордея с майсторството си.

— Не си правя шегички. Това бе един съвсем сериозен въпрос.

Когато тя отново се разсмя, наведе се и го целуна шумно по устата, той дори не осъзна собствената са глупава усмивка.

— Е, ще отговориш ли на въпроса ми?

— Не. Никога, когато задушavam пиле, което мисля да направя.

— Добре. Ала аз имам богато въображение.

Сибил се разсмя отново, след което зърна блясъка в очите му и се прокашля.

— Мисля, че ми се пие малко вино. Ти искаш ли вино?

Престън вдигна почти пълната си чаша с бира и рече:

— Да, разбира се.

Тя взе бутилка бяло вино от хладилника, след което се обърна и отново се разсмя.

— Престани да правиш така.

— Какво правя?

— Караш ме да се чувствам гола. Върви и пусни малко музика — нареди Сибил и махна с ръка към дневната стая. — Можеш да отвориш прозореца, защото тук наистина е горещо. И ми остави една минута, за да прогоня лъстивите мисли от главата си и да измисля някаква друга тема за разговор.

— Че ти никога не си имала проблеми с говоренето.

— Смяташ това за обида, нали? — отвърна Сибил, когато той стана от стола. — А аз не. Аз съм тънък познавач на изкуството да се води разговор.

— Да не би това да е учтивото определение на кречетало?

— Е, тази вечер просто преливаш от остроумие! — Всъщност нищо друго не би я забавлявало повече.

— Сигурно е заради компанията ми — промърмори той и вдигна вежди, докато ровеше из компактдискете. — Имаш доста приличен

вкус за музика.

— А ти друго ли очакваше?

— Не очаквах Фетс Уокър, Арета, Би Би Кинг. Но, както виждам, имаш и доста лековати нещица.

— Може ли да знам какво лошо има в това, да слушаш весела музика?

В отговор Престън вдигна един диск с „Най-големите хитове на Картридж Фемили“.

— А това тук?

— Извинявай, ала това ми е подарък от един много скъп приятел и освен това е класика.

— Класика ли? Каква класика?

— Ти явно не си падаш по носталгията. И не желаш да признаеш закачливото, скрито послание на Дейвид Касиди в „Мисля, че те обичам“ или отчаяното желание, от което е проникнато парчето „Има ли някой, който не иска да бъде обичан“. С удоволствие бих ги обсъдила с теб.

— Бас държа, че знаеш думите наизуст.

Тя успя да преглътне усмивката и започна да мие зеленчуците.

— Естествено. През един кратък слънчев период на моята младост свирех в рок група.

— Не се и съмнявам. — Престън се спря на Би Би Кинг.

— Водещ вокал и ритъм китара. Казвахме се „Турбос“ — усмихна се Сибил и се приближи до плота. — Джеси, соло китарата, беше луд по колите, затова.

— Ти си свирила на китара?

— Да. Беше една червена „Фендър“. Мисля, че мама все още я пази в детската ми стая. При балетните ми пантофки, химическите колби и стъкленици, скиците от периода, когато исках да стана моден дизайнер и книгите за животновъдство, преди да осъзная, че ако стана ветеринар, ще ми се налага и да умъртвявам животните, а не само да си играя с тях.

Тя остави дъската за рязане на плота и си избра подходящ нож от чекмеджето.

— Това бяха просто търсения.

Очарователно, помисли си Престън. Тази жена бе очарователна.

— Китарата и балетните палци бяха просто търсения?

— Защото не можех да реша каква искам да стана. Всичко, което опитвах, отначало ми беше много приятно. А след това се превръщаше просто в работа. Знаеш ли как да нарежеш чушките?

— Не. Това отнася ли се и за работата, която вършиш сега?

Сибил въздъхна и започна да реже пиперките на тънки ивички.

— Това сега не е просто работа, а много, огромно количество работа, но все още ми доставя удоволствие. Ти не се ли забавляваш, когато пишеш?

— Рядко.

Тя го погледна.

— Тогава защо го правиш?

— Защото не ми позволява да правя нищо друго. Тази работа е единственото ми търсене.

Сибил кимна и започна да избира едри бели гъби.

— Също като майка ми. Никога не е искала да прави нищо друго, освен да рисува. Понякога, когато я гледам да работи, просто виждам колко болезнено е да има вдъхновението, картината пред очите си и да изсмуче всичките си способности и талант, за да го превъплъти върху платното. Ала когато свърши и всичко е чудесно, тя просто грейва. Предполагам от задоволство, а може би от изненада на какво е била способна. Че е успяла да го направи. Вероятно същото е и с теб. — Сибил го погледна и видя, че я наблюдаваше внимателно. — Винаги ли се изненадваш, когато разбере нещо ново за теб? Нещо, което не е на повърхността?

Той сграбчи ръката ѝ, преди да успее да се обърне.

— Ако е така, това означава, че аз съм този, който не те разбира. Сигурно ще продължа да те обиждам, докато се науча да те разбирам.

— Аз съм смешно лесна за разбиране.

— Не. И аз мислех така. Но не бях прав. Ти си лабиринт, Сибил. Със стотици завой, извивки, глухи алеи и неочаквани ъгли.

Лицето ѝ грейна в красива усмивка.

— Това е най-хубавото нещо, което си ми казал.

— Аз съм костелив орех. Ще постъпиш много умно, ако ме изгониш и си заключиш здраво вратата.

— Да постъпя много умно ли? Вече не мога по-умно. — Тя нежно сложи ръка на бузата му. — Струва ми се, че ти си новото ми търсене.

— Докато престане да бъде удоволствие и се превърне просто в ежедневието?

Очите му са толкова сериозни, помисли си Сибил. И той е готов да повярва в най-лошото.

— Макуин, ти вече си ежедневието и все още си в моята кухня. — Сибил се усмихна. — Знаеш ли как да нарежеш морковите на тънки резенчета?

— Не.

— Тогава гледай и се учи. Следващият път ще трябва да поемеш своя дял от готвенето. — Тя изчисти моркова с няколко бързи и опитни движения и стрелна Престън с поглед. — Все още ли съм гола?

— Искаш ли да бъдеш?

Сибил се разсмя и взе чашата си с вино.

Приготвянето дори на проста вечеря отнема много време, когато се разсейваш с разговор и събеседникът ти отправя дълги, томителни погледи или те докосва нежно. Изяждането дори на скромна вечеря отнема много време, когато седиш и неусетно се влюбваш в човека срещу теб.

Сибил веднага разпозна симптомите — забързаното тупкане на сърцето, изпълващото цялото ѝ същество желание. И когато всичко това е обвито в ефирен воал от замечтани усмивки и леки въздишки, любовта просто е на една ръка разстояние. Сибил се чудеше какво ли щеше да стане, когато само посегнеше...

Много дълго време ти отнема да кажеш лека нощ, когато на прага някой те целува силно и умопомрачително. А още повече време ти трябва да заспиш, когато тялото те боли от копнежи, а мисълта ти е пълна с мечти. Едва когато чу тихия стон на саксофона му, Сибил се усмихна и се остави на музиката да я приспи.

ШЕСТА ГЛАВА

С коса, все още мокра от сутрешния душ, Престън седеше в своята кухня на един от столовете, които Сибил бе настояла да му даде от своите. Докато ядеше царевични люспички с банани, полети обилно със студено прясно мляко, които тя му бе донесла, след като бе претършувала какво има в бюфета му, той преглеждаше сутрешния вестник.

Дори и най-големият загубеняк в кухнята, при което явно имаше предвид него, би могъл да си залее царевичните люспички с мляко и да си нареже един банан за закуска. Така беше казала Сибил.

Престън бе решил да не се засяга, въпреки че не се смяташе за толкова непохватен в кухнята, за какъвто явно го мислеше Сибил. Нима не нарязва доста прилично салатата например, докато тя свещенодействаше и наистина направи нещо прекрасно с две свински пържолки.

Тази жена беше страхотна в кухнята, помисли си той усмихнат, и безвъзвратно му развали апетита за бързите сандвичи, с които бе живял преди. Сибил явно не се притесняваше от факта, че след онази първа вечеря, която му стотви, двамата повече не излязоха навън. Престън предполагаше, че не след дълго щеше да ѝ омръзне да готви вечери и щеше да поиска да отидат на ресторант. Обикновено хората искат разнообразие, когато и най-приятното нещо се превърне в ежедневието.

А според него те вече имаха нещо като своя установена програма. През целия ден всеки от тях си стоеше в собствената си бърлога и си вършеше работата, с изключение на няколкото пъти, когато тя намина при него и настоя да излязат на разходка. До пазара, да му купят лампа или просто да вземат глътка въздух.

Той се огледа из стаята и се усмихна на фантастичната бронзова жаба, която всъщност представляваше поставката на лампа с триъгълен абажур. Престън все още не бе сигурен как Сибил успя да го накара да вземе подобно нещо или как се съгласи да купи от

госпожа Волински онзи шезлонг, от който тя явно искаше да се отърве. И беше напълно права, реши той. Та кой, по дяволите, би държал в хола си подобен шезлонг на зелени и жълти карета? В крайна сметка се оказа, че нелепият на вид шезлонг бе невероятно удобен за почивка.

Разбира се, след като вече имаше стол и лампа, трябваше да има и маса. Това беше една солидна маса стил „Чипъндейл“, която плачеше за ремонт, и поради тази причина, както правилно отбеляза Сибил, я взеха толкова изгодно. Сибил обеща да свърже Престън с един приятел, чието хоби беше да реставрира стилни мебели.

Тя също така имаше друг приятел, който беше цветар, и това обясняваше защо върху кухненския плот на Престън се кипреше нова ваза със свежи жълти маргарити.

А друг един неин приятел — от които Сибил явно имаше цял легион, рисуваше по улиците на Ню Йорк и продаваше картините си по ъглите. Така че тя мило предложи на Престън да купи една-две картини, за да освежи стените.

Той ѝ беше казал, че не желае да освежава нищо, ала въпреки това на стената в хола му вече висяха три съвсем прилични оригинални акварели.

Сега Сибил го уговаряше за килими.

Престън не знаеше как го правеше тя, че в крайна сметка той се съгласяваше с нея, затова поклати глава и се зае отново със закуската си. Сибил не спираше да говори, докато накрая той изваждаше портфейла си и протягаше ръка да вземе поредната си придобивка.

Но те все още живееха отделно и не пресичаха пътищата си. Е, имаше един съботен следобед, когато тя нахлу с кофи, парцали, четки и един Господ знае още какво. Ако щял да живее тук, беше му заявила решително, поне трябвало да се почисти. И тогава, без сам да се усети, вместо да си седи пред компютъра и да пише, прекара цели три часа в дъждовния следобед в търкане на пода и бърсане на прах.

Пак тогава за малко да не я хвърли в леглото. Едва се сдържа да не го направи, спомни си Престън, когато тя застана шокирана и безмълвна на прага на спалнята му.

След което бързо се окопоти и му изнесе истинска лекция. Той трябвало да уважава повече поне работното си място, ако не уважава мястото, където спи, щом двете са едно и също.

Защо, по дяволите, държи пердетата непрекъснато спуснати? Да не би да обича да живее в пещери? Или може би спазва някакви религиозни забрани, които не му позволяват да си пере мръсните дрехи?

Тогава Престън я беше сграбчил в порива си на законна самоотбрана и бе затворил устата ѝ по най-задоволителния за него начин. И ако не бяха се спънали в една малка планини от мръсни дрехи, която стърчеше наред стаята, той се съмняваше, че щяха да завършат следобеда с посещение на химическото чистене...

Все пак, имаше си и своите предимства, помисли си Престън. Приятно му беше да живее в чисто жилище, въпреки че и преди не бе обръщал голямо внимание на бъркотията. Харесваше му да се хвърли в леглото сред чистите чаршафи, въпреки че предпочиташе да се хвърли в него заедно със Сибил. И освен това беше трудно да се оплаква, когато отвореше бюфета и там го очакваше истинска храна.

Дори сексуалното напрежение работеше за него. Писането му вървеше по-лесно, думите направо сами се изливаха. Пиесата бе претърпяла обрат и се бе фокусирала повече върху женския образ, който излъчваше слънчева невинност и ентусиазъм. Една жена, изпълнена с енергия и оптимизъм. Жена, която щеше да бъде изкушена и наранена от мъж, непритежаващ нито едно от тези качества. Мъж, който не можеше да спре да взема от нея с пълни шепи, след което щеше да я изостави с разбито сърце.

Престън много добре виждаше паралелите между образите, които създаваше, и живите им прототипи, ала отказваше да се задълбочава в това.

Той отпи от кафето и си напомни да попита Сибил защо кафето, което си правеше сам, винаги му намирисваше на блато, когато обърна вестника на забавната страница и видя, че там бе отпечатана нейната серия от комикси.

Плъзна бегъл поглед, намръщи се, върна се на първата рисунка и зачете кратките текстове отново.

Сибил вече работеше. Прозорецът ѝ беше отворен, тъй като пролетта бе решила да бъде благосклонна. В стаята нахлуваше свеж бриз и носеше със себе си шума на улицата.

След като разчерта листа хартия, тя го постави на статива и се намести удобно. После отметна глава назад и огледа първата празна секция. Беше два пъти по-голяма по размер от това, което щеше да се появи във вестниците след две седмици. В главата ѝ вече се оформяха ситуациите и образите, които щяха да изпълнят петте празни прозорчета, увенчани от остроумната поанта, и щяха да осигурят на читателите поредната порция сутрешен смях заедно с кафето.

Неуловимият тайнствен господин, сега вече известен като Куин, скрит в своята мрачна пещера, пишеше Големия американски роман. Привлекателният, неустоим и сексапилен господин Куин, толкова сериозен, толкова вгълбен в малкия си свят, изобщо не предполагаше, че Емили се промъква към неговата бърлога по противопожарната стълба, наднича през процепите на постоянно спуснатите пердета и с малкия си бинокъл се опитва да разгадае какво пише той.

Доволна от себе си — защото Сибил знаеше, че невинните ѝ подпитвания и уж случайни въпросчета към Престън как върви работата му по пиесата бяха по-цивилизованият вариант на откровеното шпиониране на Емили — тя седна удобно и леко скицира първите щрихи на своята професионална интерпретация на мъжа от отсрещния апартамент.

Сибил безмилостно преувеличаваше както добрите, така и лошите му черти. Стройното мускулесто тяло, изсечените черти, студените очи. Грубостта му, чувствата му за хумор и изненадата му от света, в който живееше Емили.

Бедното момче, помисли си тя, то просто не знаеше какво да прави с нея.

Когато звънецът на вратата зазвъня, Сибил помисли, че сигурно бе Джоуди, която вероятно бе забравила ключа си, и пъкна молива зад ухото си.

Спря, за да остави чашата си с кафе по пътя си към вратата.

— Почакай малко. Идвам.

След това отвори вратата и изпита нещо като разтопяване на костите. Престън стоеше пред нея с още влажна коса и беше гол до кръста. О, Господи! Само при вида на голите му гърди Сибил се изпоти и облиза нервно устни.

Джинсите му бяха избелели, краката боси, а лицето... Лицето му бе удивително сериозно и тъжно.

— Здравсти! — успя все пак тя да произнесе приветливо, докато всъщност ѝ се прииска да го ухапе. — Да не ти е свършил сапунът под душа? Искаш ли да ти дам назаем?

— Какво? Не. — Той беше забравил, че е полугол. — Искам да те питам за това — продължи Престън и ѝ подаде вестника.

— Добре, влизай. — Така щеше да е по-добре, помисли си Сибил, защото Джоуди щеше да пристигне всеки момент и присъствието ѝ щеше да я възпре да му се нахвърли. — Защо не си сипеш малко кафе и не се настаниш удобно? Днес работата ми върви много добре.

— Не искам да те прекъсвам, но...

— Не ми пречиш изобщо — продължи бодро тя през рамо. Като се упъти към стълбите. — Там има кифлички с канела. Ако искаш, вземи си.

— Не искам. — По дяволите, помисли си той, и в крайна сметка си сипа кафе и си взе кифличка.

Досега никога не беше се качвал горе, тъй като никога не бе идвал, когато Сибил работеше. Беше му мъчително, ала не устоя на изкушението и надникна в спалнята ѝ, където видя голямото легло, покрито със синя завивка и истинска планина от разноцветни възглавнички. Зърна и тънките бели метални пръчки на леглото и пред очите му изплува еротична картина — как хваща Сибил за ръцете, просва я на леглото и свършва всичко онова, което искаше да свърши с нея.

Миришеше на нея. Свежо, женствено, с изкусителния аромат на ванилия. Имаше розови цветчета в една купа, книга до леглото и свещи на прозореца.

— Откри ли кафето и кифличките? — извика тя.

Престън се отдръпна.

— Да. Слушай, Сибил... — Влезе в ателието. — Господи, как може да работиш при този шум?

Тя го погледна изненадано.

— Какъв шум? О, това ли? — Продължи да рисува с друг молив, защото бе забравила онзи, който сгърчеше зад ухото ѝ. — То е нещо като фон. Изобщо не го чувам.

Стаята изглеждаше удобна и атмосферата беше творческа. Имаше много спретнати полици, където стояха наредени

принадлежностите ѝ за рисуване, бурканчета с десетки моливи и четки, туби с бои. Той позна един акварел от оня неин приятел художник върху едната стена и картина от майка ѝ на другата.

Имаше сложна и непонятна метална скулптура в ъгъла, малко букетче от теменужки в старинна стъклена мастилница и уютен диван до стената, и той целият отрупан с възглавнички.

Но самата Сибил не изглеждаше на място, наведена над голямата дъска с подвити под нея крака, с лакирани в розово нокти. Зад едното ѝ ухо стърчеше молив, а на другото се люлееше кръгла златна облица.

Тя изглеждаше разпиляна и секси. Заинтригуван Престън приближи и надникна над рамото ѝ. Ако някой направеше подобно нещо с него, когато той работеше, Престън беше убеден, че несъмнено натрапника щеше да го застигне незабавна и мъчителна смърт.

— За какво са тези тънки сини линии?

— Това е разчертаване, перспектива. Необходимо е малко математика, преди да се хвана за работа. Работя в пет прозореца за всекидневниците — обясни Сибил. — Трябва да им ги предам върху хартия, по този начин, като разработя темата, геговете, диалога, така че серията да се разгърне в пет свързани части.

Доволна, тя се пренесе към следващата секция.

— Първо скицирам само за да видя как ще изглежда. Може да се нарече чернова, в която нахвърлям историята, след това решавам къде има нужда от промяна, пипвам тук-там и изобщо разработвам серията в детайли, преди да премина към мастило.

Престън разгледа първата рисунка намръщен.

— Това аз ли съм?

— Хм. Защо не си вземеш един стол? Така ми скриваш светлината.

— Какво прави тази тук? — Той пренебрегна предложението ѝ и посочи с пръст втората рисунка. — Шпионира ме, нали? А ти шпионираш ли ме?

— Не ставай смешен. Ти дори нямаш противопожарна стълба до стената на спалнята си. — Сибил погледна в огледалото си, направи няколко муцунки, което го накара да я загледа, и продължи да рисува третата картинка.

— А какво ще кажеш за това? — попита Престън и я тупна с вестника по рамото.

— Кое? Господи, миришеш чудесно! — Тя се обърна и го подуши. — Какъв сапун използваш?

— Защо питаш? Да не би да го накараш в следващата серия да си вземе душ? — Когато Сибил сви устни, явно замислена над предложението му, той поклати глава. — Не. На това трябва да се сложи край. В началото ми беше забавно, когато започна тази пародия с мен в комиксите си, но... — В този миг спря, защото чу, че външната врата се отвори и затвори. — Кой идва?

— Сигурно Джоуди и Чарли. И какво, не ти ли харесва новия ми персонаж? — Тя спря да скицира и му се усмихна. — Чудя се, защото не си го споменавал досега. Знаеш ли, някои хора дори не могат да се разпознаят. Просто защото нямат самочувствие, предполагам. Ала за теб бях сигурна, че ще се познаеш, ако погледнеш дори веднъж серията. Здравей, Джоуди. Познаваш Джоуди, а това е Чарли.

— Здравей. — Не беше лесно дори за една щастливо омъжена жена да задържи долната си челюст да не падне, когато неочаквано види пред себе си хубав, добре сложен и полугол мъж. — Ами, здрасти. Да не пречим?

— Не. Престън дойде да ми зададе няколко въпроса за серията.

— Много ни харесва новия ти герой. Как върти Емили на пръста си! Нямам търпение да видя какво ще стане по-нататък — рече Джоуди и се засмя, когато Чарли извика едно „та!“ и посегна към Престън с ръчички. — Нарича всеки мъж, когото види, „та“. Чък малко се сърди, но за Чарли всички мъже са еднакви, нали разбирате.

— Да. — Престън разсеяно погали с ръка меката кестенява косичка на детенцето. — Искам само да разбера как ще продължи тази история — обърна се той към Сибил.

— Та! — извика отново Чарли и протегна ръчички с надежда да го вземат, а усмивката му беше полузаспала.

— Искам да знам колко близко се придържаш към действителността — продължи Престън, като машинално взе бебето и го сложи на рамото си.

Сърцето на Сибил подскочи и тя направо се разтопи.

— О, ти обичаш бебето?

— Не, хвърлям ги от третия етаж при първа възможност, само да ми паднат — отвърна ядосано той и кимна успокоително с глава, когато Джоуди подскочи при думите му. — Спокойно. Шегувам се.

Искам само да знам каква е тази работа тук. — Престън премести бебето на другото си рамо и хвърли комикса на масата.

— О, това за „извън класацията“ ли? Това е първата част. Утре ще излезе втората. Мисля, че стана добре.

— Чък и аз си паднахме от смях, когато я четохме тази сутрин — намеси се Джоуди, докато гледаше как Престън разсеяно подруска вече заспалото бебе.

— Значи, тези две жени тук...

— Да. Емили и Кари.

— Знам много добре кои са — прекъсна я той и присви очи срещу тях. — Те обсъждат, или по-точно дават оценка, по дяволите, на начина, по който Куин е целунал Емили преди няколко дни.

— Ами да. И казваш, че Чък се смя? — обърна се Сибил към Джоуди. — Чудех се дали на мъжете ще им хареса така, както на жените.

— Моля ти се, направо си умря от смях.

— Извинете ме. — С едва сдържано възмущение Престън вдигна ръка. — Бих искал да знам нещо! Значи, вие двете седите тук и обсъждате различните си сексуални похождения, след което ги подреждате по скалата от едно до десет, преди да ги поднесете на американската публика да се посмее, докато си хапва закуската.

— Нищо не обсъждаме! — обърна се към него Сибил с широко отворени очи и невинно изражение. — Това са комикси, Макуин. Вземаш ги прекалено на сериозно.

— Значи всичко това, че целувката му била извън всякаква класация, е само измислица?

— Че какво друго?

Той не сваляше поглед от лицето ѝ.

— Не ми се иска да мисля, че след като най-последно спя с теб, ще прочета в сутрешния вестник в цели пет картинки как съм се представил и каква оценка си ми дала.

— О, Господи! — Джоуди сложи ръка на сърцето си. — Трябва да сложи Чарли да спи. — Тя взе детето от Престън и забърза към спалнята.

— Макуин — усмихна се Сибил и почука с молива по масата. — Имам чувството, че това събитие ще си струва да заеме една цяла страница в неделния вестник.

— Това закана ли е, или шега? — Когато тя само се изсмя, той я сграбчи и я завъртя към себе си, след което изкара въздуха от дробовете ѝ с една жестока целувка. — Кажи на приятелката си да си върви и ще разберем какво е.

— Не, няма. Защото само тя ме възпря да не ти прегриза гърлото, когато влезе тук.

— Ти какво, опитваш се да ме подлудиш ли?

— Не съвсем. Това е само нещо като страничен ефект. — Пулсът ѝ биеше като барабан. — Трябва да си вървиш. Най-послед открий какво ми пречи да работя. Ти.

Тъй като не виждаше никаква причина да полудява сам, Престън се наведе отново за последен път и впи устни в нейните.

— Когато решиш да опишеш това... — Той лекичко захапа долната ѝ устна със зъби. — А аз очаквам да го направиш, бъди честна и оцени точно всичко.

Тръгна към вратата и се обърна в мига, в който Сибил потръпна.

— Пак ли е извън класацията? — попита ехидно Престън, осъзнал, че всъщност не просто му беше забавно, ами беше направо поласкан.

Тя не каза нищо, само разпери безпомощно ръце, и той се разсмя. И все още се смееше, когато слезе по стълбите, отвори вратата и излезе.

— Как си? — попита шепнешком Джоуди и подаде глава през вратата.

— О, Божичко! Джоуди, какво ще правя? — Смаяна, Сибил сложи и втория молив зад ухото си, при което първият падна, ала тя изобщо не му обърна внимание. — Мислех си, че всичко е наред. Искам да кажа, какво лошо има да се впуснеш в нещо, което обещава да се превърне в страхотен роман с един невероятен, разкошен и много интересен мъж!

— Чакай да помисля — рече Джоуди, пресегна се и взе чашата с кафе на Престън, до която той така и не беше се докоснал. — Ами, да. Нищо. Отговорът на въпроса е нищо лошо.

— И ако си малко влюбена в него, това само ще подслади нещата, нали?

— Точно така. И иначе е приятно, но все едно да изядеш прекалено много шоколад наведнъж. Много ти е забавно, докато трае,

а сетне се чувстваш гузна и ти е малко гадничко.

— Ами ако стигнеш до края?

Джоуди остави кафето.

— Ти стигнала ли си до края?

— Току-що.

— О, скъпа! — Изпълнена със съчувствие към Сибил, Джоуди я прегърна и завъртя. — Всичко е наред. Това щеше да се случи, рано или късно.

— Знам, ала все си мислех, че ще е по-късно.

— Всички така си мислим.

— Той не иска да се влюбвам в него. Това само ще го раздразни. — Тя обърна лице към рамото на Джоуди и въздъхна. — И на мен не ми е много приятно това, но ще трябва да свикна.

— Сигурно. Горкият ми братовчед Франк. — Джоуди въздъхна и потупа Сибил по рамото. — Той всъщност никога не е имал шанс, нали?

— Е, съжалявам.

— О, няма нищо. — Джоуди отписа любимия си братовчед от живота на Сибил с просто махване на ръка. — Какво смяташ да правиш?

— Не знам. Мислех да избягам и да се скрия.

— Така правят лиглите.

— Да, лиглите. Какво ще кажеш тогава да се престоря, че си отивам завинаги?

— Това пък го правят слабоумните.

Сибил си пое дълбоко въздух.

— Тогава да отидем на пазар?

— Това вече се казва приказка. — Като изкозирува с ръка, Джоуди се упъти към вратата. — Ще помоля госпожа Волински да наглежда Чарли, след което ще подходим към този проблем като истински жени.

Сибил си купи нова рокля. Едно плътно прилепнало по тялото ѝ черно изкушение, което накара Джоуди да се ококори, докато Сибил го изпробваше, и да обяви:

— Горкият човек, направо е свършен!

Купи си и нови обувки. С токчета високи цял километър и тънки като върха на скалпел.

Купи си и бельо. От онова, което жените обличат с надеждата да бъдат видени от мъж, който да пожелае да го разкъса.

Тя само си представи треперещите от желание пръсти на Престън как минават по копринените и нежни като паяжина чорапи, прилепнали по бедрата ѝ.

После избраха цветя, свещи, вино. Пазарувайки за вечерята, Сибил реши да раздразни сетивата и да повиши апетита, като заложи на по-примитивния вкус.

Когато се прибра в къщи, беше натоварена до ушите, ала съвсем спокойна и изпълнена с приятни предчувствия. Всичко трябваше внимателно да бъде подредено и тя съсредоточи усилията си в тази задача. Тъй като за целта искаше да разполага с остатъка от деня, за да подготви нещата идеално, написа бележка на Престън и я лепна на вратата му.

Сетне се заключи, въздъхна дълбоко и занесе всички покупки в спалнята. Подреди нежните лилии и розови пъпки във вази и купи и ги разположи по масичките, върху шкафа, на перваза на прозореца. После аранжира свещите, всичките бели. Сложи на едно място три, на друго само една, а пет-шест нареди в кръг върху огледална чиния. Някои от тях запаля и стаята се обля в нежна светлина и приятен аромат.

После разопакова двете нови винени чаши с високи столчета и ги постави върху ниската масичка пред плетения люлеещ се стол. Напомни си да изстуди виното. Погледна леглото, спря и се замисли. Ако отбеляташе завивката, нямаше ли да е прекалено очебийно? После се разсмя на глас. Е, какво? Стигна дотук, и сега край, така ли? След като и това беше свършено, тя се огледа из стаята и видя, че всичко бе така, както го искаше.

Слезе долу, за да подготви някои неща за вечерята, която възнамеряваше да сготви. Ослуша се с надеждата, че той ще започне да свири и така част от него ще дойде при нея. Но апартаментът му беше съвсем тих. Много внимателно подбра музиката и зареди компактдиска.

Доволна, Сибил се върна в спалнята, сложи новата си рокля на леглото и потръпна от предчувствие, докато приготвяше черния дантелен сутиен и предизвикателния колан от същата дантела. Как ли щеше да се почувства, когато ги облече? Сигурна в себе си, реши тя. Тайнствена и съблазнителна.

Потръпна отново, обзета от внезапно желание, и отиде да си вземе една гореща вана. Наля си малко вино и запали свещи в банята, за да повдигне настроението си, преди да влезе във водата. Затвори очи и си представи ръцете на Престън. Горещи и нежни като пяната, която галеше кожата ѝ. Почти час по-късно, Сибил мажеше всеки милиметър от тялото си с крем, като прекарваше ръце по кожата си, за да се убеди, че бе нежна и уханна.

В това време Престън отлепи бележката от входната си врата.

„Макуин. Имам един план. Ще те видя по-късно.
Сибил.“

План ли? Какъв план? Тя си кроеше планове, докато той се бе измъчвал по нея през целия ден! Прочете отново бележката, бесен както на нея, така и на себе си. Защото не можеше да си представи, че ще прекара още една вечер самотен, мислейки отново и единствено само за нея. По дяволите! А той беше излязъл и ѝ беше купил цветя! Не беше купувал цветя за жена, откакто...

Престън смачка бележката в юмука си. Ала какво друга можеше да очаква! Жените бяха преди всичко непостоянни. Знаеше това, приемаше го и ако си беше позволил да забрави този важен детайл по отношение на Сибил, нямаше кого друг да обвинява, освен себе си. Тя искаше да го види по-късно? Това му приличаше на някаква игричка. Но той нямаше да се хване на номера ѝ.

Престън влезе в апартамента и хвърли люляците, които необяснимо защо му напомняха за нея, на плота в кухнята. После хвърли смачканата на топка бележка на земята, взе саксофона си и излезе, за да оправи настроението си при Делта.

Точно в седем и половина Сибил извади пълнените гъби от фурната. Масата бе сервирана за двама и внимателно украсена с цветя и свещи. Чудесна салата от авокадо и домати се изстудяваше заедно с виното. След като вземеха аперитива си и основното ястие, Сибил имаше намерение да го изненада със своя специалитет — палачинки с

морски деликатеси. Ако всичко се развиваше по плана, щяха да поляят вечерята с изстудено шампанско и малини със сметана. В леглото.

Чудесно, Сибил! Браво на теб. Тя свали престилката, огледа се в огледалото, за да провери тоалета си. Обувките, пръсна си още малко парфюм и се усмихна на отражението си. Време е! Да вървим да го вземем!

Пресече коридора, натисна звънеца и изчака няколко минути, докато сърцето ѝ биеше лудо. Натисна още веднъж и пристъпи от крак на края.

— Какво значи това? Как може да те няма в къщи? Как може? Не си ли намерил бележката? Трябва да си я намерил. Няма я на вратата. Нима не бях написала специално, че ще те видя по-късно?

Цялата трепереща от възмущение и ярост, Сибил заблъска вратата с юмрук. Сетне се обърна и премига нещастно.

— Казах ти, че имам план. О, мили боже, нещо не си разбрал, нали, глупак такъв! Ти беше моят план! Ти, по дяволите!

Тя се върна в своя апартамент, за да си вземе ключа, сети се, че няма къде да го сложи и го пхна в сутиена си, вместо да губи време да си търси чантичката.

Трийсет секунди по-късно, с риск да си счупи врата, вече тичаше презглава по стълбите.

— Проблем с жена ли имаш, сладурче?

Престъпник погледна Делта и си пое дъх.

— Няма жена. Няма проблем.

— О, хайде! Аз съм, Делта. — Тя го потупа с пръсти по бузата.
— Тази седмица всяка нощ идваш тук късно и свириш като човек, който мисли само за една жена. Тази вечер пристигаш рано-рано и свириш като човек, който се е скарал с жената. Да не си се сдърпал с онова хубаво момиченце?

— Не. Ние имаме други неща за вършене.

— Все още те държи на разстояние, а? — Делта се разсмя, ала в смеха ѝ имаше много съчувствие. — Е, някои жени са по-романтични в любовта от други.

— Няма нищо общо с романтиката и любовта.

— Може би точно там е проблемът ти. — Тя обви с ръка рамото му и го стисна. — Купил ли си й поне веднъж цветя? Казал ли си й, че има прекрасни очи?

— Не. — По дяволите! Беше й купил цветя. Днес. Но тя изчезна някъде и не се появи, за да си ги получи. А той ядосан ги хвърли. — Това е само секс, а не ухажване.

— О, сладурчето ми! Ако искаш едното, направи другото, с жена като тази.

— Точно затова съм по-добре без жена до мен. Искам всичко да е просто. — Престън вдигна сакса, вдигна и вежди. — А сега, ще ме оставиш ли да свиря, или ще продължаваш да ми даваш съвети как да подредя любовния си живот?

Делта поклати глава и отстъпи от сцената.

— Когато имаш такъв, скъпи, тогава ще ти дам съветите си.

Той започна да свири, вслушвайки се и музиката, която звучеше в главата му. В кръвта му. Пусна звуците да излязат на воля, ала музиката не го освободи от чувствата. Нито от мисълта за Сибил.

Преди можеше да го прави, каза си. Музиката му помагаше, споделянето с нея беше удоволствие. Не думите, които често носеха болка. Звуците се лееха, носеха се из въздуха, блъскаха се в стените и плачеха.

И тогава тя влезе през вратата.

Очите й, изпълнени с тайни, срещнаха неговите през завесата от дим. А усмивката, която се появи на лицето й, докато сядаше на стола, накара дланите му да се изпотят. Сибил навлажни устни, после прокара пръста си от средата на деколтето на копринената черна рокля до гърлото си. И пак обратно.

Престън я гледаше, а кръвта му забушува, когато тя кръстоса своите дълги крака с едно толкова бавно движение, сякаш беше предварително обмислено. Със сигурност движението, с което прокара ръката си от бедрото до коляното, бе предназначено да накара всеки мъжки поглед да проследи пътя на ръката. Точно това се случи с него и пулсът му подскочи като вълк, тръгнал на лов.

Тя се облегна назад в стола и сложи едната си ръка на рамката. Когато звуците заглъхнаха, прекара бавно връхчето на езика си по червените си устни. После стана, а очите й все още бяха приковани в неговите. Плъзна ръка по бедрото си, обърна се върху убийствено

високите си токчета и тръгна към вратата. Но преди да излезе, погледна през рамо, отправи му знойна покана само с леко повдигане на веждите и остави вратата зад себе си да се люлее напред-назад.

Стонът, който се изтръгна от гърлото му, щом свали сакса от устните си, беше напълно неблагопристоен.

— Ще тръгнеш ли след нея, братко?

Престън се наведе и сложи саксофона в калъфа.

— Много глупаво ли изглеждам, Андре?

Андре се разкикоти и продължи да свири.

— Не. Никак.

СЕДМА ГЛАВА

Когато той излезе от бара, тя чакаше на тротоара. Стоеше под светлината на бялата улична лампа. Едната ѝ ръка бе върху предизвикателно извитото бедро, главата бе наклонена под ъгъл, а устните извити в лек намек за усмивка. Позата и видът ѝ го накараха да си помисли за фотограф, който да направи една наистина художествена снимка за корицата на първокласно списание.

Снимка с надпис: „Искушение в черно и бяло“. Престън тръгна към нея, поглъщайки я с всяка своя фибра. Късата коса с цвят на старо уиски обграждаше лицето ѝ като старинна рамка. А късата черната рокля обгръщаше тялото ѝ като втора кожа. Никакви бижута не разсейваха погледа му. Обувките ѝ бяха с токове, високи цял километър, предназначени за необятно дългите крака. Единствените цветни петна бяха големите зелени очи и яркочервените устни. Устни, които бяха извити в предизвикателна и доволна женска усмивка.

Беше на три стъпки от нея, когато ароматът на парфюма ѝ сякаш го повика с пръст и го заведе до нея.

— Здравей, съседе — измърка Сибил и гласът ѝ се заби като допълнителен горещ куршум в слабините му.

Той наклони глава и повдигна вежда.

— Промяна на плана ли, съседке?

— Надявам се, че не. — Тя пристъпи към него, сложи ръце върху раменете му и после ги обви около врата му. Прилепи тяло към неговото и отново измърка. След което се засмя и тръсна глава. — Защото ти беше моят план, дървена главо!

Зачуди се дали самите ѝ думи или леката обида накараха очите му подозрително да се присвият.

— Така ли?

— Макуин! — Сибил вдигна глава и приближи устните си много близо до неговите. След това с очи, приковани в неговите, леко ги облиза. — Не ти ли казах, че ти ще си първият, който ще научи?

— Да. — Със свободната си ръка Престън я прегърна през врата и доближи влажните ѝ червени устни още по-близо до своите. — Колко бързо можеш да вървиш с тези обувки?

— Не много бързо — засмя се отново тя, леко позадъхана. — Но цялата нощ е пред нас, нали?

— Нощта може и да не ни стигне. — Той отстъпи от нея, ала след миг я хвана за ръцете. — Откъде взе това смъртоносно оръжие? Роклята, искам да кажа — добави, защото Сибил премига неразбиращо.

— О, тази стара дрешка ли? — Сега смехът ѝ бе горещ и топъл. — Купих я днес, мислейки си за теб. А когато я обличах тази вечер, си представях как ще се чувствам, щом я свалиш от мен.

— Сигурно си се упражнявала — забеляза Престън, когато най-после започна да идва на себе си. — Защото много добре го правиш.

— Всъщност импровизирам всичко в крачка.

— Не спирай заради мен.

Странно, помисли си Сибил, но хладната пролетна вечер неочаквано ѝ се стори гореща като тропическа нощ.

— Извинявай, че не бях по-ясна в бележката си. Умът ми беше зает с други неща. — Обърна се и беше доволна, че благодарение на високите токчета очите ѝ бяха почти на нивото на устните му. — Всъщност беше зает до голяма степен с теб.

— Тя направо ме вбеси. — Никак не му беше трудно да го признае.

— Извини ме, ако приема това като ласкателство. Когато почуках на вратата и ти не ми отвори, реакцията ми беше същата. Прекарах много време, за да се приготвя за теб. Това наистина би трябвало да те поласкае.

— Сигурно доста си си поиграла, за да се нагласиш във вид, достоен за роклята.

— И не беше само това. — Сибил вече бе успяла да успокои бесния ритъм на сърцето си, ала когато стигнаха до входа на тяхната къща, то отново започна да се блъска в гърдите ѝ. — Сготвила съм и вечеря.

— Така ли? — Не беше само поласкан, осъзна Престън. Не беше просто възбуден. Беше трогнат.

— Една приказна вечеря, ако смея да кажа — добави тя и се обърна с гръб към къщата. — Със сухо бяло вино за начало и ледено шампанско с десерта. — Сибил тръгна към асансьора, натисна копчето на три и се облегна на стената. — Което смятам да изпием в леглото.

Престън отстъпи крачка встрани, защото знаеше, че ако я докоснеше сега, просто много дълго време нямаше да излязат от асансьора.

— Нещо друго, което трябва да знам за твоите малки планове?

— О! Мисля, че не съм пропуснала нищо. — Тя излезе от асансьора, усмихна му се през рамо и се упъти към своята врата.

Той си помисли, че ако успееше да влезе в апартамента, без да се пръсне, щеше да ѝ покаже, че също можеше да прави свои собствени планове.

— Ключът ли?

— Хм. — Без да сваля очи от него, Сибил бръкна с ръка в деколтето си, докосна парчето метал и видя как очите му, горещи и жадни, проследиха движението ѝ. — О! — Тя извади обратно ръката си и я прекара лениво по шията си. — Не мога да го намеря. Може би ти ще ми помогнеш?

Престън реши, че е направил откритие в медицината. Възможно беше човек да остане спокоен и прав, след като кръвта се е изцедила до капка от главата му. Той плъзна пръсти под черната коприна и почувства трепета, който вълнуваше гърдите ѝ. Продължи бавно още по-надолу, стигна до зърната и започна да ги гали, докато очите ѝ се замъглиха и затвориха.

— Бих казала, че и ти доста си се поупражнявал.

— Всъщност и аз импровизирам в крачка.

— Ммм. Не спирай заради мен.

Той нямаше и намерение. Поне още няколко часа.

— Май го намерих — прошепна Престън и извади ключа.

— Да. — Сибил изпусна една дълга въздишка. — Знаех си, че ще успееш.

Той пъкна ключа в ключалката и отключи.

— Покани ме, Сибил.

— Моля — направи жест с ръка тя.

Престън отвори вратата и я привлече вътре. Сетне бутна вратата с крак, постави ръце на бедрата ѝ и я повлече със себе си.

— Вечеря?

— Може да почака. — Вдигна телефонната слушалка и я пусна отворена, докато минаваха покрай нея.

— Вино?

— По-късно. Много по-късно. — Сибил се спъна в първото стъпало. Този път той се усмихна. — Давай нататък!

С крака, които бяха омекнали и не я слушаха, тя заизкачва стълбите, без да сваля ръце от раменете му.

— Помоли ме да те докосвам.

— Докосвай ме! — въздъхна Сибил и ръцете му тръгнаха по тялото ѝ.

— Помоли ме да те целуна.

— Целуни ме!

Когато устните му стигнаха гърдите ѝ, тя простена. Пред вратата на спалнята устните му бяха върху врата ѝ, по лицето и накрая върху устните, но само търсеци и опитващи.

— Целуни ме!

— Ще те целуна. — Престън продължи да опитва с език ъгълчетата на устните ѝ. — Искам да светнем лампата.

— Не. Имам свещи. Те са навсякъде. — Сибил се освободи, за да потърси кибрит и взе да тършува. — Не мога. Цялата треперя. Не е ли смешно?

Той взе кибрита от нея и премина с пръстите си по бедрото ѝ.

— Искам да трепериш. Не мърдай — нареди Престън, докато вървеше из стаята и палеше свещите една след друга.

Затрепкаха пламъчета. Въздухът прошумоля. Той захвърли кибрита, обърна се и се върна при Сибил, която стоеше неподвижна, с огромни очи, изпълнени с нетърпение, желание и светлините на свещи.

— Сега. — Ръцете му се плъзнаха по кръста ѝ и по-надолу. — Помоли ме да те взема.

— Вземи ме!

Устните му мощно се впиха в нейните. Тя отговори, като се хвърли самоотвержено в бурята. Ето, това искаше, тази дива, всепоглъщаща и разбиваща я страст. Сблъсъкът на чувствата, войната на желанията.

— Искам те! — Сибил покри с бързи целувки лицето му. — Искам те в леглото.

Тя извика, когато Престън я завъртя и обърна с гръб към себе си. Изненада се, защото видя отраженията им в огледалото пред тях. Видя блестящите от нетърпение очи, докато той продължаваше да целува врата ѝ.

— Имаме цялата нощ, не бързай! — напомни ѝ Престън. — Гледай.

Наведе глава към извивката на шията ѝ и премина с целувки и език по кожата, докато първите безпомощни звуци се изтръгнаха от гърлото ѝ.

В огледалото Сибил виждаше ръцете му, които я галеха, чувстваше ги как обхващат гърдите ѝ, как ги галят през коприната, а пръстите му масажират зърната ѝ през плата. Сетне неочаквано потръпна, защото той прекара ръцете си по тялото ѝ и слезе надолу. Извика от изненада и шок, когато пръстите му достигнаха центъра.

Престън вдигна глава, зъбите му проблясваха на светлината на свещите и ухапах крайчето на ухото ѝ, когато погледите им се срещнаха в огледалото. Тя го беше побъркала, когато влезе в клуба. Сега той искаше да ѝ го върне.

— Каж ми, че искаш още.

Мускулите ѝ бяха омекнали, а костите ѝ бяха като разтопени.

— Престън!

Той прекара пръсти по бедрата ѝ и почувства как мускулите ѝ играят, а кожата ѝ гори.

— Каж ми, че искаш още!

— Господи! — Главата ѝ падна върху рамото му, сякаш се бореше да си поеме въздух. — Искам още!

— И аз.

Престън свали копринените чорапи и докосна копринената кожа, измъчвайки сам себе си. Ароматът ѝ го влудяваше, караше го да иска да свали всичко от нея. Ала той успя да се овладее, въпреки че едва контролираше дишането си, успя да задържи звяра в себе си, който беснееше неудържимо.

Защото, ако го изпуснеше, знаеше, че щеше да ги разкъса и двамата. Продължи да гали с пръсти врата ѝ, гърба ѝ, после раменете, докато стигна до ципа на роклята. Свали го и роклята падна в краката им. Изкушение в черно и бяло, помисли си отново Престън. Дори през

мъглата на желанието видя, че очите ѝ се промениха. В тях се появи нещо опасно.

Сибил бе шокирана, защото осъзна, че точно това искаше. Опасност, риск, възторгът да разчупи всички вериги, които той все още държеше под контрол. Някаква мощна сила я завъртя като във водовъртеж, когато взе ръцете му в своите и ги поведе по себе си.

— Купих това днес — прошепна тя и постави ръцете му върху гърдите си. — За да можеш да го разкъсаш тази нощ.

Сибил преплете пръстите си с неговите и ги сложи върху тънката дантела. Когато сутиенът падна, от гърдите ѝ се изтръгна стон.

Това движение обаче го довърши. Обърна я, устата му намери нейната, а ръцете му бяха дори груби, когато я грабна и отнесе на леглото. Можеше да я изяде жива и не можеше да се спре. Чувстваше я как се надига и тръпне под него, чуваше приглушените ѝ викове. После късаше коприна и дантели, отчаяно и безразсъдно.

Любуваше се на гърдите ѝ, на нежната им извивка, на вълнението им, докато под устните му сърцето ѝ биеше ускорено. Ръцете ѝ се движеха по гърба му и сваляха ризата му, а ноктите ѝ се забиваха в плътта му. Устните ѝ бяха така алчни, а ръцете нетърпеливи, докато свалеше джинсите му. А когато обви с тях кръста му, в кръвта му избухна пожар.

Сибил се търкаляше с него, и двамата оплетени в чаршафите, които така старателно беше опънала. Цялата трепереща и останала без дъх, тя се обви около него в очакване.

Когато проникна в нея и сля топлината си с нейната, експлозията на удоволствието бе толкова невероятна, така гореща и всеобхватна, че сякаш го заля огромна приливна вълна, която накваси кожата му и погълна душата му. Сибил не му отстъпваше по бързина и сила на страстта.

Единственото, за което можеше да мисли Престън беше „още“. Трябваше да получи още от нея. Той хвана ръцете ѝ, положи ги в основите на елегантните железни пръчки над леглото и отново проникна в нея. Почувства как тя се надига и го приема. Полудял от удоволствие, Престън гледаше лицето ѝ и поглъщаше всеки израз на удоволствие или болка, докато я издигаше все по-високо и по-бързо, докато накрая Сибил само мълвеше името му, а очите ѝ бяха замъглени и потъмнели.

Когато тялото ѝ съвсем се разтопи под него, той се предаде. Ръцете му продължаваха да държат нейните, приковани към пръчките, въпреки че пръстите ѝ бяха съвсем отпуснати. Тялото му покриваше нейното, докато тя започна да трепери. Накрая Престън легна до нея.

— Дишаме ли все още?

Той обърна глава и хвана пулса ѝ в глътката.

— Сърцето ти все още бие.

— Слава богу, това е добре. А твоето?

— Мисля, че да.

— Тогава сигурно ще можем да останем така през следващите пет или десет години. Сигурна съм, че едва тогава ще мога да помръдна.

Престън вдигна глава. Въпреки че очите ѝ бяха затворени, Сибил почувства, че я разглежда и си представи синия му сериозен поглед. Затова се усмихна.

— Аз те съблазних, Макуин. Беше много мило от твоя страна, че ми го върна.

— Няма проблеми. Това беше най-малкото, което можах да направя за теб.

— Никой досега не ме е карал да се чувствам така. — Тя отвори очи. — Никой дори не ме е докосвал по този начин.

Моментално разбра грешката си. От начина, по който я погледна, по който се дръпна от проявената интимност. Ако ставаше дума за секс, за удоволствие, за опасни чувства, да. Той щеше да бъде с нея. Но при него нямаше място за нежност, за сърдечна топлина, за любовни думи, за нещо, което можеше да промени равновесието.

Сибил почувства страшна болка и за двамата.

— Имаш страхотни ръце. — Тя се опита да се усмихне уж безгрижно и вплете пръстите си в неговите. — Определено ръце на звезда от А-отбора.

— И ти не падаш по-долу.

Престън се отпусна по гръб, ядосан и раздразнен на себе си заради чувството, което трепна дълбоко в него, когато Сибил го погледна с такава ослепителна искреност и любов в очите.

Не! Нямаше да позволи нещата да се изместят в тази плоскост. Нямаше да позволи да му се случи отново! Онази част от него, в която бе имало надежди и сърце, отдавна бе вкаменена.

Тя искаше да се сгуши в него, да скрие тялото си в неговото и да получи топлинка, ала усети, че това беше поредното табу. Остави нещата така, каза си Сибил, нека всичко остане просто и ясно. Иначе той ще стане и ще си отиде.

Затова седна и прекара ръце през разрошената си коса.

— Мисля, че малко вино ще ни дойде много добре сега. Какво ще кажеш?

— О, да. — Престън хвана с ръка глезена ѝ, защото изпитваше необходимост да я докосва. — Не спомена ли нещо за вечеря?

— Макуин, очаква те едно удивително меню. — Тя се наведе над него и го целуна нежно. — Всичко е готово, само палачинките, пълнени с морски деликатеси, ще бъдат направени пред смаяните ти очи.

— Смяташ сега да готвиш?

— Ами да.

Той я проследи с поглед как става от леглото и отива към банята. Походката ѝ накара кръвта му да закипи отново.

— За какво ти е това?

— Това ли? Нарича се халат — усмихна се Сибил и пристегна колана на кръста си. — Често се използва за прикриване на голотата.

Престън също стана, отиде при нея и отвърза колана.

— Свали го.

По тялото ѝ премина трепет.

— Нали каза, че искаш да ядеш?

— Да. И искам да те гледам, докато готвиш.

— Тогава... Ох! — Тя се разсмя и отново върза халата си. — Няма да готвя гола. Тази твоя малка фантазия е обречена.

Той обаче не мислеше така.

— Всъщност, аз си мислех дали нямаш още едно такова... — Престън се обърна към леглото и вдигна онова, което бе останало от дантеления черен сутиен и колан. — Такова нещо.

Изненадана, сетне заинтригувана, Сибил вдигна вежди.

— Никой интелигентен купувач не си купува само един чифт. Имам още един комплект, но е в червено. Убийствено червено, което направо ще те разбие.

Усмивката му се разшири и той захвърли черната дантела.

— Тогава защо не го сложиш? Умирам от глад.

Да приготвяш палачинки с морски деликатеси, облечена само по бельо, не беше никак безопасно. Сибил откри това, когато Престън я притисна към вратата на килера и я облада там.

Беше страхотно. После я свали върху килима в дневната. Беше неопишимо. А когато я пъкна под горещата струя на душа, ѝ се искаше това невероятно преживяване никога да не свършва.

През часовете на нощта той не спираше да я обсипва с ласките си и сякаш никога нямаше да ѝ се насити. Или пък тя на него. Те двамата така добре си подхождаха, бяха в такъв свършен синхрон, че понякога ѝ се струваше, че неговото сърце бие вътре в нейното.

Свещите се бяха стопили в ароматни локвички и през прозореца се промъкваше светлината на утрото, когато Сибил се унесе в дълбок сън.

За да се събуди сама. Знаеше, че това не бива да я огорчава. Че Престън не бе останал при нея и не се бе събудил с нея. Това нямаше да става между тях. Тя го знаеше и го приемаше. Между тях нямаше да има нежни и глупави любовни думи, нито разголване на душите.

Границата на интимността им свършваше до физическата близост. Откъм неговата страна се издигаше дебела стена. Нейното сърце си беше неин проблем, не негов.

Как можеше той да знае, че никога не беше се отдавала така на никой друг мъж? Защо трябваше да очаква, че примитивната, необузdana страст, която изпитваха един към друг, всъщност бе породена от любов от нейна страна?

Сибил разтърка уморените си очи и стана от леглото. Беше пристъпила в тази връзка сама и с отворени очи, каза си тя, докато разтребваше спалнята си. Знаеше ограниченията... Неговите ограничения. Можеха да бъдат заедно, да се наслаждават един на друг, ала само до известни граници.

Добре, всичко беше чудесно. Тя нямаше да страда, нито да въздиша след него. Беше господарка на собствените си емоции, беше отговорна за действията си и нямаше никакво намерение да се разкисва само защото се бе свързала с един вълнуващ, интересен и очарователен мъж.

— По дяволите! — извика Сибил и изрита обувките си. — По дяволите! По дяволите!

Хвърли се върху леглото и грабна телефона. Трябваше да каже на някого, да сподели чувствата, които я измъчваха. А когато това беше наистина жизненоважно, имаше само един човек, с когото можеше да говори.

— Мамо? Ти ли си? Мамо, влюбена съм — рече тя и избухна в сълзи.

Пръстите на Престън тичаха по клавишите. Беше спал не повече от три часа, но беше бодър, а мозъкът бе чист като кристал. Първата му пиеса се бе изтръгнала от него мъчително. Всяка дума беше премислена и болеше като жива рана. А тази направо се лееше. Изливаше се като вино от вълшебна бутилка, която само е чакала да бъде отворена. Беше толкова невероятно жива. И за пръв път, откакто си спомняше, а това беше доста отдавна, и той се чувстваше така.

Виждаше съвсем ясно всичко — ситуацияите, сцените, образите и всичко в тях. Обречените, благословените и триумфиращите. Един свят в три действия. Имаше енергия в този свят. Имаше живот в образите, които създаваше във въображението си и които вече живееха на сцената вътре в главата му. Престън ги познаваше, знаеше как сърцата им туптят и как ще бъдат разбити.

Мотивът за надеждата, който преминаваше като тънка линия през техния живот, не беше планиран, ала беше там, като една толкова дълбоко втъкана нишка, че Престън откри как го оплита и него самия.

Той писа, докато ожадня. Сетне се огледа из стаята. Все още беше тъмно, но от екрана на компютъра и от нощната лампа идеше светлина. Нямаше представа колко бе часът. И изобщо кой ден беше, всъщност. Гърбът и рамената му бяха схванати, стомахът му беше празен, а кафето в чашата пред него изглеждаше направо противно.

Стана, разкърши рамене, отиде до прозореца и дръпва завесите. Навън бушуваше пролетна буря. Изобщо не я беше забелязал. Сега гледаше бляскащите светкавици и препускащите на стада отчаяни пешеходци, които бързаха за срещи или просто да се подслонят някъде.

Предприемчивият търговец на ъгъла щеше да направи добър удар днес с продажбата на чадъри. Една вещ, която явно никой в Ню

Йорк не притежаваше по-дълго от времето, за което изсъхваше уличният паваж.

Престън се зачуди дали Сибил също гледаше през своя прозорец. За какво ли мислеше и как ли би успяла да превърне тази най-обикновена пролетна буря в ярка и смешна случка, достойна за нейните комикси.

Сигурно щеше да използва нов образ, например Мъжът с чадъра, реши той, щеше да му създаде биография, да го облече в черен шлифер, да му даде име, минало и характер на чешит. И анонимният уличен продавач щеше да се превърне в част от нейния свят. Тя имаше такъв талант да превръща хората в част от своя свят!

И той самият беше вътре в него, напомни си Престън. Не можа да се удържи да не отвори тази колоритна врата и да прекрачи в бъркотията, в насладите, в жизнерадостния водовъртеж от страсти.

Сибил явно не можеше да разбере, че той не принадлежеше към този свят. Когато беше с нея, изглеждаше така, сякаш можеше да остане. И ако позволеше това да се случи, животът може би щеше да бъде много по-прост и изключителен. Като бурята в града, помисли си Престън. Да, ала бурите отминаваха.

Тази сутрин беше на крачка да го направи. Почти беше готов да остане в онова топло легло, до онова топло тяло, което се бе обърнало в съня си и беше го прегърнало с ръце и крака. Тя изглеждаше толкова... Мека, помисли си Престън. Толкова уютна, близка, ласкава. Това, което го стресна бе, че докато я наблюдаваше на трепкащата светлина на свещите, почувства някакъв друг вид копнеж. Копнежът да остане, да прогони всички съмнения и грижи и да задържи само мечтите.

И той реши, че щеше да бъде по-добре и за двамата, ако си отидеше, докато Сибил спи.

Дръпна отново завесите и слезе по стълбите. Направи си кафе, претърси бюфета за храна и си помисли дали да не подремне. Но пак се сети за Сибил и за нощта, която прекараха заедно. И знаеше, че тези мисли нямаше да му позволят да заспи.

Какво ли правеше тя сега? Не биваше да отива и да чука на вратата ѝ. Сигурно работеше. Не биваше да прекъсва работата ѝ само защото той вече беше свършил своята. Само защото тропотът на дъжда

го бе накарал да се почувства самотен и напрегнат. Само защото я желаше.

Нали обичаш да бъдеш сам, напомни си, докато кръстосваше из апартамента. А освен това обзелата го нервност винаги бе добре дошла за работата му.

Ала искаше да седне до нея и да гледа дъжда. Да я люби бавно и лениво, докато бурята бушуваше по улиците и тротоарите, а тях двамата ги обгърнеше като в пашкул от целия останал свят.

Искаше я, призна си неохотно Престън, защото му беше хубаво с нея.

Каза си, че за него беше съвсем безопасно, ако само я искаше. Опасно беше другото — преминаването на чертата, дяляща желанието от нуждата. Колко ли се беше доближил вече той до тази много тънка и доста неустановена черта? Когато една жена влезеше под кожата на един мъж по този начин, това го променяше. Той ставаше уязвим, започваше да прави грешки и да разкрива части от себе си, които не биваше да разголва.

Но Сибил не беше Памела. Престън не беше толкова сляп, че да смята всяка жена на този свят за лъжкиня, измамница и студена като лед. Ако някога бе познавал някой, който да е най-малко способен на жестокост и измама, то това беше Сибил Кембъл. Което все пак не променяше основния въпрос. Малки, ситни стъпчици дяляха желанието от необходимостта да обичаш някого. След като веднъж си се подхлъзнал и си се наранил, се научаваш да пазиш равновесие на всяка цена. Престън не искаше повече да изпитва онова отчаяние, уязвимост, загуба на собственото аз, които вървяха ръка за ръка с истинската интимност. И освен това беше престанал да вярва, че бе способен на всички тези чувства.

Което означаваше, че няма за какво да се тревожи, каза си той и отпи от кафето, загледан към вратата, сякаш можеше да проникне през нея и да види какво става в отсрещния апартамент. Тя не бе поискала нищо повече от споделена страст, приятелство и наслада. Точно както и Престън.

Сибил очевидно прекрасно разбираше, че връзката им щеше да бъде само временна. Той щеше да си замине след няколко седмици и животът им щеше отново да потече в различни посоки, по съответните

коловози. Тя отново щеше да бъде със своите тълпи от приятели, а Престън със своята така желана самота.

Той рязко остави кафето, преди да осъзнае, че всъщност точно от тази мисъл го болеше. Е, можеха и да се виждат от време на време, каза си Престън и отново закрачи напред-назад. Къщата в Кънетикът бе на не много голямо разстояние от града. Нали точно затова я избра? Той ходеше в града достатъчно често. Значи ако имаше причина, можеше да го прави още по-често.

Докато Сибил не си намереше някой друг, сериозен приятел, помисли си Престън, пъхнал ръце в джобовете. Защо жена като нея ще чака точно него да влиза и да излиза от живота ѝ, когато си поиска? Всъщност така би било правилно, реши той, докато нещо в него се разбунтува като гръмотевиците навън. Че кой я караше да го чака? Тя можеше спокойно да си хване някой от идиотите, които нейните досадни приятелки непрекъснато ѝ натрапваха.

Не! Не и докато Престън все още живееше в отсрещния апартамент. Той отиде до вратата с намерението да уточни няколко неща. И я отвори точно в мига, в който Сибил се хвърляше в прегръдките на висок мъж с кестенява коса, изсветляла на кичурчета от слънцето.

— Все още си най-красивото момиче в Ню Йорк — рече мъжът с глас, който преобърна вътрешностите на Престън. — Дай ми една целувка.

Когато тя направи точно това, Престън се замисли кой начин за убийство щеше да бъде най-подходящ за отмъщение.

ОСМА ГЛАВА

— Матю! Ти защо не си ми казал, че ще идваш в града? Кога пристигна? Колко време ще останеш? О, толкова се радвам да те видя! Но ти си съвсем мокър! Влизай вътре, свали си якето! Кога ще си купиш ново? Това изглежда така, сякаш си бил с него на война.

Той се разсмя, вдигна я във въздуха и я целуна отново.

— Ти все още не спиращ да бърбориш, както когато беше малка.

— Бърборя, когато съм щастлива. Когато ти си тук... О, Престън? — едва сега Сибил забеляза Престън, който стоеше като закован на вратата си. От очите ѝ струеше щастие. — Извинявай, не те видях.

— Очевидно. — С голи ръце ще бъде най-задоволително, мина през ума му. Просто щеше да хване мъжа с красивите кафяви очи за врата и щеше да разкъса коженото му яке парче по парче. А после и самия него. И щеше да даде всички парченца на Сибил. — Не искам да ви прекъсвам.

— Толкова се радвам наистина! Матю, това е Престън Макуин.

— Макуин? — Матю прекара език по устните си. Беше сто процента сигурен, че мъжът срещу него искаше да го разкъса на парчета. Или поне да го набие. — Драматургът? Гледах пиесата ви миналия път, когато бях в града. Сибил изплака цели кофи сълзи. Щеше да наводни театъра, трябваше да я изнеса на ръце.

— Не беше точно така!

— Напротив. Ала ти беше свикнала да ревеш и на по-трогателни телевизионни реклами, така че беше лесна жертва.

— Това е смешно! О, телефонът звъни. Почакай за минута. — Тя изчезна във вътрешността на апартамента, като остави двамата мъже да се гледат враждебно в коридора.

— Аз съм скулптор — рече с усмивка Матю. — И тъй като ръцете ми трябва за работа, ще ви кажа, преди да се съглася да участвам в боксовия мач, който явно ви се върти в главата, че съм брат на Сибил.

— Брат ли? — Убийственият поглед в очите на Престън се посмекчи, но не изчезна съвсем. Все още беше готов да убива. — Не виждам особено голяма прилика помежду ви.

— Така е. Да ви покажа ли паспорта си, Макуин?

— Беше госпожа Волински — обяви Сибил, появявайки се зад гърба им. — Видяла те, че влизаш, ала не успяла да стигне до вратата, за да те поздрави. Предполагам, че иска да ти каже, че си по-хубав от всякога — тя се разкикоти и сграбчи лицето на брат си с две ръце. — Хубав е, нали?

— Престани!

— Но защо, като си е чиста истина. Ти имаш толкова красиво лице. И разбиваш сърцата на всички жени. — Сибил отново се разсмя, сетне взе ръката на Престън и предложи. — Хайде, влизайте! Да изпием по едно питие за добре дошъл.

Престън понечи да откаже, после сви рамене. Нямаше да му навреди кой знае колко, ако загубеше няколко минути, за да види що за птица бе братът на Сибил.

— С какъв материал работите?

— Главно с метал. — Матю свали якето си и го хвърли безгрижно на стола.

В същия миг Сибил го грабна оттам.

— Ще сложа това нещо в банята да съхне — рече тя. — Престън ще ни налее малко вино, нали? Моля те!

— Разбира се.

— Тя има ли бира? — попита брат ѝ и се подпря на плота, докато Престън шеташе из кухнята, сякаш много добре знаеше, кое къде е, което накара по-големият брат да вдигне изненадано вежди.

— Има. — Той извади две бири, отвори ги и наля вино на Сибил. — На юг ли работите?

— Да. Ню Орлийнс ми допада повече от Ню Ингленд. Климатът е по-подходящ и ми дава възможност да работя повечето време на открито. Всъщност аз това искам. Сибил не ми е споменавала за вас. Откога сте тук?

— Отскоро.

Престън вдигна бирата си и отбеляза, че очите на Матю имат същия цвят като нейните коси. Цвят на добре отлежало уиски.

— Бързо ли работите?

— Зависи.

— Престън! — извика Сибил и влезе обратно в стаята. — Вие не използвате ли чаши?

— Нямаме нужда от чаши — усмихна се Матю, наблюдавайки предизвикателно Престън. — Ще си изпием бирата като истински мъже и после ще счупим бутилките.

— Значи не ви е необходимо сиренце, бисквитки или пастет, за да си замезвате?

— Кой е казал такова нещо? — попита Матю и се плъзна от високия стол. — Ти имаше четири такива стола, доколкото си спомням.

— Ами, дадох един на Престън, на заем. Какво правиш в Ню Йорк, Матю? — тя пъкна глава в хладилника.

— Имам малко работа във връзка с изложбата ми тази есен. Ще бъда тук няколко дни.

— И си си взел стая в хотел, нали?

— Да, защото твоята политика на отворените врати ме подлудява. — Той се обърна към Престън с бирата в ръка. — Вие живеете отсреща, нали? Значи знаете какво става тук. Просто е ужасяващо. Тя приема... — Той драматично завъртя очи. — Целият свят тук.

— Матю е професионален отшелник — отвърна сухо Сибил, докато приготвяше малки сандвичи, които направо бяха празник за окото. — Вие двамата ще си допаднете страшно. Престън също никак не обича хората.

— О, най-сетне един мъж със здрав разум. — Матю се усмихна на Престън и реши, че всъщност може и да го хареса. — Веднъж я оставих да ме склони да остана тук — продължи той и си взе една солена бисквитка. — Беше истински ужас! Три дни непрекъснато влизаха и излизаха разни хора, говореха, ядяха, пиеха, разхождаха се, водеха своите роднини и домашни любимци.

— Само едно-единствено кученце, което беше много сладко.

— И настояваше да седи в скута ми, без да съм го поканил, а после изяде чорапите ми.

— Ако не беше ги захвърлил на пода, нямаше да ги изяде. Освен това то само малко ги поразръфа.

— Това е въпрос на гледна точка — заключи Матю. — Както знаеш, в цивилизованите хотели единствените хора, които влизат в

стаята ти, са камериерката и момчето от обслужването по стайте. И те чукат на вратата, преди да влязат, и много рядко водят със себе си малки сладки кученца с остри зъбки. — Матю се протегна и я хвана за брадичката. — Ала ще ти позволя да ми сготвиш вечеря, скъпа. Не мога да сравня твоята кухня с нито един рум сървис по света, дори и в най-изисканите хотели.

— О, каква чест за мен. Колко си мил!

— Някога хапвал ли си пилешка яхнийка, приготвена от Сибил, Макуин?

— Ще излъжа, ако кажа да.

— Тогава каня те да ми правиш компания.

Интересна вечер, мислеше си много по-късно Престън, като наблюдаваше отношенията между Сибил и брат й. Между тях съществуваше истинска обич и привързаност, приятелство. Те си разменяха незаядливи закачки, надпреварваха се да разказват спомени от детството си и се смееха. Той си спомни, че такива бяха и неговите отношения със сестра му. Преди Памела.

След това помежду им пак имаше привързаност, но естествените им отношения на брат и сестра изчезнаха. Просто се стопиха. Появи се някакво неудобство, което преди не съществуваше.

При Кембъллови нямаше неудобство. И двамата весело разказваха истории за себе си или за другия, а после изместиха темата и започнаха да му разказват за тяхната отсъстваща и поради тази причина беззащитна сестра и за огромен брой братовчеди.

Когато си отиде, Престън си помисли дали не би могъл да поработи малко върху второ действие. Както беше загрял и в добро настроение, можеше да прибави няколко комични елементи.

Да, точно така, Престън, можеш да поработиш, каза си той. Докато Сибил явно щеше да бъде заета с брат си за известно време, това ще бъде най-подходящото ти занимание за през следващите няколко ноци. И от тази мисъл, кой знае защо, му стана много тъжно.

— Харесва ми този твой приятел. — Матю изпружи крака и отпи от брандита, което Сибил бе отворила в негова чест.

— Ами... Да си призная, и на мен.

— Ала е малко сериозен за теб.

— Аха. — Тя седна до него на дивана. — Малко смяна на темпото от време на време не вреди, нали?

— Той ли ще промени темпото? — Матю я мушна с лакът в ребрата. — Забелязах, че не си губихте времето, когато се качих да звънна по телефона.

— Щом като си звънял по телефона, как си успял да видиш какво правим? Освен ако не си ни шпионирал, мило братче! — Сибил сладко му се усмихна, запърха с мигли и го дръпна здравата за ухото.

— Не съм шпионирал. Просто така се случи, че погледнах надолу през стълбите в най-стратегически момент. А след това го видях как те гледаше, по време на вечерята, сякаш много добре знаеше, че си къде-къде по-вкусна от пилешката яхния, която, между другото беше направо фантастична. Та събрах две и две и всичко ми стана ясно.

— Бре, колко си умен, Матю! Винаги си бил много умен. Предполагам, че би било редно да ти кажа, след като си толкова любопитен, че Престън и аз сме заедно.

— Значи спиш с него.

Тя разшири очи.

— Ами... Не! Решихме да бъдем само партньори на канаста. Разбираме, че е много задължаващо, но смятаме, че ще успеем да се справим.

— Винаги си била голяма хитруша — промърмори Матю.

— Така успявам да поддържам репутацията си и да си уреждам живота.

— И сега правиш същото, като превръщаш Престън Макуин от отсрещния апартамент в неуловимия и тайнствен господин Куин от комиксите за Емили.

— Как бих могла да устоя на изкушението?

Матю сплете пръсти.

— Емили мисли, че е влюбена в него.

За секунда Сибил не каза нищо, после поклати глава.

— Емили е само един образ върху хартия, който прави това, което аз ѝ кажа. Аз не съм тя.

— Ала много прилича на теб. Притежава някои от твоите най-привлекателни и най-досадни черти.

— Точно така. Затова я харесвам.

Той въздъхна и се загледа в брeндитo си.

— Слушай, Сиб, не искам да се меся в личния ти живот, но все още съм твоят по-голям брат.

— Ти, освен това, си моят любим по-голям брат, който е чудесен.

— Тя се наведе и го целуна по бузата. — Няма защо да се тревожиш за мен. Престън не е и няма да се възползва от твоята малка сестричка. — Сибил взе чашата от ръцете на Матю, отпи от брeндитo и му я върна. — Всъщност аз се възползвах от него. Изпекoх му курабийки и оттогава той е любимият ми роб.

— Ето че пак започна да хитруваш. — Матю се почувства неудобно и стана от дивана. — Добре, не искам да ми казваш подробности, но...

— О, аз пък чаках с нетърпение да споделя с теб всичко! Особено видео филмите, които направихме с него.

— Престани, Сиб! — Неудобството му премина в раздражение и той прекара ръка през косата си. — Знам, че си пораснала и че си много сладка, въпреки този нос, който имаш.

— Носът ми е много привлекателен — отвърна тя и подуши демонстративно с него.

— Всички доста се потрудохме, за да те накараме да повярваш, че си успяла да преодолееш този лек дефект.

Сибил се засмя.

— Ти престани, Матю!

— Просто искам да кажа... Да внимаваш. Нали знаеш? Да внимаваш.

Очите ѝ бяха пълни с обич, когато стана.

— Обичам те Матю. Въпреки този неприятен лицев тик, който имаш.

— Нямам никакъв тик!

— Е, и ние доста се потрудохме да те накараме да повярваш, че нямаш.

Тя се засмя и обгърна с ръце брат си в здрава прегръдка.

— Толкова е хубаво, че си тук. Не можеш ли да останеш за по-дълго?

— Не мога. — Той сложи бузата си върху главата ѝ. — Отивам в Хайанис Порт за няколко дни. Ще се скрия, ще поскицирам. Дядо успя да ме убеди.

— Той е шампион в тези работи. Сигурно ти каза, че баба вехне по теб — усмихна се пак Сибил.

— Твърди, че е станала само кожа и кости. Защо не дойдеш и ти? Така ще им направим неочакван подарък. И освен това ще се подкрепяме, когато той започне да ни обвинява, че сме пораснали, а все още не сме се улегнали и не сме си народили един куп хлапета.

— Хм! Той ми се обади вече няколко пъти през последните седмици, като все ме изпреварваше и не ми даваше възможност аз да му позвъня първа. — Тя се замисли и взе да пресмята наум срещите и задълженията си. — Напреднала съм доста с работата и мога да отсъствам няколко дни. Ала имам една среща вдругиден, която не мога да отложам.

— Значи тръгваме след това. — Матю изви глава, когато видя сестра си, че се колебае. — Можеш да поканиш и твоя партньор на канаста да дойде с нас. Ще си направим турнир.

— На него може и да му хареса — промърмори Сибил. — Ще видим. Във всеки случай аз ще дойда.

— Добре. — Дано дойде и Престън Макуин, помисли си Матю и се подсмихна вътрешно. Много му се искаше да види как Дениъл Макгрегър го подхваща и обработва, както само той си знаеше.

Матю си отиде след полунощ. Сибил си каза, че трябва да си ляга. Не беше спала много предната нощ. Нито пък Престън. Най-разумното и прагматично нещо, което трябваше да направи, бе да се качи в спалнята и да се хвърли в леглото. Да загаси лампите и да потъне в сън.

Но вместо това тя прекоси коридора и натисна звънеца на Престън. Помисли, че вече си е легнал или е отишъл в клуба, когато чу ключа в ключалката.

— Здравсти. Не ти предложих нищо за лека нощ.

Той погледна през рамото ѝ, после върна очи върху лицето.

— Къде е брат ти?

— По пътя към хотела си, предполагам. Отворих бутилка бренди и...

Не успя да довърши изречението, нито дори да се изненада, защото Престън я дръпна вътре, затвори бързо вратата и я подпря на нея. Устните ѝ бяха светкавично затворени от неговите. Когато стигна до шията ѝ Сибил успя да си поеме дъх и да проговори.

— Значи ли това, че не искаш бренди? — Тъй като той вече разкопчаваше ризата ѝ, тя му отговори със същото. — Нито пък шоколадови бонбони с мента за след вечеря?

Силата на желанието, обзело го в мига, в който я видя, бе неударима. Престън просто не успя да му устои. Ръцете му сами я пожелаха и я взеха. Устата му сама намери нейната и се впи в нея, докато накрая наведе главата ѝ назад, за да я погълне цялата.

И Сибил се устреми към него също така нетърпеливо и всеотдайно, като стенеше от удоволствие, докато той свалеше джинсите ѝ. Всичко нейно беше и негово. Престън напълни ръце с гърдите ѝ, после слезе с устни и започна да ги целува и обсипва с ласки, докато тя заби нокти в гърба му.

Нейната кожа, като гореща коприна, го доведе до полуда. Желанието преряза като с бръснач слабините му, докато ръцете ѝ обгърнаха раменете му и дишането ѝ премина в стон.

Не бе възможно! Не, не бе възможно да чувства толкова много и да остане жива, бе последната свързана мисъл, която мина през съзнанието ѝ. После устните му, пръстите, езикът и зъбите преминаха по тялото ѝ и я отведоха отвъд пределите на разума.

Чу собствения си лек вик, но някак си отдалеч. Сякаш се бореше за въздух, а тялото ѝ плуваше в някакво горещо море от удоволствия, които експлодираха едно след друго. Сломена, Сибил стоеше подпряна на вратата и бе готова да го приеме.

Едно отдаване, което наля масло в огъня. Ръцете му се плъзнаха по влажната ѝ кожа. Устните му продължиха упоритото си пътешествие, като искаха и търсеха повече, докато тялото ѝ започна да трепери. Престън я остави стенеща и премина с език по плътта, като се наслаждаваше на невероятното съчетание от солена влага и жена. Ръцете му бяха по-груби, отколкото би искал, когато я довлече и постави на стола под себе си и повдигна бедрата ѝ.

Очите ѝ срещнаха неговите и той наблюдаваше как зеленото постепенно потъмнява и сякаш помътнява, как дългите ѝ мигли трепкат и се спускат.

Сега, когато го бе приела и обгърнала с горещата си топлина, стоновете им се сляха. Главата ѝ падна назад и откри онази бяла нежна трапчинка на гърлото, където пулсът ѝ биеше лудо.

Тя се отдаде на ритъма. Този път ритъмът бе неин. Беше бърз и огнен. Всеки удар на сърцата им ги пращаше все по-навътре в една тъмна вселена от удоволствия, които стигаха почти до делириум. Престън жадуваше за мига, в който разумът щеше да изчезне напълно.

Стрели от усещания, ярки, болезнени и остри преминаваха през него. Разкошният вкус на плътта ѝ, на устните ѝ, на влажната коприна на кожата го подлудяваха, докато ръцете му я галеха и изтръгваха онези тихи, почти животински звуци в гърлото ѝ, а на лицето ѝ се появи израз на блаженство и задоволство.

Той стигна до върха, опита се да задържи още миг, само още един миг, в който не бе в състояние да каже откъде започва тя и къде свършва той самият. Ала Сибил го дръпна силно към себе си и с един победоносен жест го увлече в своя ритъм.

След това, както и първия път, тя просто се разтопи. Чувството да усеща главата ѝ на рамото си, а устните ѝ върху шията си, събудиха мъглива жар в него. Престън затвори очи и се остави на топлината ѝ.

Спомни си какво му беше казала преди. Че никой не я бе докосвал като него. Никоя жена, помисли си той, не беше го докосвала като нея. Но колкото и умен да беше и с огромен запас от думи за белия лист, не знаеше как да ѝ го каже.

— Исках да те докосна през цялата вечер. — Е, най-после успя да измисли нещо, без да рискува.

— Мммм. Като си помисля, че почти бях стигнала до леглото. — С дълга доволна въздишка Сибил оправи косата си. — Знаеш ли, бях сигурна, че този стол ще ти върши чудесна работа.

В гърдите му заклокочи смях.

— Мислех да го дам да го подновят. Сега обаче ще го дам да го позлатят.

Тя се наведе и взе лицето му в ръцете си.

— Харесват ми тези неочаквани изблици на хумор у теб.

— Не е смешно — отвърна сериозно Престън. — Ще ми струва цяло състояние.

Очакваше тя да се засмее, с оня смях, който толкова много му харесваше. Ала усмивката ѝ беше замислена, а очите меки.

— Престън — прошепна Сибил и сведе устни към него.

Бавната, нежна, дълбока целувка достигна до душата му. Опипа с нерешителни пръстчета сърцето му и го накара да копнее за нещо, в което той упорито отказваше да повярва. Нещо се бореше в него, мъчеше се да излезе. Нещо, което накара ръцете му да треперят в усилието си да останат твърди и стабилни. Но сладостта, която го бе покорила, го замая.

Престън бе преминал онази тънка линия, разделяща желанието от нуждата, и сега се чувстваше ужасяващо близо до ръба на любовта. Тя въздъхна и притисна бузата си до неговата. Господи, колко много желаше това!

— Студено ли ти е? — промърмори той, усетил кожата ѝ да настръхва.

— Малко. — Сибил затвори очи и си напомни, че човек не може да има винаги всичко, което поиска. — Ала съм жадна. Искам малко вода.

— Добре, сега ще ти донеса.

— Не. — Сибил се плъзна от него и го остави изведнъж странно смутен от неочакваното чувство на загуба. — Имаш ли никакъв халат?

Престън се усмихна.

— Каква е тази твоя мания за халати?

— Няма значение. — Тя грабна ризата му и я навлече. — Матю те хареса — изкоментира неочаквано и тръгна към кухнята.

— Е, и аз го харесах. — Той си пое дълбоко въздух. Най-последно успя да се овладее. — Онова странно метално нещо в твоето ателие е негово произведение, нали?

— Да. Страхотно е, нали? Матю има уникално виждане за нещата. Да го гледаш как работи, ако, разбира се, не те убие преди това, е едно неповторимо преживяване.

Сибил отвори бутилка минерална вода, напълни една висока чаша до горе, изпи почти една трета от нея и се върна при Престън. Дори и не забеляза как той изненадано премига, когато се намести в скута му като котенце.

— Между другото — продължи тя и му предложи чашата с вода, — какво би казал за едно малко пътуване?

— Какво пътуване?

— Няколко дни в Хайанис Порт. Матю отива да види баба и дядо, Макгрегърови. И аз мисля, че бих могла да направя същото. Дядо обича да ни обвинява, че не го посещаваме достатъчно често. Там е страхотно. Къщата е... Не мога да ти опиша. Трябва да се види. Но ти ще я харесаш. Ще ги харесаш и тях. Искаш ли да излезеш за малко от този град, Макуин, и да се поразсееш?

— Звучи ми повече като семейно събиране. — Стори му се много странно, направо нетипично, че се почувства толкова нещастен от перспективата Сибил да бъде далеч от него за няколко дни.

— При Макгрегърови всичко е семейна история. Дядо много обича хората. Той е над деветдесет и все още е пълен с неизчерпаема енергия.

— Знам. Направо е забележителен. И двамата са. — Престън я погледна, когато тя изненадано се усмихна. — Познавам ги. Слабо. Те са приятели на родителите ми.

— Така ли? Не знаех. Нали ти казах за спираловидната семейна връзка. Макгрегър с Блейд, Блейд с Грандо, Грандо с Кембъл, Кембъл с Макгрегър. Не е необходимо да е в същия ред.

— Не започвай отново. Зави ми се свят.

Тя се разсмя и го целуна.

— Ами тогава, след като ги познаваш, а вече видя и Матю, няма да се чувстваш като натрапник на група непознати. Ела с мен. — Сибил прекара езика си по крайчето на ухото му и стигна до шията. — Ще бъде толкова хубаво!

— Можем да си останем и тук, в този стол, и пак да ни бъде хубаво.

Тя пак се разсмя.

— В къщата на Макгрегър има десетки и десетки стаи — прошепна Сибил. — И в повечето от тях има големи и меки... Познай какво? Легла.

— Кога тръгваме?

— Наистина ли? — Завладяна от идеята, тя се облегна назад. — Какво ще кажеш за вдругиден? Имам среща по обяд. Веднага след това можем да тръгнем. Ще наема кола.

— Имам кола.

— О! Така ли? — ококори очи тя. — Виж ти... Готина ли е?

— Какво мислиш за седаните с четири врати?

— Това сигурно е много надеждна и стабилна кола. Харесвам разумните коли.

— Тогава моето порше няма да ти хареса.

— Порше? — Сибил се заля в смях. — О, кажи ми, че е кабрио!

— Други желаниа?

— Да. Кажи ми, че е с пет скорости.

— Съжалявам, ала е с шест.

Очите ѝ се разшириха от радостна изненада.

— Ама наистина? Не ме ли лъжеш? Може ли аз да карам?

— Разбира се. Ако вдругиден не завали сняг, ти си на волана.

Тя леко се нацупи и започна да си играе с косата му.

— Аз съм отличен шофьор.

— Не се и съмнявам. — Реши, че ще бъде по-разумно, ако я отклони от темата, вместо да я остави да го накара да промени намерението си. Затова изля малко студена вода от чашата на голия ѝ гръб, което я накара да подскочи и да се извие така, че гърдите ѝ се опряха съблазнително в неговите. — Е, какво, мислиш, ще можем да постигнем, ако разтворим още този шезлонг?

— Сума удивителни неща — промърмори тя и изви врата си, за да предостави повече възможност на устните му. — Ти знаеше ли, че тази сграда е на дядо ми?

— Да. Той ми каза за този апартамент, когато си търсех нещо подходящо. Обърни се. Да, точно така.

— Дядо ти предложи апартамента? — В същия миг Престън я положи върху стола и това я отвлече от мисълта, която започна да се заражда в главата ѝ. — Всъщност, я ми кажи, той кога... О, Господи, ти си невероятен!

— Благодаря. Но мисля да бъда нещо много повече.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Къщата, която Дениъл Макгрегър бе построил, се извисяваше предизвикателно върху голите скали над развълнуваното море. Нищо, освен старите сиви камъни, не беше обикновено. Всичко в нея, от острите кули и кулички до плющящото знаме, върху което се виждаше герба на клана Макгрегър, излъчваше гордост.

Беше изградена, както го бе планирал Дениъл, върху здрави основи с грандиозна гледка. И беше построена, за да остане във вековете.

Дивите виещи се рози, които щяха да разцъфтят бурно с идването на лятото, та чак до късна есен, не намаляваха въздействието от къщата. Напротив, дори засилваха магията.

— Спри — промърмори Престън и сложи ръка на рамото на Сибил. — Спри за малко.

Тъй като го разбираше и освен това беше поласкана, че видът на величествената постройка му въздейства така. Както винаги бе въздействал и на нея. Тя внимателно спря колата.

— Като приказка е, нали? — Сибил се наведе над волана, за да види по-добре къщата през завесата от дъжд, който плющеше по предното стъкло. — Не някоя лековата пародия, а истинска, от плът и кръв.

— Виждал съм я на снимки. Но те изобщо не дават реална представа.

— Това не е само къща. Това е най-великолепният и щедър дом на света. Когато и да дойдем, винаги сме откривали нещо ново. Нещо различно и прекрасно. — Както и този път, помисли си замечтано тя. Отново щеше да открие нещо прекрасно. Този път заедно с Престън. — Изглежда невероятно в дъжда.

— Предполагам, че винаги изглежда невероятно.

— Прав си. Трябва да я видиш през зимата. Ние винаги идваме тук за Коледа. Снегът и вятърът ѝ придават вид на нещо замръзнало във времето от векове. А миналата година, точно в края на лятото,

когато розите цъфтяха, а небето бе толкова високо и бездънно синьо, че очакваш да се счупи, сякаш е яйце, моят братовчед Дънкан се ожени тук. Ала в дъжда... — Сибил замечтано се усмихна, облегната върху волана. — Имам чувството, че съм в Шотландия.

— Била ли си там?

— Ммм. Два пъти. А ти?

— Никога.

— Трябва да отидеш. Там са корените ти. Ще бъдеш изненадан, когато откриеш как нещо те влече само като вдишаш въздуха в планините или погледнеш от високото към някое езеро.

— Може би ще отида. Вероятно ще ми трябват няколко седмици отдих, след като свърша пиесата. — Той обърна глава към нея. — Е, как ти се видя колата?

— Тъй като ми позволи да покарам само около четиридесет и пет секунди, трудно мога да отговоря. Ако ми дадеш утре да направя няколко кръгчета...

— Талантът ти да убеждаваш няма да ти помогне да те оставя зад волана повече, отколкото е необходимо да изкараш колата по алеята. Така че хич не си прави труда.

Тя безгрижно сви рамене и си помисли, ще видим тази работа. След което подкара съвсем благоприлично по хълма и паркира пред къщата. Подаде му ключовете и го целуна леко по бузата.

— Благодаря ти.

— Няма за какво.

— Хайде засега да оставим багажа. После ще го внесем. Първо ще се стоплим, ще пийнем уиски и ще хапнем кифлички пред камината. — Сибил отвори вратата, стрелна се през дъжда, спря под главната порта да изтръска косата си като мокро кученце и се разсмя.

Цели десет секунди Престън не можеше да помръдне. Гледаше я като омагьосан през ситната завеса на дъжда, косата ѝ беше мокра и прилепнала по главата, а лицето ѝ бе живо и сияеше от щастие.

Искаше да припише всичко това на желанието си да я притежава, чисто и просто мъжко желание. Но желанието рядко пронизва толкова надълбоко, нито забива така яростно нокти в стомаха...

Ако не можеше да пренебрегне това чувство, то поне можеше да го утоли. Той също излезе на дъжда и остави вятъра да го удря по лицето като досадна жена, докато вървеше към нея. И както тя се

смееше, Престън я прегърна здраво, притегли я към себе си и впи устни в нейните в някакъв неистов порив на притежание.

Ръцете ѝ за миг трепнаха безпомощно от тази неочаквана, почти брутална целувка. Ала Сибил почувства отчаяното желание, което извираше от устните му. Почувства едва потискания огън в тялото, което се притискаше към нейното. Ръцете ѝ се вдигнаха, погалиха раменете му и спряха там.

— Престън...

Той чу шепота ѝ през бученето в главата му, което напомняше плющенето на дъжда в бушуващото море под тях. Мекият звук на гласа ѝ го накара да поотпусне прегръдката, а сетне и целувката, преди да се откъсне от нея.

— При цялото това многолюдно семейство тук — обясни Престън и с разсеян жест прибра мокър кичур от косата ѝ зад ухото, което накара сърцето ѝ глупаво да се забърза, — едва ли ще мога да направя това дори веднъж.

— Е, да... — въздъхна дълбоко тя, като се надяваше по този начин да се успокои. — Тази целувка ще ми държи влага през цялото време. — После се засмя, хвана го за ръцете и го въведе в къщата.

Там беше топло, уютно и гостоприемно. По стените висяха лъскави мечове и щитове. Беше дом на воин, който никога не е забравял, че е такъв. Миришеше на цветя и на дърво. И на отминали години, които говореха за благородство.

— Сибил!

Ан Макгрегър слизаше по широкото стълбище, а нежното ѝ лице грееше от удоволствие. Все още черната ѝ коса се спускаше по гърба, а тъмнокафявите очи бяха ясни и усмихнати, когато протегна ръце и пое Сибил в прегръдката си.

— Бабо! — Тя въздъхна дълбоко. — Как може винаги да си толкова красива?

Ан я стисна леко в прегръдката си и се засмя.

— На моите години най-доброто, на което човек може да се надява, е да бъде поне представителен.

— О, не и ти! Ти винаги си красива. Нали Престън?

— Дори много красива.

— Е, една жена никога не е достатъчно стара, че да не оцени любезната лъжа, изречена от устата на красив млад мъж. — Ан му

подаде ръка, като продължи да прегръща с другата си ръка Сибил. — Здравей, Престън. Съмнявах се, че ме помниш. Трябва да си бил на не повече от шестнадесет, когато те видях за последен път.

— Почти — съгласи се той и пое ръката ѝ. — Но аз ви помня много добре, госпожо Макгрегър. Беше на пролетния бал в Нюпорт и вие бяхте много мила с младото момче, което искаше да бъде някъде другаде в онзи момент.

— Спомняш си, значи. Сега вече съм поласкана. Хайде, елате да се сгреее. Дъждът по това време на годината все още е студен.

— Къде са дядо и Матю?

— Ох! — засмя се Ан леко и ги поведе през дългия коридор към стаята, която в семейството наричаха „Тронната зала“. — Дениъл отведе бедния Матю при помпата за басейна. Казва, че не работи, а знаеш как се отнася дядо ти към ежедневното си плуване. Твърди, че то го поддържало млад.

— Него всичко го поддържа млад.

Фразата „тронна зала“ беше съвсем подходяща за огромната стая, в която на най-централно място се мъдреше царственият стол с висока облегалка на Дениъл, тапициран в червено. Мебелите бяха старинни и масивни, с изящни резби. Лампите вече бяха запалени, а в голямата камина гореше буен огън.

— Ще прием чай. Убедена съм, че Дениъл ще настоява да прибавим и уиски към него и като извинение ще използва вашата компания. Настанявайте се, чувствайте се като у дома си — покани ги Ан. — Ако веднага не му съобщя, че сте тук, ще ми го натяква до края на живота.

— Ти седни — настоя Сибил. — Аз ще отида. На връщане ще донеса и чая.

— Ти си добро дете. — Ан потупа Сибил по ръката и седна до огъня. — Винаги си била. — Тя посочи с ръка стола до себе си. — Престън, Дениъл и аз гледахме пиесата ти в Бостън преди няколко месеца. Беше много силна и разтърсваща. Семейството ти сигурно много се гордее с успеха ти.

— Всъщност мисля, че повече са изненадани.

— Понякога това е едно и също нещо. Ние никога не очакваме от децата си или от най-близките си, без значение колко много им се възхищаваме, да постигнат истинския успех или да бъдат гении.

Когато това се случи, то ни разтърсва и си казваме: „Но как така съм могъл да го пропусна, да не го забележа толкова години?“.

— Вие познавате моето семейство — рече спокойно Престън. — Затова разбирате, че пиесата в известен смисъл ги описва. Тя е доста автобиографична. Наистина ги е разтърсила в истинския смисъл на думата.

— Да, знам. Ала понякога е по-добре раната да бъде изрязана с хирургически нож, иначе ще гнояса. Добре ли е сестра ти?

— Да. Тя има децата си. Те са всичко на света за нея. Те я крепят.

— А ти, Престън? Теб какво те крепи? Може би работата ти?

— Очевидно.

— Извинявай. — Леко недоволна от себе си, Ан вдигна ръце. — Пъхам си носа, където не ми е работата, а това обикновено е приоритет на Дениъл. То е негова запазена марка. Но се интересувах, защото помня онова малко момче на пролетния бал и начина, по който гледаше сестра си. Това ми напомни за начина, по който Алън и Кейн се грижеха за Сирина, и колко много това я дразнеше, така, както явно е дразнело... Джина, нали? Сестра ти беше Джина?

— Да. — Сега той се усмихна. — Това наистина я подлудяваше. — Усмивката му повехна. — Ако бях се погрижил както трябва за нея няколко години по-късно, тя нямаше да пострада.

— Престън, не си ти човекът, който я е наранил — напомни му Ан. — Ала всъщност не искам да те връщам назад в миналото. Я ми кажи върху какво работиш сега или е тайна?

— Това е една любовна история, която се развива в Ню Йорк. Поне така се обърна действието. Засега.

Погледът му премина над раменете на домакинята, когато чу смеховете, идещи откъм коридора. Аха, помисли си Ан и се подсмихна вътрешно, ето как се е обърнала историята.

— Защо все още не си сипала на госта ни уиски, Ан?

Дениъл влезе в залата и сякаш я изпълни. Въздухът стана по-малко, пространството по-тясно. Размерите, телосложението, гръмовитият глас и достолепието, които се излъчваха от него, не бяха намалели с годините. Очите му бяха искрящо сини като езерата и родната му Шотландия. Косата и гъстата му брада бяха снежнобели.

— Как може да не почерпиш гостенина, който е карал часове наред в дъжда и е довел тук любимата ми внучка?

— О, така значи! — възропта Матю зад гърба му. — Когато трябваше да се поправи помпата на басейна, аз бях любимият ти внук.

— Добре де. Нали вече я поправи! — рече Дениъл и потупа Матю по гърба с обич, каквато би проявил бащата мечок към малкото си меченце.

— Радвам се да ви видя, господин Макгрегър. — Престън прекоси стаята и протегна ръка.

Но за Дениъл такъв поздрав за добре дошъл не бе достатъчен, особено, когато бе заинтересуван от човека насреща си. Той го сграбчи в прегръдката си със силата на стоманен капан, който щракна необратимо.

— Изглеждаш във форма, Макуин. А доброто уиски винаги прави шотландеца да изглежда още по-добре.

— Ще ти сложим една капка в чая, Дениъл — предупреди Ан и стана да обслужи гостите.

— Капка? — Беше много смешно да видиш такъв грамаден мъж да се цупи като дете. — Ан!

— Добре, две капки и нито дума повече — отсече тя с усмивка. — Я ми кажи, Престън, ти пушиш ли пури?

— По принцип не.

Ан се обърна и изгледа предупредително Дениел.

— Значи, ако мина покрай теб и те видя с пура в ръката, ще знам кой ти е я тикнал между пръстите, миг преди да се измъкне от стаята.

— Тази жена е заядлива до смърт — промърмори Дениъл. — Добре, момчето ми, седни и ми разкажи как я карате със Сибил.

В главата на Престън звъннаха предупредителни звънчета.

— Как да я караме?

— Ами нали сте съседни?

— А, да. — Успокоен, Престън седна. — Дели ни само един коридор.

— Тя е хубава като иглика, нали?

— Дядо! — въздъхна Сибил, която тъкмо влизаше в стаята и буташе количката със сервиза за чай. — Не започвай с Престън. Не са минали дори и десет минути, откак е пристигнал, и ти...

— Какво да започвам? — присви очи Дениъл. — Ти хубава ли си, или не?

— Аз съм възхитителна — засмя се тя и го целуна по носа. И в това време успя да му прошепна в ухото: — Дръж се прилично и ще ти сипя малко от моето уиски, докато тя не гледа.

Зъбите на Дениъл блеснаха в усмивка, а веждите му скочиха високо.

— Това се казва добро момиче!

— Никога не си хапвал подобно нещо, Макуин — обърна се Сибил към Престън, доволна, че успя да подкупи дядо си, и му поднесе малка чиния с кифлички. — Не мога да постигна подобно съвършенство. Моите са хубави, ала тези са...

— Сибил е голяма готвачка — похвали я Дениъл и се намуси, докато наблюдаваше как жена му наистина отмерва само две капки уиски в чая. — Трябва да си храниш от време на време момчето, чу ли, Сибил? Като добри съседни.

— Направи ни чудна пилешка яхния онази вечер — намеси се Матю и намаза кифличката си със сладко от ягоди. Беше обещал да бъде нещо като буфер. — Престън, искаш ли уиски, или ще пиеш чай?

— Ще взема уиски, благодаря. Чисто.

— Че как другояче може да го пие човек? — възропта Дениъл и отпи от своя чай. — Значи вече си опитал от моята Сибил, а? — изтърси той и с нескрито задоволство видя как Престън едва не се задави с кифличката, от която отхапваше.

— Моля?

— От ястията, които готви, де. — Очите на стареца излъчваха самата невинност. Ами да, помисли си той, колелото вече се завъртя, момчето ми. Така ще те засиля, че свят ще ти се завие. — Жена, която умее да готви като моята скъпа Сибил, трябва да има семейство, което да храни.

— Дядо! — Сибил потупа с пръст чашата си с уиски.

Когато човек се разкъсва между желанието си да пие от любимото си, но забранено питие и бъдещето на внучката си, какво трябва да избере, замисли се Дениъл. Значи, ще се жертвам, намуси се той.

— Искам да знам кой мъж няма да оцени хубавата и топла храна? Може ли да ми каже някой? Съгласен ли си с мен, момче?

Явно беше навлязъл в някаква опасна територия, успя да съобрази Престън, ала не усещаше накъде отиват нещата. Затова

отговори:

— Да, така е.

— Ето на! — Дениъл удари с ръка по масата и чиниите подскочиха. — Ха-а! Макуин е добро и благородно име. Ти трябва да си горд с него!

— Благодаря — предпазливо рече Престън.

— Но мъж на твоята възраст трябва да помисли за бъдещето, за поколението. Ти трябва да си вече на тридесет, нали?

— Да. — Точно така беше, но откъде, по дяволите, го знаеше старецът, учуди се Престън.

— Когато човек стане ни тридесет, е време да тегли чертата и да си направи равносметката. Да се замисли за задълженията си към името и фамилията.

— Значи на мен ми остават още няколко години — прошепна Матю на Сибил.

Тя го сръга в ребрата и прошепна в ухото му:

— Направи нещо!

— Аха. Че да се захване с мен, нали? Ще ти струва скъпо.

— Кажы цената!

— Добре. — И като самоотвержен воин, който се хвърля с открити гърди в битката, той се тръшна в близкия стол. — Дядо, не съм ти разправял за една жена, с която се виждам напоследък?

— Жена ли? — объркан, Дениъл премига, после загледа внука си. — Каква жена? Мислех, че си достатъчно зает с големите си метални играчки, че да се занимаваш и с жени.

— Обръщам им достатъчно внимание — лукаво усмихнат го успокои Матю и вдигна чашата си за на здравица. — Ала тази е нещо специално.

— Така ли? — хвана се на въдицата Дениъл. — Специална, значи! Ами да, трябва наистина да е специална, че да ти хване окото за по-дълго от едно мигване!

— О, тази съм я гледал доста по-дълго време. Казва се Лулу — измисли си в момента Матю. — Лулу Ларю. Макар да мисля, че това е артистичния й псевдоним. Тя е танцорка на маса.

— Танцува върху масите! — извика Дениъл, докато жена му се заля в смях и продължи да пие чая си. — Гола върху масата?

— Разбира се, че гола. Какъв смисъл ще има, ако е облечена? Има най-впечатляващата татуировка, която съм виждал, върху... Нали се сещаш къде?

— Гола и татуирана танцорка! По дяволите, Матю Кембъл! Искаш да разбиеш сърцето на скъпата си майка ли? Ана, ти чу ли всичко това?

— Да, разбира се, Дениъл. Матю, престани да дразниш дядо си.

— Добре, бабо. — Матю сви рамене и се засмя, като видя как очите на Дениъл се присвиват в две сини цепки. — Но не разбирам защо да нямам гола татуирана танцорка, ако искам.

Много по-късно, след като падна нощта и дъждът спря да вали, Престън влезе тихо в стаята на Сибил, за да се възползва от огромното легло, за което му бе споменала.

Бяха прекарали един почти прекрасен ден. Достатъчно прекрасен, че тя да се сгуши до мъжа, когото обичаше, и да си представи как той, както в приказките, е изкачил стените на замъка, за да я намери, да я обича и да остане с нея завинаги.

— Каж ми нещо — прошепна Престън, прекалено отпуснат и доволен, че да се тревожи за това, колко успокояващо е да лежи тук, ръката ѝ да го прегръща, главата ѝ да лежи на гърдите му и телата им да споделят интимната си топлина.

— Добре. Въпреки задълбочените изследвания, точният брой на ангелите, които могат да танцуват върху върха на една карфичка, никога не е бил документиран.

— Мисля, че са шестстотин тридесет и четири.

— Това си е чисто предположение. Също така в нито едно изследване не е открито точно колко жаби трябва да целуне човек, за да намери принца жаба.

— Това може да се открие лесно. Но... — Харесваше му как Сибил се смее и притиска към него. — Всъщност искам да разбера едно... И ти най-добре би могла да ми отговориш, като експерт по въпроса. Какво, по дяволите, беше това, което разиграхте днес с дядо ти по време на чая?

— Кое? — Сибил вдигна глава, отметна кичура, паднал върху челото ѝ, и завъртя очи. — О, онази сценка ли? Не те предупредих,

защото все пак напразно се надявах, че няма да стане необходимо. Грешката е изцяло моя. — Тя се отмести и завъртя така, че тялото ѝ легна и покри неговото. — Знаеш ли, че имаш прекрасни очи, Макуин? Те са почти прозрачни. Имам чувството, че направо мога да скоча в лунното синьо и да изчезна.

— Това искрено мнение ли е, или само смяна на темата?

— И двете. — Ала тъй като осъзнаваше, че така или иначе ще трябва да му отговори, Сибил седна, целуна го и посегна да вземе халата си, който бе захвърлила на земята до леглото преди известно време.

— Защо непрекъснато искаш да се увиваш с нещо, когато ще говориш с мен?

Тя го погледна и за негова изненада се изчерви.

— Останки от пуританското ми възпитание.

— Невероятно устойчиви останки — отбеляза той, но се усмихна, когато Сибил завърза халата с колана си. — Сега. Какъв беше този неочакван интерес на дядо ти към моето фамилно име или, както продължи по време на вечерята, към добрата ми кръв, здравите корени на моите прадеди и тъй нататък.

— Е, Макуин. Ти нали все пак си шотландец!

— Трето поколение жител на Роуд Айлънд.

— Е, това няма особено значение в по-широк исторически план.

— Тя стана и наля една чаша вода с лед, която сложи на нощната масичка. — Първо трябва да ти се извиня — подзе, без да го погледне. — Ала се надявам, че ще разбереш дядо ми. Той го прави от любов и нямаше да го направи, ако не те харесваше.

Нещо много подобно на нервен възел се стегна в стомаха му.

— Кое по-точно?

— Не го осъзнавах или поне не бях вникнала достатъчно дълбоко във фактите, докато не дойдохме тук. А трябваше, трябваше да се досетя — промърмори Сибил, като седна на леглото и му подаде чашата с вода. — Онази нощ, когато ти спомена, че го познаваш и че той ти е предложил апартамента, нещо се помъчи да изплува в главата ми, но... — Тя сви рамене. — Както и да е. Това повече няма значение.

— Но кое, Сибил? Обясни ми за какво говориш.

Тя си пое въздух, издиша го. Сякаш да събере смелост, и го погледна право в очите.

— Дядо те е избрал за мен. Само защото много ме обича — добави бързо. — И иска това, което мисли, че е добро за мен — сватба, семейство, дом, деца, съпруг. Явно това си ти.

Това не бяха нерви, а истинско мъчение, установи Престън.

— И как е стигнал до това заключение? — попита той и остави чашата с вода върху нощната масичка, която изтрака в тишината.

— Това не е обида, Макуин. — Гласът ѝ стана по-студен поне с няколко градуса. — Това е комплимент. Както ти казах, той ме обича много. Значи има много добро мнение за теб. Щом вярва, че е избрал най-подходящия съпруг за мен и най-добрия баща за многото правнучета, които се надява, че ще му народя.

— Мислех, че не искаш да се жениш.

— Не съм казала, че искам. Казах, че дядо иска — брадичката ѝ се вирна, преди да стане отново от леглото. Отиде до огледалото, взе четката си за коса и започна да се реши. — А фактът, че ти си толкова очевидно ужасен от това, е невероятно обиден.

— Предполагах, че приемаш това за забавно.

— Мисля, че е мило.

— Значи смяташ, че е много мило твоят деветдесет и няколкогодишен дядо да ти търси мъже?

— Той не ги причаква зад ъгъла, нито ги води под конвой в къщи. — Кой знае защо се почувства силно засегната и захвърли четката. — Няма смисъл да се паникьосваш, Макуин. Все още не съм приготвила чеиза си, нито съм запазила час в църквата. И мога чудесно да си намеря съпруг и сама. Когато искам и когото искам. Което, както вече ти казах, не желая. — Сибил наклони глава и понеже не знаеше какво да прави, отвори кутийка с крем и започна да маже ръцете си. — Сега съм изморена и искам да си легна. И тъй като ти не обичаш да спиш с мен, след като сме правили секс, трябва да си ходиш.

Това, което зърна в очите ѝ в огледалото, само гняв ли беше, зачуди се Престън, или нещо повече?

— Защо си сърдита?

— Защо съм сърдита ли? — спокойно повтори тя, ала не беше сигурна дали да се разплаче, или да се разкреци. — Как може някой, който пише за чувствата и мислите, вълнуващи хората, с такова проникновение, да задава подобен въпрос? Кажете, защо съм сърдита, Престън? — Сибил се обърна, защото искаше да го гледа право в

очите. — Защото седиш тук, на леглото, което току-що сме споделяли, което все още е топло от моето тяло, и си страшно объркан и шокиран от факта, че някой, който ме обича, мисли, че между нас би могло да има нещо повече от секс.

— Разбира се, че между нас има нещо повече от секс — рече Престън. Собственото му настроение се промени и той също почувства, че го обзема гняв. Стана и грабна джинсите си.

— Така ли? Има ли наистина? И какво е то? — Студеният равен глас го накара да я погледне и почувства лек пристъп на вина.

— Ти си ми скъпа, Сибил. И много добре го знаеш.

— Просто ме намираш забавна. Това не е едно и също.

Да, беше повече от гняв, осъзна Престън, преди тя да се обърне с гръб. Беше обида. Отново я беше наранил, без да иска. Той взе ръката ѝ и я обърна към себе си.

— Ти си ми скъпа. Много скъпа.

Сърцето ѝ, което вече беше негово, се стопи и омекна.

— Е, добре. — Сибил стисна ръката му и после я пусна. — Да забравим този разговор.

Престън искаше да се съгласи, защото така щеше да бъде по-просто и за двамата. Но усмивката, която му хвърли, докато отиваше към прозореца, не светеше и в очите ѝ. Очите ѝ бяха тъжни и обидени.

— Сибил, не мога да ти дам повече от това.

— Не съм искала повече от това. Виж, луната изгрява. Всички облаци се разбягаха. Утре ще можем да отидем на скалите. Малко е хладно. — Неочаквано сърцето ѝ подскочи в гърдите и тя обгърна с ръце раменете си. — Мисля, че трябва да сложим още една цепеница в огъня.

— Аз ще го направя.

Огънят в камината гореше буйно и ярко. Ала той взе един дънер от кошницата, сложи го в пламъците и загледа как огънят запръска искри и обхвана дънера.

Известно време единственият звук в стаята беше пукането и съскането на дървото. И тъй като Сибил не каза нищо, Престън се почувства принуден сам да ѝ разкаже.

— Би ли седнала?

— Обичам да стоя до прозореца и да гледам звездите. В Ню Йорк не можеш да видиш звезди. Само светлините на града. И

забравяш да поглеждаш небето, забравяш, че има звезди. В Мейн, където съм родена и израснала, звездите са страшно много. Покриват цялото небе. Не осъзнавах, че ми липсват, докато не ги видях отново. Човек може дълго време да мине без някои неща. Дори без много неща, без да забелязва, че му липсват.

Ръцете му спряха на раменете ѝ, тя се стегна инстинктивно и направи усилие, за да се отпусне. Когато се обърна към него, вече се усмихваше.

— Защо не излезем и не ги разгледаме по-добре, докато все още са на небето?

— Искам да седнеш и да ме изслушаш.

— Добре. — Като се опита да бъде безразлична, Сибил отиде до един стол пред камината и седна. — Слушам те.

Той седна до нея, наведе се и я погледна в очите.

— Винаги съм искал да пиша. Не мога да си спомня друго желание. Не романите, за които се надяваше баща ми. Винаги съм искал да пиша пиеси. Всичко беше съвършено ясно в главата ми. Сцената, действието, движенията на актьорите, репликите, дори точните ъгли и осветлението на прожекторите. Често, дори прекалено често, това беше света, в който живеех. Ти произлизах от изтъкната фамилия, която винаги е имала много светски задължения и изисквания.

— Да, така е.

— Аз също. Търпях, в редки случаи се забавлявах, ала главно търпях или пък се измъквах от подобни сбирки.

— Ти цениш прекалено много свободата си — вметна тя. — Разбирам те. Баща ми е същият, и Матю.

— Да, ценя я. Нуждая се от нея. — Прекалено възбуден, за да седне, Престън започна да крачи из стаята. — Обичам родителите си, сестра си, без значение колко малко се разбираме понякога. Сигурен съм, че съм ги обиждал и съм им причинявал болка безброй пъти с необмислените си постъпки, но ги обичам.

— Разбира се, че ги обичаш... — започна Сибил, но не каза нищо повече, защото той поклати глава.

— Сестра ми Джина винаги е била много общителна, много отворена с хората. Тя е красива жена. Нямахме двадесет и три години, когато се омъжи. За моя най-добър приятел от колежа. Аз ги запознах.

Все още го болеше, когато си спомнеш за това. Първата стъпка в онова нещастно за всички пътуване беше всъщност негова. Престън погледна чашата с вода и му се прииска да беше пълна с уиски.

— Бяха чудесна двойка — прошепна тихо той. — Изпълнени с любов, надежди и планове. Джейкъб се появи на бял свят една година по-късно. А нямаше и година след това и тя отново беше бременна и сияеща от радост.

Престън пхна ръце в джобовете си и отиде до прозореца. Ала не видя звездите.

— По онова време първата ми пиеса вече беше написана. Постави я една местна труппа, на малка театрална сцена, но елегантна и с име. Баща ми, както знаеш, е известен писател, така че работата на неговия син веднага възбуди интерес.

— Това е било интерес към теб самия — вметна Сибил и той я погледна, благодарен за разбирането, че се нуждае от това уточнение. Не можеше да бъде другояче, помисли си Престън, защото и тя беше дете на известни родители и сигурно беше минала по същия път.

— Сега се надявам, че е било така. Ала не и тогава, не и в началото. А за мен и моята работа беше жизненоважно да се утвърдя сам, да засветя със собствена светлина. Да не разчитам на името на баща си. Това отчасти беше и от гордост — продължи замислено той. — Но другата причина бе уважението. Каквато и да бе причината, тази първа моя пиеса беше много важна за мен.

Тъй като Престън се обърна, явно, за да събере мислите си, Сибил проговори.

— Преди да излезе първата ми серия комикси, не спах цялата нощ. Колкото и много да обичах работата си обаче, нямаше да мога да издържа, ако хората си мислеха, че съм се възползвала от името на баща ми като трамплин.

— Някои винаги ще мислят така — промърмори той. — Ала това няма значение. Работата е най-важна и има най-голямо значение. И онази пиеса беше такава за мен. Нямаше нито един аспект, в който да не бях участвал — декорите, сцената, осветлението, костюмите, репетициите. Всичко.

Тя се усмихна.

— Представям си, сигурно си подлудил всички, включително и себе си.

— Сигурно. Трупата беше съставена от много талантливи актьори. Актрисата, която играеше главната роля, бе ослепително красива. Сигурно най-красивата жена, която бях виждал в живота си. Тя ме заслепи.

Престън погледна Сибил.

— Тъкмо бях навършил двадесет и пет и бях безнадеждно влюбен в нея. Всяка минута, която бях с нея, приемах като подарък. Само да я гледам на сцената, как произнася думите, които аз бях написал. Да я виждам как ме гледа или как се усмихва, или пък да ме пита това ли съм имал предвид и правилно ли го произнася. Беше ми достатъчно, за да живея. Колкото повече хлътвах по нея, толкова по-малко значение имаше пиесата. — Дори и сега болката го изгори, въпреки че беше я прогонил. Заради това, от което бе лишен. Ограбен. — Тя беше внимателна. Беше мила. Дори малко срамежлива, когато не бе на сцената. Аз си търсех извинения, за да бъда с нея. После започнах да осъзнавам, че тя прави същото, за да бъде с мен. Станахме любовници през един неделен следобед, в нейното легло, а после тя плака на рамото ми и ми каза, че ме обича. Мислех си, че съм готов да ми отсекат ръката заради нея в оня миг.

Сибил силете ръце в скута си и се зачуди какво ли би било да бъде обичана от мъж като него по този начин. Не каза нищо обаче, защото виждаше, че не бе свършил, че имаше още за разказване. И виждаше също така, че това, което следваше, все още му причиняваше болка.

— Цели седмици — продължи той, — светът ми се въртеше единствено и само около нея. Пиесата мина, получи много прилични оценки и отзиви. Но единственото, за което можех да мисля, беше, че пиесата бе причината, която ми я даде. Само това имаше значение за мен.

— Любовта е имала по-голямо значение.

— Така ли? — Престън се засмя кратко и в очите му проблесна цинично пламъче. — Ала думите остават, Сибил. Ето защо писателите трябва много да внимават с тях.

Любовта остава, искаше да му каже тя и почти го бе изрекла, но видя, че всъщност неговата любов си бе отишла.

— Купувах й подаръци — продължи той, — защото те я правеха щастлива. Водех я да танцуваме по клубовете, защото обичаше да се

показва пред публика и да бъде сред много хора. Беше толкова красива, че си мислех, че заслужава да бъде сложена във витрина. Тя се нуждаеше от красиви дрехи, от скъпи бижута, за да бъде блестяща във витрината, нали? Тогава защо да не ѝ ги купувам? А ако тя се нуждаеше от налични пари, защо да не ѝ напиша чек? Това бяха само пари, а аз имах предостатъчно.

Сибил виждаше накъде вървят нещата или поне си мислеше, че вижда. Тя искаше, ужасно много искаше да стане, да отиде при него, да го прегърне и да го успокои. Ала това, което виждаше в очите и чуваше в гласа му, не беше нещастие, беше дълбоко огорчение.

— Тя беше талантлива и аз исках да ѝ помогна да стане известна актриса. Защо да не използвам моето влияние или името на баща ми, на семейството ми, за да ѝ помогна да направи кариера?

— Ти си я обичал — рече тихо Сибил, вече страдаща заради него. — Това, което никога няма да направиш заради себе си, би направил за човека, когото обичаш.

— И смяташ, че е правилно? — Престън поклати глава. — Не, не е правилно да използваш някой друг. Но аз го направих. Тя заговори за женитба, срамежливо и с копнеж. Аз се колебаех. Нейната кариера изискваше цялото ѝ внимание. Можеше да почакаме, докато нещата се подредят. След пиесата, казах ѝ, след като тя започне да се издига, ще отидем в Ню Йорк и ще си основем собствен театър. Щяхме да го направим заедно, да го притежаваме заедно. — Заедно, помисли си той, беше дума, която най-често не отговаряше на истината. — После един ден тя дойде при мен, хлипаща, трясеща се от нерви, бледа и уплашена. Лицето ѝ беше мокро. Каза ми, че е бременна и от прекрасните ѝ очи се стичаха големи сълзи. Обвиняваше себе си и ме молеше да не я изоставя. Къде щеше да отиде, какво щеше да прави? Имала била малко пари. Беше много уплашена. Мислеше, че ще я намразя.

— Не — прошепна Сибил. — Ти не би я намразил.

— Разбира се, че не. Не я мразих, не я обвинявах. Бях също като нея уплашен, разтреперан, ала част от мен ликуваше. Защото решението беше взето без мое участие. Повече нямаше нужда да бъда практичен, да мисля за бъдещето и кариерата ѝ. Можех да се ожения за нея и да започна живота си с нея. — Престън закри из стаята, неспокоен и тъжен, безпомощен в клетката на своето минало. —

Парите не бяха проблем. Бях получил голяма част от наследството си на двадесет и пет, още повече щях да получа, когато станех на тридесет. Парите не бяха проблем — повтори отново той, после вдигна ръжена и разбърка дървата в камината. — Избърсах сълзите ѝ и я взех в прегръдките си. Казах ѝ, че всичко ще бъде чудесно. Всичко ще се оправи. Ние ще се оженим веднага. Ще останем в Нюпорт, докато се роди детето, после ще идем в Ню Йорк, както бяхме планирали. Ще бъдем вместо двама — трима, само това щеше да бъде разликата, но щяхме да бъдем щастливи. Последва една затрогваща сцена на раздяла, после тя се върна в малкия си апартамент, за да се успокои и да съобщи на родителите си чудесните новини. Решихме да идем при моите родители след представлението същата вечер, за да кажем и на тях. Аз започнах да правя планове. Представях си как съм неин съпруг, баща на нашето дете, детето, което бяхме създали заедно.

— Ти си искал бебето, нали? — рече Сибил, спомнила си колко нежен беше Престън с бебето на Джоуди.

— Да, исках го. — Той се обърна към нея, с гръб съм огънат. Ала топлината на пламъците не можеше да разтопи студените спомени, останали в него. — Исках и нея, и бебето, и живота, който щяхме да изградим заедно. И докато плувах в мечтите си, по облаците на собственото си щастие, пристигна сестра ми. — И сега сякаш я виждаше пред очите си. Виждаше всеки миг, всеки жест, чуваше всяка дума. Една друга сцена, в друга една пиеса. — Също като Памела и тя хлипаше, плачеше, трепереше и беше бледа. И също като Памела беше бременна. Освен това беше в напреднала бременност и аз се уплаших за нея. Сестра ми се хвърли в прегръдките ми, ридаеща, и през сълзи успя да ми каже, че съпругът ѝ си има любовница. — Гласът му се промени, стана по-нисък, по-тъмен, по-равен. Също и очите му. Станаха студени и безжизнени. — Разказа ми как неочаквано се върнала в къщи, като оставила Джейкълб на майка ми, защото била забравила нещо. Щели да бъдат навън през целия ден. Така че никой не очаквал, че ще се върне само час, след като били излезли. Никой не очаквал, че ще влезе и ще намери съпруга си припряно да навлича панталоните си, докато в леглото им лежала друга жена. В нейното собствено легло.

— О, Престън, това е ужасно! — Сибил стана. — Ужасно за сестра ти, ужасно за цялото семейство. Коя е... О, Господи, това е

била... — замлъкна, защото осъзна истината. Видя сцената, която бе нарисувал пред нея и си спомни същата сцена от пиесата му. — О, не! Господи!

Той отстъпи назад, не желаейки да приеме съчувствието, което му предлагаше.

— Да, името ѝ в „Объркани души“ е Лина, но това беше Памела. Самата Памела. Красива, умна и студена. Жената, която можеше да играе, без да репетира. Която можеше да изиграе един мъж само заради парите му, заради авторитета, властта, възможностите, които ѝ предлагаше. Щеше да се ожени за мен заради всички тези неща и да даде моето име на бебето, което моят най-добър приятел, съпругът на сестра ми, ѝ беше направил. Ала аз повече не исках да бъда използван.

— Ти си я обичал, а тя те е наранила така дълбоко. Наранила е всички ви.

— Да. Аз я обичах, но тя ме научи. Научи ме да не вярвам на сърцето си. Сестра ми вярваше на сърцето си и това едва не я погуби. Ако нямаше Джейкъб и бебето, което носеше, мисля, че щеше да умре. Ала те се нуждаеха от нея и това я спаси.

— Но ти не си имал нищо.

— Имах моята работа и удовлетворението да погледна в лицето жената, която разби живота ни. Тя плака и се кле, че това е лъжа. Някаква ужасна грешка. Моли ме да ѝ повярвам и аз почти го бях направил. Нали ти казах, че беше голяма актриса. Много добра.

— Не — прошепна Сибил. — Ти си я обичал. Затова си искал да ѝ повярваш.

— Може и така да е. Ние поспорихме и някои от слоевете на така идеално положената ѝ маска паднаха. Видях я истинска, такава, каквато беше. Интригантка, лъжкиня, измамничка. Една жена, на която нищо не ѝ струва да прелъсти съпруга на друга жена заради удоволствието и да отиде при друг мъж заради облагите. Ала всичко свърши. — Престън се усмихна тъжно. — Шоуто трябва да продължава. Животът също.

— Как го направи?

— Тя беше много добра, но трябваше само да си спомня, че работата ми е по-важна от нея. По-важна от всичко друго. — Той вдигна вежди. — Мислиш, че е било хладнокръвно решение от моя страна?

— Не. — Сибил сложи ръце на раменете му, после на бузите му, като се запита дали той осъзнаваше, че болката му все още бе в него. — Мисля, че е било смело решение. — После се наведе към него и въздъхна, когато ръцете му най-после я обгърнаха. — Тя не е заслужавала и най-малката частица от сърцето ти, Престън. Нито тогава, нито сега.

— Сега е само един интересен образ в една пиеса. Ала аз не мога да дам на никого вече толкова много. Нямам го, за да го дам.

— Ако мислиш така, значи си й позволил да вземе много повече от теб. — Сибил вдигна глава и очите й бяха пълни със сълзи. — Позволил си й да те победи.

— Никой не спечели. Нито сестра ми, нито приятеля ми, нито аз. Три живота бяха разбити и всичко, което Памела спечели от това, бяха само няколко прослушвания за филми и бижутата, които й бях купил. Никой не спечели — прошепна пак той и избърса сълзата от лицето на Сибил. — Не плачи. Не ти разказах всичко това, за да плачеш, а за да ти помогна да разбереш кой съм.

— Знам кой си и не мога да престана да плача. Не мога да не страдам за теб.

— Сибил... — Престън я привлече по-плътно до себе си. — Ако продължаваш да носиш сърцето си толкова открито, някой ще мине и ще го разбие.

Тя затвори очи, но не му каза, че някой вече го бе сторил.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Беше дошло време, реши Дениъл, да проведе един малък разговор насаме с Престън Макуин.

Всъщност беше доста просто да примами младия мъж в своя офис в кулата, докато Сибил бе заета с Ан в другата част на къщата. А Матю... Той сигурно беше се запилял някъде или търсеше вдъхновение за някоя от металните си играчки. Скулптурите на Матю изпълваха Дениъл с гордост и учудване.

— Седни, момко. Настани се удобно. — Дениъл отиде до библиотеката, извади един том на „Война и мир“ и измъкна от кухнята вътрешност на книгата една пура. — Искаш ли и ти?

Престън само повдигна вежди.

— Не, благодаря. Интересна литература четете, господин Макгрегър.

— По моето скромно мнение един мъж трябва да прави, каквото може, за да не дразни излишно жена си. — Дениъл помириса пурата, въздъхна от удоволствие и седна, след което я запали с още по-голямо удоволствие. Всъщност част от удоволствието се състоеше точно в малките последователни стъпки на ритуала на запалването.

Той отключи долното чекмедже на своето огромно дъбово бюро, извади оттам голяма мида и я постави в центъра на преспапието като пепелник. След това включи съвсем мъничък вентилатор, захранван с батерии. Това беше последното му нововъведение в конспирацията да не бъде открит от Ан.

— Жената не ми дава да пуша — поклати глава Дениъл. — И колкото по-остарява, толкова по-остър става носът ѝ. Всичко подушва, като някакъв копой — промърмори той, облегна се на стола и въздъхна. — Какво да се прави!

— А какво ще стане, ако влезе сега? — попита Престън.

— Тогава ще му мислим, момчето ми. Тогава! — Но явно се страхуваше от гнева на жена си. Защото придърпа вентилаторчето по-близо към себе си. — Ти по-добре ми кажи как върви пиесата ти?

— Върви.

— Искам да знаеш, че те питам не само като инвеститор. Интересувам се, защото ти ме интересуваш.

— Аха.

— Възхищавам се от книгите на баща ти. Имам някои от тях тук, под ръка. — Дениъл се намести в огромното кожено кресло и изпуфка дима. — Едно птиченце ми каза, че Холивуд проявява голям интерес към твоята пиеса, Макуин.

— Вие много добре разбирате езика на птиците, господин Макгрегър. И явно добре ги чувате.

— Така е. Е, как ти се струва да влезеш във филмовия бизнес?

— Нямам нищо против. Харесва ми.

— Ти играеш покер, нали, Макуин?

— Понякога.

— Хващам се на бас, че го играеш добре. И сигурно печелиш. Ти не си от хората, които ще се оставят да бъдат изиграни. Харесвам такива мъже. — Дениъл изтръска пурата в мидата. — Ще останеш в Ню Йорк още няколко седмици, нали?

— Може би месец. Дотогава повечето работи в къщата ще бъдат довършени.

— Хубава, голяма къща край морето. — Дениъл се усмихна, докато Престън застана нащрек и присви очи. — Птиченцето ми каза още някои неща. Добре е, когато един мъж притежава собствен дом. Някои от нас не обичат да живеят като в кошер и зад съседната стена да бръмчат и да му досаждат непознати хора. Ние си искаме нашето си, собственото си местенце. Само за нас и семейството ни. С достатъчно място да се разпростреш — продължи той и направи широк жест с ръка. — Място, където можеш да изпушиш проклетата забранена пура в собствената си къща, без да ти се карат и да ти досаждат до смърт.

При тези думи Дениъл смукна и изпусна нов облак дим, а Престън се подсмихна.

— Абсолютно вярно — съгласи се той. — Макар че не бих казал, че моята къща се доближава до вашата. И сравнение не може да става.

— Още си достатъчно млад. Ще построиш каквато трябва, когато трябва. И ти се нуждаеш от морето, също като мен. Защото си израснал с него под прозорците.

— Да. Предпочитам го пред града. — Тъй като все още не беше сигурен накъде клони разговорът, Престън не можеше да се отпусне. — И ако трябва да живея непрекъснато в града, сигурно за една седмица ще полудея и ще си прережа гърлото.

Дениъл се разсмя, пуфна отново и погледна Престън през облака от дим.

— Ти си човек, който цени високо личната си свобода, и това го разбирам. Ала когато усамотяването и отшелничеството се превърнат в изолация, това невинаги е много здравословно.

Престън наклони глава и се озърна.

— Не виждам никакви съседни да косят тревата си, нито да поправят оградите си, когато погледна през прозорците на замъка Макгрегър.

Усмивката на Дениъл се загуби в брадата му.

— Няма и да видиш, Макуин. Но ние, макар че живеем отдалечено, не сме изолирани от света. Винаги сме били в центъра на събитията. Знаеш ли, Сибил също израсна край морето. — Той захапа пурата със зъби. — Край бреговете на Мейн, където баща ѝ пази своята собственост като питбул.

— И аз така съм чувал — рече благо Престън.

— Той е хубав човек, въпреки че е Кембъл. — Дениъл небрежно сложи ръце и потропа с тях по бюрото. — Имаше времена, когато планинците предпочитаха да спят по-скоро с плъхове и невестулки, отколкото да пуснат някой Кембъл до външната си врата. Ала ти няма да извадиш пушка насреща му, нали, Макуин?

Трябваше му повече от минута, за да осъзнае, че Дениъл Макгрегър говори за бунта на якобитите в Шотландия отпреди повече от двеста години. Като реши, че смехът няма да бъде съвсем на място, Престън го прикри с кашлица.

— Не — отвърна съвсем сериозно той. — Времената се менят. И ние трябва да сме в крак с тях.

— Напълно си прав. — Доволен, Дениъл удари с юмрук по бюрото си. — Та както казвам, той е добър човек, и жена му е добра жена. Има здрави корени и произлиза от добро семейство. А децата им са тяхната гордост.

Престън кимна с глава, загледан в морето зад огромния панорамен прозорец.

— Сигурен съм, че сте прав.

— Прав съм, разбира се. Ти самият го виждаш, нали? Тя е умна и красива млада жена, моята Сибил. Има сърце, което е голямо като луната и горещо като слънцето. Привлича хората към себе си като магнит, просто така. Излъчва някаква вътрешна светлина, не мислиш ли?

— Мисля, че е уникална.

— Точно така! При нея няма никакво коварство, нито фалш — продължи Дениъл, а сините му очи станаха сякаш още по-сини, остри и напрегнати. — Да знаеш колко често е пренебрегвала своите собствени чувства заради някой друг! Не защото е глупава, не и заради добрата шотландска кръв във вените ѝ. Ще ти даде да се разбереш, ако я притиснеш в ъгъла, но по-скоро ще нарани себе си, отколкото да нарани друг човек. Което доста ме притеснява.

Въпреки че не чу нищо повече от това, което сам бе разбрал за Сибил, думите на Дениъл го накараха да се размърда неловко в стола.

— Не мисля, че има за какво да се тревожите по отношение на Сибил.

— Това е право на дядото. Негово задължение и в известен смисъл удоволствие. Да се тревожи за своите пиленца. Сибил търси място, където да остави всичката любов, която носи в себе си. Мъжът, който ще спечели сърцето ѝ, ще бъде щастлив цял живот.

— Да, така е.

— Ти си ѝ хвърлил око, нали, Макуин? — Дениъл се наведе леко напред. — И не е нужно никакво пиленце да ми го пошепне на ухото, защото и сам виждам.

Не съм ѝ хвърлил само око, помисли си Престън и трепна вътрешно.

— Както сам казахте, тя е много красива жена.

— А ти си самотен ерген на тридесет години. Какви са намеренията ти?

Е, помисли си Престън, ето каква била работата.

— Нямам такива.

— Значи е време да имаш. — За да подчертае важността на заключението си, Дениъл удари с юмрук по бюрото. — Не си нито сляп, нито глупав, нали така?

— Не съм.

— Добре тогава, какво те спира? Момичето е точно това, от което се нуждаеш, за да разведри прекалено сериозната ти натура, да те предпази от лутането ти в тъмнината като мечок със стомашно разстройство в пуста пещера. — С леко присвити очи, той взе пурата си. — Ако не знаех, че ти си точно този, който ѝ трябва, тоест най-добрият — мога да те уверя, че никога нямаше да припариш до нея. Щеше да си останеш с празни ръце.

— Вие ми ги напълнихте, господин Макгрегър. — Усетил, че е хванат в капан и поради тази причина бесен, Престън стана от стола си. — Вие ме поставихте на пътя ѝ, под предлог, че ми правите услуга.

— И ти направих най-ценната услуга в живота, момко. Ти трябва да ми благодариш за това, вместо да ме гледаш толкова смъртоносно.

— Не знам как останалите от семейството и познатите ви се справят с вашето наставничество, но мога да ви уверя, че нито имам нужда от него, нито го приемам.

— Ако нямаш нужда от него — избухна гръмогласно Дениъл, — защо все още ходиш тъжен и самотен заради нещо, което отдавна си е отишло и което всъщност никога не е съществувало, вместо да направиш, каквото трябва?

Гневът, който блестеше в очите на Престън, се превърна в лед.

— Това си е лично моя работа.

— Това си е лично твой недостатък — възрази му Дениъл, все пак доволен, че вижда гняв и самообладание. — Е, човек може да има един или два недостатъка. Повече от деветдесет години в живота си наблюдавам хората, преценявам ги, меря и тегля недостатъците им и ги виждам такива, каквито са. Ще ти кажа нещо, Макуин! Ти си или още много млад, или прекалено упорит, за да решиш за себе си. Вие си подходате. Вие двамата сте един за друг. Единият балансира другия и го допълва.

— Грешите.

— Ха-ха-ха! Дяволите да ме вземат, ако греша! Момичето нямаше да те покани в тази къща, ако не беше вече влюбено в теб. А ти пък изобщо нямаше да се съгласиш да дойдеш, ако не беше хлътнал до уши.

А така, целият пребледня, подсмихна се доволно Дениъл и се облегна в стола си с огромно задоволство. Любовта за някои хора беше много страшна работа.

— Сбъркали сте — рече спокойно Престън, докато в стомаха му се блъскаха десетина юмруци. — Това, което е между мен и Сибил, не е любов. И ако я нараня, тоест, когато я нараня — поправи се той, — вие ще трябва да обвинявате само себе си.

След което излезе от стаята и остави Дениъл да пуфти зад пурата си.

Дениъл знаеше, разбира се, че страданието бе част от любовта. Въпреки че и той самият щеше да страда, ако неговото любимо момиче се измъчваше. И, разбира се, щеше да се обвинява за това. Ала когато този хлапак престанеше да се мята като упорита пъстърва на въдицата и я направеше щастлива. Е, тогава кой щеше да бъде най-доволен, ако не той. — Дениъл Макгрегър!

И като се разсмя. Дениъл допуши пурата си с огромно задоволство и в отлично настроение.

Сибил съжаляваше, че пътуването до Хайанис беше развалило настроението на Престън. Лошото настроение го държа цяла седмица, след като се завърнаха в Ню Йорк.

Той беше труден човек. Тя приемаше това. Сега, когато знаеше цялата история, която беше преживял, беше започнала да смята, че не би могъл да бъде друг. За човек с подобна чувствителност и сърце трябваше да мине дълго време, за да може да повярва отново на някого. Дълго време, за да си позволи отново да изпитва чувства. Или да обича. Но Сибил можеше да чувства.

Само че я болеше. Не можеше да престане да страда, когато Престън прекалено бързо се отдръпваше от нея или когато се барикадираше и обграждаше със стена от работа, с музиката си или с дългите си самотни разходки, които бе започнал да прави напоследък в най-странни часове от денонощието.

Разходки, с които ясно й даваше да разбере, че иска да бъде сам, че не иска да ги споделя с нея.

Тя се самоубеждаваше, че работата му създава проблеми, макар че той повече не сподели нито дума с нея за пиесата си. Сибил предполагаше, че според него тя не може да разбере болката, радостта, опиянението от работата. Това я засягаше дълбоко. Обиждаше я, ала си казваше, че ще го преглътне.

Винаги бе била способна да самозалъже себе си много по-лесно, отколкото другите.

Всъщност и в нейната собствена работа беше настъпил обрат и това щеше да ѝ отнеме повече време и енергия. Срещата, която бе имала точно преди заминаването им за Хайанис, бе много важна и бе изиграла изключителна роля за това. Но Сибил не каза на никого, нито на семейството си, нито на приятелите, нито на любимия си.

От суеверие, рече си тя, докато слизаше от таксито пред къщата. Боеше се да го изрече на глас, за да не го осуети, преди да бе станало действителност. Е, вече беше станало.

Сибил притисна с ръка сърцето си, което биеше развълнувано. Засмя се. Сега, когато предложението вече беше потвърдено, нямаше търпение да разкаже на всички.

Може би трябваше да го отпразнува. С един многолюден, шумен и щур купон. С шампанско и балони. С пица и черен хайвер. И, вече вживяла се в предстоящата веселба, тя затанцува по стълбите. Трябваше да се обади на родителите си, на семейството, да извика Джоуди и да се наприказват хубаво двете.

Ала първо трябваше да каже на Престън. Като пусна в ход и двете си юмручета, Сибил затропа по вратата му в бърз индиански ритъм. Той сигурно работи, помисли си тя, ала новината не можеше да чака. Щеше да я разбере. Те трябваше да празнуват. Да отворят бутилка шампанско посред деня, да се опиянят, да оглупеят като децата и да прави луда любов.

Когато Престън отвори вратата Сибил грееше като слънчев лъч.

— Здравсти. Току-що се връщам. Имам да ти казвам нещо! Няма да повярваш!

Той беше раздърпан, небръснат и възмутен от факта, че само един поглед към нея бе достатъчен да забрави всичко. Дори и пиесата си. Само един поглед!

— Работя, Сибил.

— Знам. Извинявай, но ще се пръсна, ако не кажа на някого. — Тя вдигна ръце към лицето му и ги протърка по наболата брада. — Изглеждаш така, сякаш ти трябва кратка почивка.

— Сигнал съм точно на средата на сцената — започна Престън, ала Сибил вече бе влязла.

— Обзалагам се, че дори не си ял. А аз току-що изядох най-невероятния обяд в онова ново заведение в града. Защо не взема да ти направя един сандвич и да...

— Не искам никакъв сандвич. — Усети, че гласът му бе прекалено рязък, но не се опита да смекчи тона, а отиде към печката да си сипе кафе, което бе направил преди часове. — И нямам време. Искам да работя.

— Трябва да ядеш все пак. — Тя пъкна глава в хладилника, после я извади, защото чу стъпките му по стълбите. — О, моля те! — въздъхна, завъртя очи и тръгна след него. — Добре, няма да правя сандвич, забрави. Искам само да ти разкажа как мина денят ми. Господи, Макуин, тук е тъмно като в гробница! — Инстинктивно Сибил отиде до прозореца и започна да дърпа завесите.

— Остави ги, Сибил. По дяволите!

Ръцете ѝ замръзнаха и се отпуснаха така бавно и отчаяно, както и настроението. Той вече беше седнал пред клавиатурата. Беше изключил съзнанието си за нея, както за света и живота, които пулсираха зад спуснатите завеси на прозорците му. Нищо не го интересуваше.

Работеше на светлината на малка настолна лампа. Пред него имаше изстинало кафе. И беше с гръб към нея. Всичко, което я вълнуваше, което се мъчеше да изригне като гейзер от вътрешността ѝ, не го интересуваше.

— Толкова ти е лесно да не ме забелязваш — прошепна тя. — Все едно, че не съществувам.

Не можеше да не забележи обидата в гласа ѝ. Престън се опита да се пребори с надигащото се в него чувство за вина.

— Не ми е лесно, ала точно сега се налага.

— Да. Ти работиш. А аз имам нахалството да прекъсвам гения, зает с една толкова грандиозна работа. Нещо, което едва ли мога да разбера.

Ядосан, той ѝ хвърли един поглед.

— Ти можеш да работиш, когато около теб е пълно с хора. Аз не мога.

— Но освен това — продължи Сибил, — ти можеш да не ме забелязваш и по друго време, дори и когато не работиш.

Престън бутна клавиатурата встрани и се обърна към нея.

— Нямам настроение да споря с теб сега.

— И, разбира се, всичко винаги и опира до твоето настроение. Дали си в настроение да бъдеш с мен, или искаш да бъдеш сам. Дали си в настроение да говорим, или да мълчим. Да ме прегръщаш или да ми обръщаш гръб.

В гласа ѝ имаше такава решителност, че той почувства как паниката започва да пълзи по гърба му.

— Ако не ти е харесвало, трябвало е да ми кажеш.

— Точно така. Ти си абсолютно прав. И затова сега ти казвам, че не ми харесва да се отнасяш с мен като с някакво досадно насекомо, което можеш да прогониш с махване на ръка, а после да си го върнеш, когато си в настроение да се позабавляваш с него. Не ми харесва да подминаваш със свиване на рамене нещата, които са важни за мен.

— Искаш да спра да работя, за да изслушам как си прекарала деня си в пазаруване и как си обядвала?

Тя отвори уста да отговори, сетне я затвори, ала един слаб стон на едва стаена обида се изтръгна от гърдите ѝ.

— Извинявай. — Ядосан на себе си Престън стана. Сибил изглеждаше така сякаш я беше ударил. — Тъкмо съм се устремил към края и ти ме прекъсваш. Много е неприятно. — Той объркано прекара ръка през косата си, защото тя не помръдна и продължи да го гледа с огромните си, изпълнени с болка очи. — Да слезем долу.

— Не, не. Аз трябва да си вървя. — Да. Трябваше да си отиде, защото усещаше как сълзите напират и се качват в гърлото ѝ. — Трябва да се обадя по телефона, освен това ме боли главата — каза и вдигна ръка да разтърка с пръсти слепоочието си. — Това ме прави раздразнителна. Ще пия малко аспириин и ще се опитам да подремна.

Сибил тръгна да излиза и спря, когато Престън я настигна и сложи ръка на рамото ѝ. Почувства, че цялата трепери и го заля вълна от срам.

— Сибил...

— Не се чувствам добре, Престън. Отивам да си легна в къщи.

Тя се освободи и изтича през коридора. Той се навъси, когато чу как затръшна вратата на апартамента си. Без дори да се обърне към него.

— Ама и аз съм един глупак! Кучи син — промърмори ядосано Престън и разтърка очи с ръце. — Защо не отделих няколко минути да

я изслушам?

Недоволен от себе си, той прекоси стаята с ръце в джобовете, после ги извади, за да дръпне завесите.

Навън беше ярък пролетен ден. Слънцето светеше през стъклата и това го накара да присвие очи. Може би наистина беше се затворил в себе си от света, помисли си Престън. Но така работеше по-добре. И освен това нямаше намерение да обяснява работните си навици на когото и да било. Все пак не биваше да я обижда по този начин.

По дяволите, Сибил не трябваше да нахлува така при него в най-неподходящото време. Той държеше изключително много на неприкосновеността си. На мястото си, неговото собствено място, където да пише и думите сами да извира от него.

Не я пренебрегваше. Не я игнорираше. Как, по дяволите, можеше да игнорира някого, който изобщо не излизаше от главата му, без значение кой още бе там с нея?

Ала беше се опитал, нали така? Много упорито се беше опитал да направи и двете неща, особено след оня кратък разговор с Дениъл Макгрегър в кулата на замъка му Хайанис Порт.

Защото умният, проникателен и мъдър старец беше прав. Престън беше влюбен в Сибил. Ако я отбягваше и странеше от нея, го правеше само защото това беше единственият начин да не я държи непрекъснато в прегръдките си. Не можеше да рискува отново да обича, не и когато знаеше точно какво можеше да преобърне сърцето и душата му и да изстиска и последната капка кръв от него. Не беше готов да си позволи отново да стане уязвим.

Трябваше да преодолее всичко това, каза си той и дръпна отново завесите. Трябваше да върне равновесието в живота си, да постави нещата отново по местата им и така и двамата щяха да бъдат пощастливи.

Но, доколкото поведението му през последните няколко дни бе непоносимо, Престън трябваше да се помири с нея. Та тя с нищо не го заслужаваше. Сибил не правеше нищо друго, освен да съществува. Тя само му даваше. А той само вземаше от нея. Осъзнал, че повече нямаше да може да работи, Престън слезе долу. Смяташе да отиде при нея, да почука на вратата, да поиска извинението, което ѝ дължеше.

Ала всъщност Сибил също имаше правото на свое уединение, реши той. Затова щеше да ѝ го предостави. Щеше да излезе и да се

разходи. И Престън навлече якето си и излезе. Не беше помислил да ѝ купува цветя, докато не ги видя. Ярки, свежи и красиви, на една количка на улицата. Не рози. Прекалено са официални. Не и маргарити, те бяха свежи, но обикновени. Избра лалета, нежно жълти и снежнобели лалета. В мига, в който взе букета в ръце, се почувства по-добре. Сякаш му олекна.

Продължи да се разхожда из улиците, осъзнал, че отдавна не беше се замислял сериозно. А сега, като го направи, всъщност мислеше единствено за това, което тя каза по време на кратката сцена в неговата стая.

Колко често бе потискала своето настроение или нужди, за да му угоди, да се приспособи към неговите? Макгрегър всъщност му каза същото. Че природата ѝ е такава, да мисли за нуждите на другите, за тези, които обича, преди своите собствени.

Престън не познаваше никой друг толкова всеотдаен, щедър и безкористен. И така щастлив в собствената си кожа. Той беше престанал да бъде такъв, освен в случаите, когато бе с нея. Когато наистина си позволяваше да бъде с нея.

Сибил бе така въодушевена и развълнувана, когато влетя в апартамента му. Ала понеже беше свикнал винаги да я вижда такава, и през ум не му мина, че може би имаше нещо по-особено и важно, което бе накарало очите ѝ да светят.

И той веднага я беше попарил, помисли си Престън ядосан. Беше я приемал като нещо сигурно. Още от първия момент, осъзна той. Трябваше да го промени. Можеше! Трябваше да ѝ даде толкова, колкото тя му даваше, колкото бе взимал досега от нея и така щяха да бъдат наравно. Така че, когато дойдеше времето да се разделят, а то неизбежно щеше да дойде, можеха да имат шанса да останат приятели. Но Престън всъщност не можеше да си представи живота си без нея.

Той прекара остатъка от следобеда, който неусетно премина във вечер, по улиците на града. Когато отиде до вратата на Сибил с цветята в ръка, не се чувстваше никак глупаво. Чувстваше се уверен. А когато тя отвори, се почувства прав.

— Почина ли си?

— Да. — Сибил имаше лек сън и се гмурваше в него като зайче, което се скриваше в храстите. — Благодаря.

— Ще ти хареса ли моята компания? — Престън извади букета иззад гърба си и ѝ го подаде. И когато тя го загледа недоумяващо, разпозна в очите ѝ искрена изненада. — А тези лалета? Ще ги харесат ли?

— Аз... Да. Чудесни са. Ще взема ваза.

Колко ли много е пропуснал да забележи, помисли си виновно той, щом един букет можеше така да я изуми!

— Извинявай за днес следобед.

— О! — Значи цветята бяха нещо като извинение, помисли си тъжно Сибил, докато вземаше бялата стъклена ваза от бюфета. Ала бързо прогони чувството на разочарование, че не ги бе купил за нея просто така, без причина, и се обърна с усмивка. — Няма значение. Винаги става така, когато събудиш мечката от зимния ѝ сън. Сама съм си виновна.

— Не, напротив, има значение. — Престън сложи ръка върху ръцете ѝ. — Извинявай.

— Извинен си.

— Толкова просто? Повечето жени ще накарат мъжа поне малко да попълзи в краката им.

— Не обичам особено много пълзенето. Какъв си късметлия, а? Той вдигна ръката ѝ, обърна я и докосна с устни дланта.

— Да. Късметлия съм.

И за секунда зърна отново шокирания израз, който се появи и изчезна от лицето ѝ. Никога не беше проявявал нежност към нея, осъзна учудено Престън, удивен от собствената си глупост. Никога не беше ѝ показал дори и намек за някакво чувство.

— Мисля, че ако се чувстваш по-добре, можем да излезем да вечеряме?

Тя премига.

— Навън?

— Ако искаш. Ако пък не се чувстваш добре — продължи той, като заобиколи плота, — можем да вечеряме тук. Каквото поискаш, както ти решиш — прошепна Престън, взе лицето ѝ в ръце и премина с устни по челото ѝ.

— Кой си ти? И какво правиш в тялото на Престън?

Той се засмя и целуна бузите ѝ, първо едната, после другата.

— Каж ми какво искаш, Сибил?

Да ме докосваш точно така, както сега. Да ме гледаш по този начин.

— Аз... Аз, бих могла да приготвя набързо нещо тук.

— Ако искаш да останем тук, аз ще се погрижа за вечерята.

— Ти? Ти? Ами добре. Значи аз ще повикам полиция.

Престън я придърпа в прегръдката си.

— Не заплашвам да готвя. Защото ако го направя, сигурно няма да оживеем. — Погали я по косата. — Просто ще поръчам вечеря.

— А, да, така може. — Той я прегръщаше, помисли си отвлечено Сибил. Само я прегръщаше, но това напълно ѝ стигаше. Това беше всичко за нея.

— Напрегната си — прошепна Престън и плъзна ръка по раменете ѝ, сякаш да отнеме напрежението от тях. — Не си спомням случай, в който да си била такава. Още ли те боли главата?

— Не, не много.

— Защо не се качиш горе? Потопи се във ваната, докато се отпуснеш. После може да облечеш един от твоите любими халати, а аз в това време ще съм готов с вечерята.

— Добре съм. Мога да... — Тя не можа да продължи, защото устните му покриха нейните и нежно, много нежно я зацелуваха така, че колената ѝ се подкосиха.

— Хайде, върви. — Той я побутна усмихнат, докато Сибил го гледаше със замъглените си и още сънени очи. — Аз ще се погрижа за всичко друго.

— Добре. Мисля, че все още съм малко замаяна... — Коемо можеше да обясни защо не бе напълно сигурна как да се качи на горния етаж на собствения си апартамент. — А, да, номерът на пицарията е на телефонната масичка.

— Казах ти, че аз имам грижата. — Престън отново я побутна към стълбите. — Върви и се отпусни.

— Добре. — Тя тръгна неуверено нагоре, после спря и се обърна към него. — Престън?

— Да?

— Ти да не си... — ала спря, засмя се и поклати глава. — Не, нищо. Няма значение. Няма да се бавя много.

— Спокойно, имаш колкото време искаш — рече той. Нуждаеше се от повече време, за да приготви всичко и да е сигурен, че ще бъде

както трябва, когато Сибил се върнеше отново долу.

Ако само намекът за нежност беше в състояние да я шокира до такава степен, че да загуби дар слово помисли си Престън, сигурно нямаше да може и дума да обели по време на вечерята, която планираше.

Той взе телефона и натисна бутона на паметта, където бе записан номера на Джоуди.

— Джоуди? Престън е. Да. Слушай, има ли Сибил някой любим ресторант наоколо? Не, не за обикновена вечеря — рече със смях. — Друго имам на ум. Да опитаме нещо френско. — Усмихна се, когато чу проточеното дълго „Оооо“ на Джоуди, после записа името на ресторанта, който тя му продиктува. — Сигурно нямаш телефонния им номер? Имаш го? Ти си направо гениална. Тогава нека да видим дали наистина те бива. Кой десерт от тяхното меню може да я накара да припадне? Добре, благодаря ти. Какво? — Той погледна нагоре и се усмихна. — Не, нищо специално. Просто една спокойна вечер в къщи. Благодаря ти за помощта.

Джоуди обаче продължи да го засипва с въпроси и Престън се разсмя.

— Стига де, и двамата знаем, че ще ти разкаже всичко още утре сутринта.

Той затвори, набра номера на ресторанта и продиктува поръчката си. Сетне запретна ръкави и се зае да осъществи останалата част от плана си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сибил направи точно така, както ѝ предложи Престън. Нуждаеше се от време, за да свикне със странното ново настроение, което усещаше, че го бе обзело. Или това беше някаква скрита негова страна, чудеше се тя, която той не беше ѝ показал досега?

Как можеше да предполага, че Престън можеше да бъде толкова мил? И как можеше да предскаже, че проявата на тази негова нежност щеше да я извади от равновесие?

Сибил го обичаше, когато беше чепат и затворен, когато беше забавен или се забавляваше, когато беше горещ и нетърпелив за нея. Тя го обичаше всякакъв. Как можеше да го обича повече, когато беше мил и любезен?

Той явно се мъчеше, мислеше си Сибил, да ѝ се извини, задето я бе обидил. И дори не осъзнаваше всъщност какво бе направил. Но и това ѝ бе достатъчно. Беше ѝ напълно достатъчно да знае, че бе искал да го направи. Тогава как тя можеше да каже „не“?

Една спокойна, обикновена вечер у дома щеше да бъде добре дошла и за двамата. Престън не обичаше тълпите, а в този момент Сибил също нямаше достатъчно сили да ги понесе. Така че двамата щяха да ядат пица пред телевизора и отново всичко щеше да си бъде на мястото. Щяха да се смеят, да говорят за разни незначителни неща и накрая да правят любов на дивана, докато по екрана вървеше някой стар филм.

Те отново щяха да направят нещата прости и лесни. Защото простото бе наистина най-доброто и за двама им.

Почувствала се доста по-добре, тя облече дълъг копринен син халат, оправи с пръсти все още влажната си коса и слезе по стълбите.

Първо чу музиката. Бавна, нежна, мечтателна. От онази, която кара пулса ти да спре и после да тръгне забързано. Това не я изненада. В края на краищата, знаеше, че той обича такава музика. Неговата си музика. Ала когато бе почти на половината път, видя запалените свещи. Десетки свещи, които трепкаха с пламъчетата си.

Престън стоеше прав сред тази тайнствена светлина и я очакваше. Беше се преоблякъл в черни панталони и черна копринена риза и беше избръснал двудневната брада, която преди няколко часа красеше лицето му. Беше протегнал ръка към нея и Сибил слезе на най-долното стъпало да я поеме, леко заслепена от начина, по който светлината проблясваше в косата му и правеше очите му да изглеждат още по-тъмносини.

— По-добре ли си?

— Да. Какво става тук?

— Ще вечеряме.

— Обстановката е доста изискана за една... — Той вдигна ръката й до устните си, леко я целуна и въздишката спря в гърлото й. — Пица — довърши тя и Престън се усмихна.

— Обичам да те гледам на светлината на свещи. Даа, виждам какво вълшебство става, когато те се отразяват в очите ти. Тези твои екзотични, страхотни очи — прошепна той и я привлече към себе си, за да ги целуне. — И кожата ти. — Устните му леко докоснаха лицето й. — Имаш невероятно нежна кожа. Боя се, че ще оставя следи, ако забравя колко е нежна и мека.

— Моля? — Главата й започваше бавно да се върти.

— Не бях нежен с теб, Сибил. Ще бъда — тази нощ. — Престън отново вдигна ръцете й, целуна ги и сърцето й спря. — Имам нещо за теб — рече той и извади от чекмеджето малка квадратна кутийка с красива розова панделка.

Тя инстинктивно скри ръцете си зад гърба.

— Не искам подаръци. Нямам нужда от тях.

Престън се намръщи, изненадан от остротата на тона й. Сетне се сети, че сигурно мисли за Памела.

— Това не е защото ти имаш нужда от тях, или защото си ги искала, или поради каквато и да било друга причина. А защото те ме карат да мисля за теб. — Той задържа кутийката затворена. — Отвори я, преди да вземеш решение. Моля те.

Почувствала се глупаво, Сибил пое кутийката и отвори леко капачето.

— Е, кой не обича подаръци? — рече весело тя. — Освен това ти пропусна рождения ми ден.

— Така ли?

Каза го с такова чувство на вина, че Сибил се засмя.

— Беше през януари и тогава ти изобщо не ме познаваше, което не е оправдание за това, че не си ми направил подарък. Така че това... — тя спря насред думата, загледана в обещите, които лежах в кутийката. Две дълги висулки от хематит във формата на десетина малки рибки. Като рибки бодливки, закачени на кукичката.

Сибил се разсмя и се завъртя, докато ги вадеше от кутийката, сетне ги разклати.

— Колко са смешни!

— Знам. Затова ги купих.

— Харесвам ги.

— Така и предполагам.

Очите ѝ святкаха, докато слагаше обещите на ушите си.

— Е, какво мислиш?

— Приличат ти. Определено.

— Много мило от твоя страна.

Тя вдигна ръце и го целуна толкова сърдечно, че сърцето му се разтуптя. Сетне я чу как изхлипа.

— О, Господи, недей. Моля те, не прави това.

— Извинявай. — Сибил притисна лице към гърдите му. — Просто... Толкова много неща наведнъж. Цветя, свещи и глупави рибки в една и съща вечер. Прекалено е дори и за мен. — Но си пое дълбоко въздух и отстъпи назад. — Е, сега вече всичко е наред.

— Слава богу. — Престън прокара пръст по клепача ѝ, където висеше една малка сълза. — Готова ли си за шампанското?

— Шампанско? — Съвсем объркана, тя вдигна ръце. — Ами, струва ми се, че ще бъде неучтиво, ако не съм готова.

Погледна го как отива в кухнята, взема бутилката от кристалния съд за шампанско и я отваря. Какво, за бога, ставаше с този човек, запита се шокирана Сибил. Изведнъж беше станал спокоен, романтичен, нежен. Тогава се сети.

— Ти си завършил пиесата! О, Престън, ти си я свършил, нали?

— Не. Не съм. Не съм. — Той отвори тапата, която изгърмя, и наля от виното.

— Ами тогава? — Опитвайки се да познае, тя наклони глава, докато поемаше от ръката му чашата с искрящо вино с цвят на жито. — Тогава какво по-точно празнуваме?

— Теб. — Престън чукна чашата си в нейната. — Празнуваме само теб. Пия за теб. — Сложи ръка на бузата ѝ и вдигна своята чаша към нейните устни.

Сибил опита от виното, щипещо върху езика, изгарящо гърлото ѝ. Ала всъщност неговият поглед я караше да чувства всички тези неща, а главата ѝ направо се завъртя.

— Не знам какво да ти кажа.

— Е, това е вече безпрецедентно явление! — Усмехнат, той доближи чашата до своите устни и отпи. Имаше чувството, че отпива от нея.

— Аха, значи всичко това е само за да ме накараш да млъкна, така ли? — Почувствала необикновено спокойствие, тя отпи от виното и се засмя. — Много умно.

— Аз все още не съм започнал. — Престън взе чашата от ръцете ѝ и я пое в прегръдката си. Сибил вдигна устни към него, предвкусвайки целувката. Беше сигурен, че тя очаква да е, както винаги, настоятелен и горещ. Но той само долепи буза до главата ѝ и я задвижи в ритъма на музиката. — Знаеш ли, никога не съм те канил на танц.

— Не си. — Очите ѝ бяха затворени.

— Танцувай с мен, Сибил!

Тя обгърна с ръце гърба му, сложи глава върху раменете му и потъна в музиката заедно с него. Те танцуваха на място в кухнята, облени от светлината на свещите.

Когато устните му докоснаха брадичката ѝ Сибил изви глава и те намериха нейните устни. Пулсът ѝ беше бавен и спокоен, а коленете ѝ меки и течни като вода.

— Престън — прошепна тя и се повдигна на пръсти.

— Това трябва да е вечерята — рече той почти в устните ѝ.

— Какво?

— Вечерята. Звънецът на вратата звъни.

— А! — Сибил си мислеше, че нещо в главата ѝ звъни и трябваше да се подпре на плота, за да не падне, когато Престън я пусна и отиде да отвори външната врата.

— Надявам се, че няма да бъдеш разочарована — каза той, като отвори вратата. — Защото не е пица.

— О, няма значение. Всичко е наред. — Беше ѝ все едно какво ще яде, когато в стомаха ѝ пърхаха стотици малки пеперуди.

Ала очите ѝ щяха да паднат, когато видя двамата сервитьори на прага на вратата. Тя стоеше и ги гледаше стъписана, докато те подреждаха храната върху масата, където Престън вече беше сложил най-красивите ѝ чинии. След по-малко от десет минути, когато те си отидоха, Сибил все още не можеше да намери сили, за да проговори.

— Не си ли гладна?

— Аз... Всичко е толкова невероятно!

— Хайде, ела и седни. — Той отново взе ръката ѝ и я заведе до масата пред прозореца, след което леко я целуна по врата.

Сигурно беше яла. Но така и никога нямаше да си спомни какво бе яла и как е било на вкус. Вродената ѝ дарба да наблюдава просто беше ѝ изневерила. Виждаше единствено Престън. Спомняше си единствено начина, по който неговите пръсти галеха нейните, и как устните му докосваха ръцете ѝ. Как се усмихваше и ѝ наливаше вино, докато главата ѝ съвсем се завъртя. Как я погледна, когато ѝ подаде ръка, за да я вдигне на крака. Как сърцето ѝ биеше, когато я вдигна на ръце и я понесе!

Тя изглеждаше толкова деликатна. Така уязвима, когато трепваше. Дори и да искаше да бъде друг, просто не можеше.

Той я понесе по стълбите към спалнята и я положи върху възглавниците. Запали свещите, които бе приготвил предварително, ала този път, когато се обърна към нея, докосването му бе много по-нежно. И после я взе, сякаш като насън, и я целуна.

Престън ѝ даде повече, отколкото мислеше, че има в себе си. Намери повече в отговора ѝ, отколкото вярваше, че бе възможно. Ако Сибил трепереше, той чувстваше не триумф, а нежност. Затова ѝ даваше тази нежност обратно. Бавно, всеотдайно. С целувки, които бяха дълги, бездиханни, изпълнени с любов. Тя сякаш плуваше върху облак, където въздухът бе изпълнен с ухание на парфюм, а светът наоколо напълно незначителен.

Престън нежно свали халата от раменете ѝ. Докосването на ръцете му предизвика безброй горещи тръпки по копринената ѝ кожа. През полузатворените си очи Сибил видя как той се отдръпна, а погледът му проследи пътя на един-единствен пръст, който премина бавно по цялото ѝ тяло.

— Толкова си красива, Сибил. — Тъмносините му очи срещнаха нейните. — Колко пъти досега съм забравял да ти го казвам? А да ти го показвам?

— Престън...

— Не, остави ме да правя и двете. Нека да те гледам как се наслаждаваш на ласките, с които трябваше да те дарявам преди. Като тази — прошепна Престън и прекара пръсти по кожата ѝ.

Дишането ѝ спря и облакът под нея започна да се тресе. После Престън наведе главата си и устните му преминаха по същия път, очертан от пръстите му.

Сега тя потъваше, бавно се носеше под повърхността на едно тъмно, горещо море. Беше безпомощна тук. Можеше да се задържи единствено за устните и ръцете му, които не спираха да я галят. Те бяха нейната котва. И тогава дойде първата вълна, с един дълъг и мощен гребен, помете я вихрено и я остави безсилна и безтегловна, но изпълнена с удоволствие.

Той искаше този миг да продължи, да го съхрани заедно с нея. Този път не бе като взрив, а като бавно тлеещ огън. Изследваше всеки сантиметър от тялото ѝ с пръсти и устни, забавяше ритъма, когато дишането ѝ се ускоряваше, и се разтапяше, когато тялото ѝ му подсказваше, че се наслаждава неимоверно. Кръвта му бушуваше във вените, а сърцето му биеше лудо, докато стигна до мига, в който се сля с нейното.

Престън прошепна името ѝ, когато сля и тялото си с нейното, а Сибил го обгърна и повече на света не съществуваше нищо, освен тях двамата. Те дишаха заедно, преглъщаха въздишките и виковете си, а ръцете им се срещнаха и преплетоха.

А когато тя се събуди, той все още я прегръщаше така, както я беше прегръщал, докато спяха.

— Това е било определено вечер номер едно от класацията на Десетте най-романтични вечери — заяви компетентно Джоуди, докато сменяше памперса на Чарли и му гукеше между коментарите. — Направо ми взе ума. Разходката с карета из Сентрал парк навръх Свети Валентин и дузината бели рози с чифт диамантени обеци, които братовчедка ми Шарън получи от бъдещия си съпруг, направо бледнеят

и остават на второ място. Тя сигурно много ще се ядоса, като ѝ разкажа.

— Просто досега не сме обръщали голямо внимание на тези неща — прошепна Сибил, гушнала едно от мечетата от огромната колекция на Чарли. — Не беше като друг път.

— Страхотно! — вдигна вежди Джоуди, докато стягаше новия сух памперс на бебето. — Беше чудесно, нали?

— Беше грандиозно. Нали си спомняш онази сцена от „През мъглата“ където Дориан и Алис се намират, след като са били жестоко разделени от злия, амбициозен чичо?

— Е? — завъртя очи Джоуди и вдигна на ръце Чарли, за да го подхвърли... — Знам я. Четох я до два през нощта, после събудих Чък. — Тя се усмихна замечтало на спомена. — На другия ден бяхме малко уморени и двамата, ала много, много доволни всъщност — тръсна глава Джоуди, докато носеше Чарли във всекидневната, за да го пусне да пълзи на пода. — Толкова ли беше хубаво?

— По-хубаво.

— Няма начин!

— Все едно, че извади сърцето ми от гръдния кош, задържа го и после ми го върна.

— Ох, майчице! — С омекнали колене Джоуди приседна на стола. — Толкова е красиво, Сибил! Толкова е прекрасно. Трябва да напишеш един любовен роман от тази история!

— Но не беше само това. Беше всичко. Всичко. — Все още ѝ се виеше свят, затова тя обгърна раменете си с ръце и се завъртя в кръг, като побутна Чарли, който седна на дупенцето си и запляска усмихнат с ръчички. — Толкова съм влюбена в него, Джоуди! Не съм вярвала, че човек може толкова много да е влюбен и да не излее част от себе си. Просто няма място в мен за всичко това.

— О! — Въздишката на Джоуди бе дълга и изпълнена с разбиране. — Кога смяташ да му кажеш?

— Не знам. Не мога. — Този път Сибил въздъхна, взе пластмасовия черпен чук на Чарли от пода и удари с него по дланта си... — Не съм толкова смела, че да кажа на някого нещо, което той не иска да чуе.

— Сиб, момчето е лудо по теб.

— Да речем, че има някакви чувства към мен. Може би ако съумея да изчакам, ако той осъзнае и проумее, че няма да го предам, ще си позволи отново да чувства.

— Да го предадеш? — Само мисълта за това накара Джоули да настръхне. — Ти никога не си предавала никого. Ала може би този път ще предадеш самата Сибил.

— Джоуди. Той си има причини да бъде предпазлив — рече Сибил и поклати глава. — Не мога да ти кажа защо. Те са си лично негови. Собствени.

— Добре.

— Благодаря ти. Трябва да вървя. Имам да пазарувам един милион неща. Искаш ли нещо?

— Всъщност да. Ако излизаш.

— Значи, ще прибавя и твоите поръчки към списъка. Трябва да взема няколко неща за госпожа Волински и да кажа на госпожа Пийбли дали зеленото грозде на пазара е хубаво. Само чакай да намеря списъка си за пазаруване.

— Моля те, защото така и така излизаш и защото си ти. — Джоуди прехапа устни, после се усмихна. — Няма да кажеш на никой какво съм те помолила да ми купиш, нали?

— Заклевам се. — Сибил зарови из чантата си. — Дявол да го вземе, знам, че беше някъде тук.

Трябваше ѝ повече време, отколкото смяташе. Не, Сибил обикновено винаги пазаруваше дълго. След като занесе на госпожа Волински нещата, които бе поръчала, и на госпожа Пийбли гроздето, което изглеждаше толкова апетитно, че се изкуши да купи един килограм и за себе си, тя почука на вратата ни Джоуди. Минаваше пет часът.

Подсвирна от изненада, когато никой не ѝ отвори. Явно приятелката ѝ можеше да издържа на напрежение, докато самата Сибил искаше моментално потвърждение. Джоуди или беше извела Чарли на разходка, или бе отишла на гости на някои друг съсед, така че и двете трябваше да почакаат.

Натоварена с пликове, Сибил взе асансьора. И се усмихна глупаво, когато видя Престън да я очаква в коридора на техния етаж.

— Здравей, съседке! — Той посегна и пое пликовете от ръцете ѝ, после се наведе и я целуна. — Дръж се — рече, защото тя се заклати на

токовете си. — Я да го направим отново!

— Добре. — Сибил се засмя, обви с ръце шията му, повдигна се на пръсти и го прегърна силно. — Сега добре ли е?

— Супер. Какво носиш тук? Тухли ли?

Тя затърси вечно загубения си ключ и пак се разсмя.

— Главно храна и някои препарати за почистване. От всичко по малко. Взех някои неща и за теб. Ябълките бяха чудесни, а те са много полезни. Докато работиш, вместо да дъвчеш бонбони или сухи бисквити, ще хрупаш ябълки. — Най-сетне Сибил намери ключа си и отвори вратата. — О, купих и амоняк, с който ще можем да изчистим мръсотията и праха, които са се натрупали върху прозорците ти.

— Ябълки и амоняк. — Престън остави торбите на бара. — За какво друго би могъл да мечтае един мъж?

— За чийзкейк, например, съвсем пресен. Това е, не можах да устоя, като го видях.

— Но той ще трябва да почака. — Престън я вдигна във въздуха и завъртя около себе си.

— Виждам, че си в настроение. — Усмивката, тя се наведе и го целуна. — Ако усмивката ти стане още по-широка, ще падна в нея.

— Аз пък мисля, че сигурно си по-сладка от кейка. Завърших пиесата — неочаквано изтърси той.

— Завърши я? — Ръцете ѝ, които обгръщаха раменете му, обвиха шията му. — Но това е чудесно! Направо страхотна новина!

— Никога не съм работил по-бързо. Има още нужда от изглаждане, ала в основни линии е завършена. Всичко. И ти имаш голяма заслуга за това.

— Аз?

— Да, особено след като влезе в нея. След като престанах да се съпротивлявам, да те гоня и да се опитвам да те извадя оттам, пиесата се написа сама.

— Нямам думи. Какво си написал за мен? Какво правя? Каква съм? Може ли да я прочета?

— Мисля, че наговори доста за човек, останал без думи — отбеляза Престън и я пусна на земята. — След като я пооправя още малко, ще можеш да я прочетеш. Хайде да отидем да хапнем и да празнуваме.

— Да хапнем? Искаш да отпразнуваме такова събитие със спагети и кюфтенца?

— Точно! И пак на същото място! — Не му пукаше изобщо дали звучи сантиментално, или не. — Там, където ходихме с теб, когато взе безработния музикант, за да го нахраниш с топла храна, помниш ли?

— И това ли си сложил в пиесата? Когато ти платих сто долара, за да излезеш с мен? Господи!

— Ще ти хареса, не се притеснявай.

— Как се казвам... В пиесата, искам да кажа, какво е името ми?

— Зоуи.

— Зоуи. — Сибил сви устни замислено, после трапчинката се появи до ъгълчето на устата ѝ. — Харесва ми.

— Нищо обикновено не ти подхождаше. Каквото и име да ти сложех, ми го връщаше обратно. — Той кратко се засмя.

— Изглеждаш щастлив. — Тя посегна и прекара ръка през косата му. — Много е хубаво, когато те виждам толкова щастлив.

— По-късно ще ти изглеждам още по-щастлив. Хайде, да излизаме!

— Трябва да оставя покупките, да оправя малко грима си. Веднага след това ще излезем.

— Върви да оправяш това, което мислиш, че не ти е в ред. Аз ще извадя покупките.

— Добре. Всяко нещо на мястото му — нареди Сибил, докато се изкачваше по стълбите. — Да не ги нахвърляш направо в бюфета.

— Действай! — извика кратко след нея Престън и започна да изважда продуктите от пликовете.

През последните няколко часа направо беше полудял, докато я чакаше да се върне, за да ѝ каже новината. Да го каже първо на нея. И да ѝ каже... да намери начин да ѝ каже, че някак си някъде през последните седмици всичко се бе променило за него.

Въпреки че беше се съпротивлявал, беше го отхвърлял, пренебрегвал, то се бе променило. За пръв път от много време насам Престън осъзна, че чувството, което продължаваше да изпитва, беше просто щастие. Тя беше права. Той изглеждаше щастлив. Беше щастлив. Ала причина за това не беше само пиесата. Причината беше Сибил. Тя го правеше щастлив.

Това чувство се бе промъкнало и в пиесата му, грееше и излъчваше надежда, която Престън не бе възнамерявал да вложи, когато я бе започнал. Но тя съществуваше, беше там. И нищо не можеше да я прогони.

И всичко това стана, когато Сибил влезе в живота му. С курабийките, с безкрайните си приказки, с присъствието, съчувствието, щедростта, смеха и жизнеността си. Това, което чувстваше към нея — а той просто нямаше друг избор, освен да чувства, го изпълваше, караше го да се чувства доволен от себе си и Престън си мислеше, че дори го спасяваше в истинския смисъл на думата.

Последното изречение в пиесата му го бе подсказало, помисли си усмихнат той.

Любовта лекува.

С малко повече време, с малко повече усилия, отново щеше да има възможността да изгради живота си. С нея. Нещо, в което бе престанал да вярва, че съществува.

Престън бръкна във втората чанта и извади една кутия. И почувства как светът, който до преди секунда беше здрав като скала, се разлюля, завъртя и сгромоляса в краката му.

— Мислех да се преоблека, ала реших, че ще бъде загуба на време, когато можем да празнуваме... — Сибил изтропа надолу по стълбите с глупавите обици, които той ѝ бе подарил, люлеещи се на ушите ѝ. — Само трябва да звънна на Джоуди да видя дали се е прибрала. Веднага след това излизаме.

— Какво е това, по дяволите? Сибил? — Блед, ледено сериозен и изпълнен с ярост, той ѝ подаде теста за откриване на бременност, както пишеше върху кутията. — Бременна ли си?

— Аз...

— Мислиш, че си бременна и не си ми казала? Защо? Нима искаш да избереш подходящият за теб момент, място и настроение и чак тогава да ме осведомиш?

Възбудата и усмивката, които огряваха лицето ѝ, изчезнаха и сега и тя пребледня като него.

— Ти така ли си мислиш, Престън?

— А какво, по дяволите, бих могъл да си помисля? Влизаш с танцова стъпка, засмяна, безгрижна и изведнъж попадам на това. —

Той побутна с пръст кутията. — Ти, която винаги си твърдяла, че не играеш играчки и никога не лъжеш. На какво друго ти прилича всъщност всичко това?

— И това ме прави да приличам на Памела? — Всичката радост, която изпълваше сърцето ѝ през деня, се превърна в студена сива пепел. — Пресметлива измамница? Още една използвачка?

Престън трябваше да се успокои, но шокът, че бе предаден тогава, когато най-последно беше решил, че може да се довери, го разкъсваше отвътре.

— Сега сме аз и ти, и никой друг. Искам обяснение.

— Чудя се дали някога сме били само аз и ти и никой друг — прошепна Сибил. — Ще ти дам обяснение, Престън. Купих ябълките за теб, гроздето за апартамент 1-А и няколко дребни неща за госпожа Волински. А тази малка кутийка, която би трябвало да отговори на въпроса „да“ или „не“, е за Джоуди. Тя и Чък се надяват, че Чарли скоро ще си има братче или сестриче.

— За Джоуди?

— Точно така. — Всяка дума, която произнасяше, сякаш изгаряше гърлото ѝ. — Аз не съм бременна. Можеш да се успокоиш.

— Извинявай. Съжалявам.

— О, и аз съжалявам. Ужасно съжалявам. — Очите ѝ горяха, докато вземаше кутията. — Джоуди бе така възбудена и щастлива, когато ме помоли да ѝ купя това. Така изпълнена с надежда! За някои хора мисълта да имат деца е много щастлива. Но за теб — продължи тя, като остави кутията обратно и го погледна, — това е заплаха, или може би просто лош спомен.

— Реакцията ми беше глупава, Сибил. Реагирах импулсивно.

— Можеше да кажеш инстинктивно, по-правилно е. И какво щеше да направиш, Престън, ако кутията беше за мен? Ако аз бях бременна? Може би щеше да си помислиш, че ти играя номера? Че те мамя и искам да те хвана в капан, за да проваля живота ти? Или може би щеше да се усъмниш, че бебето е от теб? Че съм била с друг и съм се смяла зад гърба ти?

— Не. Нищо подобно! — Тази мисъл направо го порази. — Не ставай смешна. Разбира се, че нямаше да си помисли такива неща!

— Какво смешно има? Тя го е направила, нали? Защо да не го направя и аз? Защо не? Ти я пусна да влезе тук. Памела. Ти остави

вратата отворена и ѝ позволи да влезе в живота ни.

— Права си, Сибил...

Тя отстъпи рязко назад, когато той посегна към нея.

— Не! Моля те не ме докосвай. Не мога да си го представя, ако си мислиш, че аз съм поредната пресметлива кучка или пък трогателно отстъпчива. Ала не съм. Аз съм си аз и винаги съм била честна спрямо теб. Ти нямаше никакво право да ме обиждаш по този начин и аз нямах право да ти го позволя. Стига, дотук. Искам да си вървиш.

— Няма да си вървя, докато не изясним нещата.

— Всичко е ясно. И не те обвинявам. Грешката е моя. Давах ги прекалено много и очаквах съвсем малко. Задоволявах се и с него. Но ти беше честен с мен. Каза ми: „Това е всичко, което имам, не искам повече“. Каза ми го: „Аз съм такъв. Приеми го или се откажи“. Всичко, което се случи, е по моя вина. Повече няма да го правя. Имам нужда в живота си от някой, който да ме уважава и да ми вярва. Няма да се задоволя с по-малко. Затова сега искам да си вървиш. — Сибил отиде до вратата и я отвори. — Върви си, по дяволите!

Въпреки яростта и гнева в очите ѝ, те бяха пълни със сълзи. Въпреки че ръцете ѝ бяха свити в юмруци, те трепереха. Престън отиде до вратата, ала спря и я погледна.

— Сбърках, Сибил. Ужасно сбърках. Прости ми. Съжалявам.

— И аз съжалявам. — Опита се да блъсне вратата, но си пое дъх. — Излъгах. Невинаги съм била честна с теб докрай, Престън. Ала сега ще бъда. Обичам те. И затова е жалко.

Той произнесе името ѝ, пристъпи към нея, но тя тресна вратата и я затвори. И Престън чу как ключът се завъртя в ключалката.

Започна да удря по вратата и да сипе ругатни. После прекоси коридора и влезе в апартамента си, за да ѝ се обади по телефона. Ала никой не му отговори.

Опита се отново да блъска по вратата и когато накрая почувства, че онова, което най-последно бе започнал да цени в живота си, му се беше изплъзнало, започна да се моли. Но Сибил беше горе, вратите бяха добре затворени и тя не можеше да го чуе, защото плачеше в тъмнината.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще открия кучия му син и ще му строша ръцете и краката. И накрая врата. — Грант Кембъл крачеше ядосано из кухнята на къщата, която бе построил със съпругата си. Настроението му беше мрачно и бурно като морето, което бушуваше под скалите долу.

— Това няма да промени нещата. Тя ще продължи да страда. — Джени се обърна, отдалечи се от прозореца, през който досега бе наблюдавала дъщеря си, и погледна мъжа си.

Висок и слаб, помисли си усмихната тя, но все пак опасен. Мъжът, в който се бе влюбила преди толкова години. И все още беше влюбена в него.

— Да, ала поне ще се почувствам малко по-добре — промърмори сърдито Грант. — Отивам да я прибера.

— Не, остави я. — Джени сложи ръка на рамото му, преди той да се упъти към вратата. — Остави я сама за известно време. Това ще ѝ помогне.

— Но навън вече е тъмно — рече Грант и се чувства безпомощен.

— Тя ще се прибере, когато реши, че е готова.

— Не издържам. Не мога да понеса този израз в очите ѝ, за който е виновен само той.

— Да, ала човек трябва да бъде ранен, преди да се излекува. И двамата го знаем много добре. — И тъй като и двамата имаха нужда от близост, Джени се гушна в прегръдката му и сложи глава на рамото му. — Тя знае, че ние сме тук.

— Беше по-лесно, когато някой от тях паднеше и си удареше главата или коляното.

— Тогава не мислеше така. — Нейният смях беше толкова топъл, колкото и първия път, когато се срещнаха. Гласът ѝ беше дълбок и вълнуващ и Джени, както винаги, миришеше на цвят от магнолия. Тя отметна глава и обгърна с ръце лицето му. — Теб дори те болеше повече от тях самите. Трябваше да те успокоявам.

— Просто бих искал да мога отново да я взема и да я сложа на коленете си, за да ѝ мине. — Той наведе брада към главата на Джени. — А после искам да изкарам въздуха на това копеле с един юмручен удар.

— И аз също — рече жена му и това го накара да се разсмее, от което ѝ стана много приятно.

Така ги завари Сибил, когато се върна в къщата и влезе в кухнята. Стояха прави един до друг, прегърнати и вгледани в очите си.

Ето, това беше. Тази връзка, тази интимност, които тя искаше да получи. И да даде.

Сибил отиде до майка си и баща си, сложи ръце на раменете им и ги прегърна.

— Знаете ли колко пъти в живота ми съм влизала тук и съм ви виждала така? И знаете ли колко е хубаво това?

— Косата ти е мокра. — Потърка буза в главата ѝ Грант.

— От пръските е. Гледах вълните, как се разбиват в скалите. — Сибил вдигна глава, за да го целуне. — Престани да се тревожиш за мен, татко.

— Добре, ще престана. Когато станеш на петдесет години. Може би. — Той я потупа по бузата. — Искаш ли малко кафе?

— Мммм, не. Нищо не искам, наистина. Мисля да си взема една гореща вана и да се мушна в леглото с книга. Винаги ми помагаше, когато бях момиче и за нещо страдах.

— Когато имаше подобни проблеми, аз ти приготвях ваната — напомни майка ѝ. — Защо да нарушаваме традицията?

— Не е необходимо да го правиш, мамо.

— Хайде, ела! Нека да направя нещо. — Джени обгърна раменете на дъщеря си.

Сибил въздъхна и тръгна с майка си.

— Всъщност се надявах, че ще го направиш.

— Баща ти има нужда да остане сам, за да може на воля да ругае твоето момче.

— Той не е мой и не е момче — промърмори Сибил, докато изкачваха широката вита стълба, която Грант бе направил по подобие на тясната метална стълба във фара, точно зад голямата къща. — И никога не е бил.

— Но и ти вече не си момиче — внимателно ѝ напомни Джени, като влязоха в спалнята, където някога Сибил бе сънувала сладките си момичешки сънища. — А и това не е дребен емоционален проблем, като от онези години.

Сълзите дойдоха сами, сякаш извираха от сърцето ѝ, от гърлото, от очите, отвсякъде.

Сибил тръсна глава.

— О, мамо!

— Хайде, момичето ми! — Джени я заведе до леглото, все още покрито с ярката си завивка, седна до нея и я взе в прегръдките си.

— Искам да го мразя. — Сибил се сгуши в майка си и захлипа. — Искам да го мразя. Ако бих могла поне мъничко да го мразя или за кратко време, ще престана да го обичам.

— Бях искала да мога да ти кажа, че е така. Бих искала да знаех. Някои мъже са толкова упорити, така объркващи. — Джени галеше дъщеря си, докато говореше. — Познавам те, момичето ми. И знам, че ако го обичаш, значи в него има нещо, заради което си заслужава да го обичаш.

— Той е чудесен. Страхотен е. Ох, мамо! — Сибил легна и продължи да плаче. — Същият като татко е.

— О, тогава Господ да ти е на помощ! — Джени се засмя и прегърна отново дъщеря си.

— Винаги съм обичала тази история. — Тя дишаше на пресекулки и с благодарност взе кърпичката от маяка си. — За това, как сте се срещнали. Как твоята кола се развалила, имало буря и ти си се загубила и си попаднала на фара. Където татко живеел като отшелник. А той бил много груб и своенравен.

Сибил спря, за да издуха носа си, докато майка ѝ я галеше по косата.

— Нямаше търпение да се отърве от мен.

— Обаче според неговата версия ти си нахлула съвсем неочаквано, а той бил раздразнен и объркан, защото си била мокра и красива. — Сибил въздъхна и разгледа лицето на майка си. Имаше фини черти, високи скули, нежна кожа с цвят на мед в прекрасна черна коса, която падаше на раменете ѝ. — Толкова си красива, мамо.

— А ти имаш моите очи — рече Джени. — Кое то ме кара наистина да се чувствам красива.

Уморена след сълзите, Сибил ги избърса.

— Ние сме неподходящи един за друг — рече тя. — Престън и аз, имам предвид. Той е така самовлюбен, така изцяло погълнат от работата си. Ала това не му пречи да има чувство за хумор. — Сибил въздъхна, стана и отиде до прозореца така, че може да гледа луната, която се отразяваше в морето. — Понякога може да бъде невероятно чаровен, мил, нежен. Но така често сменя настроенятия си, че просто не знаеш в следващия момент какво ще излезе. Освен това е удивително чувствителен. Веднага разбираш, че почти се страхува да вярва на другите, да изпитва чувства. После те докосва и край, ти си загубена. Всички неща, които той е, всички сложни неща, които всъщност представлява, излизат наяве, когато те докосне. Ала все още не те е допуснал напълно до себе си.

— О, Господи! Той наистина е същият като баща ти. Сибил, аз смятам, че трябва да направиш това, което ще бъде най-добро и правилно за теб. Но щом го обичаш толкова много, никога няма да бъдеш щастлива, ако поне не се опиташ да оправиш нещата помежду ви.

— Той си мисли, че съм лекомислена. — В гласа ѝ прозвуча борбеност и това достави голямо удоволствие на майка ѝ. — И че моята работа не е толкова важна, колкото неговата, просто защото е различна. И не ми вярва. Мисли си, че може да ме отпъди като досадна муха в един момент и в следващия да не свали ръцете си от мен.

Тя се завъртя, готова да разказва още за Престън, ала видя, че майка ѝ се смее и спря.

— Какво има?

— Чудя се как си могла да намериш още един? Мислех, че аз съм открила единствения такъв на света.

— Дядо го намери.

Усмивката на Джени се разшири, а аристократичните ѝ вежди се вдигнаха нависоко.

— О! — рече тя с тон, който Сибил разпозна безпогрешно като заплашителен. — Така било, значи...

За пръв път от двадесет и четири часа насам Сибил се засмя.

Престън изруга и прибра обратно саксофона в калъфа. Проклетата жена! Дори не можеше да свири, толкова бе разстроен. Със сигурност не можеше и да работи. Увери се в това, след като прекара един ужасен ден, разкъсан между гледане тъпо в екрана на компютъра и ходене до вратата на Сибил, за да чука и звъни.

Това беше преди да осъзнае, че всъщност нея я нямаше въкъщи. Беше си отишла. Беше го напуснала. Което, реши Престън, бе най-умното нещо, което бе направила, откакто го бе срещнала. И след като размисли, откри, че най-доброто, което той можеше да направи и за двамата, беше също да си отиде, докато я няма. Преди да се бе върнала. Оттам, където бе отишла, по дяволите!

На сутринта щеше да тръгне за Кънектикът. Можеше да изтърпи строителите, електричарите и водопроводчиците и който и да било друг да му досажда през следващите няколко седмици. Ала не можеше да издържи да живее разделен с един коридор от жената, която обичаше и не можеше да има заради собствената си глупост. Всичко, което тя му бе казала, беше самата истина. Нямаше какво да се заблуждава.

— Ще отсъствам известно време, Андре.

Пианистът го погледна през дима на цигарата, която висеше на устната му.

— Е, и?

— Утре се връщам в Кънектикът.

— Аха. Мацката те е погнала, значи? — С вдигнати вежди, Андре го огледа подозрително. — Това твоята опашка ли е, дете виси между краката ти, братче?

Престън се засмя кратко и затвори калъфа.

— Ще се видим пак.

— Аз съм тук, както знаеш. — Когато Престън се обърна с гръб към него Андре направи знак на жена си, като посочи с пръст в негова посока.

Тя кимна и застана така, че да препречи пътя му.

— Отиваш си много рано тази вечер, сладурче.

— Нещо нямам настроение за свирене. Пък и искам да стана рано утре сутринта. Връщам се в Кънетикът.

— Обратно у дома, а? — Тя се усмихна и го хвана за рамото. — Значи можем да изпием по едно питие за довиждане, защото ще ми

липсваш, хубавецо.

— И ти на мен също.

— Е не точно аз — рече Делта и вдигна два пръста към бармана.
— Онова малко момиче те караше да свириш блусове. Но не и сега. Не и този път.

Престън вдигна чашата си.

— Всичко е свършено.

— Защо така?

— Защото тя така каза. — Той отпи и огненото питие направи дия в вътрешностите му, ала не по-гореща от онова, което го изгаряше.

Делта късо се засмя.

— Откога мъжете приемат това за отговор?

— Щом една жена го мисли, мъжът трябва да го приеме.

— Макуин! — Делта го потупа сестрински по бузата. — Ти явно си глупак.

— Не споря, затова и всичко свърши. Аз развалих всичко. Ще трябва да го приема.

— Я не ми се измъквай по най-лесния начин! Щом си го развалил, ще трябва да го поправиш.

— Когато обидиш някого толкова много, той има правото да те натири.

— Скъпи, когато обичаш някого толкова много, ти имаш правото да счупиш ключалката, че дори и вратата, и да направиш много повече. Дори, ако трябва, ще пълзиш на ръце и колене. — Тя го изгледа отблизо. — Обичаш ли я толкова много?

Престън завъртя чашата и загледа течността през дима.

— Не знаех, че е толкова много.

— Сладурче, върви да изкъртиш ключалката.

Той поклати глава, изпи наведнъж остатъка от питието и си тръгна към къщи.

Делта греши, мислеше си Престън. Понякога човек не може да поправи нещата. Не може да разбие ключалката. Дори е по-добре да не се и опитва. Защо трябва Сибил да го пуска отново при себе си? Той много добре си спомняше как лицето ѝ пребледня, а очите ѝ станаха огромни и празни. И как се напълниха със сълзи, въпреки гнева, който

светеше в тях. Нямахте право дори да я помоли да го изслуша. Да му позволи да я моли, да се извинява или да проси за нейната прошка.

Дори не осъзна, че тича, докато не застана пред вратата на Джоуди и не заблъска с юмруци по нея, задъхан и останал без сили.

— Какво става, за бога? Пожар ли има? — Джоуди погледна през шпионката и отвори вратата, загръщайки халата си. Ако Чък не спеше като заклан, тя нямаше да тича като фурия, преди малкият да се е събудил. — Ти луд ли си?! Минава полунощ!

— Къде е тя, Джоуди? Къде е отишла?

Джоуди намръщи нос, вирна брадичката си с достойнство, което бе доста трудно да излъчва, облечена в халата си на розови котенца.

— Пиян ли си?

— Не, не съм пиян. Изпих само едно. — Никога не е бил толкова трезвен, нито толкова отчаян. — Къде е Сибил?

— И смяташ, че ще ти кажа, след като разби сърцето й! Върви си в своята дупка — нареди Джоуди и посочи драматично с пръст. — Върви, докато не съм събудила Чък и всички останали. Те направо ще те линчуват! — Долната й устна се разтрепери. — Всички обичат Сибил.

— И аз я обичам.

— Сигурно! Затова я накара да си изплаче очите!

Тъй като нейните собствени се напълниха със сълзи, Джоуди измъкна книжна кърпичка от джоба на халата си.

Единственото, което можеше да направи, бе да затвори очи. Чувстваше се виновен.

— Моля те. Кажи ми къде е!

— Защо трябва да ти кажа?

— За да мога да коленича пред нея и да й дам възможност да ме изрита, докато я моля за прошка. За да мога да й се извиня. В името на Бога, Джоуди, моля те, кажи ми къде е! Трябва да я видя!

Джоуди се изсекна в кърпичката, ала очите й не се откъсваха от Престън. Сетне се присвиха, когато забеляза колко бе блед и отчаян.

— Ти наистина ли я обичаш?

— Достатъчно, че да й позволя да ме изгони, ако тя така иска. Но първо трябва да я видя.

Как реагира едно романтично сърце при подобни думи? Въздиша.

Джоуди въздъхна и каза:

— Тя е при родителите си в Мейн. Ще ти напиша адреса.

Престън също въздъхна от облекчение и понеже не знаеше как да ѝ благодари, отново затвори очи.

— Благодаря.

— Ако я обидиш отново — промърмори Джоуди, докато пишеше на гърба на някакъв плик, — ще те удуша със собствените си ръце.

— Няма да се наложи — въздъхна той. — Ти наистина ли си... Ааа...

Тя го погледна, разбра въпроса му, усмихна се и сложи ръка на корема си.

— Да. Аз наистина съм „ааа“. Терминът ми е на Свети Валентин. Не е ли чудесно?

— Направо е страхотно. Поздравявам те. — Престън взе плика, пъкна го в джоба си, хвана лицето ѝ с ръце и я целуна. — Благодаря ти, Джоуди.

Тя изчака, докато той се скри, после въздъхна дълбоко.

— Ами да — промърмори си тихичко Джоуди, докато заключваше вратата. — Определено не може да се побере в скалата от едно до десет. Извън класацията е. — После затвори очи и сплете молитвено ръцете си. — Господ да ти помага, Сибил!

— Макгрегър, значи! — Грант произнесе думите през зъби, а тъмнокафявите му очи святкаха, сякаш премисляше как да убие стареца. — Дъртият му козел!

Тъй като това беше определение, което Грант изразяваше вече много пъти и по най-различни начини, откакто предната вечер Джени му каза за участието на Дениъл в цялата работа, тя дори не се опита да скрие усмивката си. Всъщност знаеше, че съпругът ѝ обожава Дениъл Макгрегър.

— Мислех, че беше „старият досадник“...

— И това също. Ако не беше на шестстотин години, щях да му тегля един хубав шут.

— Грант! — Джени остави скицника си, решила, че красивият стар клен, който рисуваше, вероятно щеше да бъде напълно разлистен,

а не само напъпил, както в момента, когато мъжът и престанеше да крачи напред-назад. — Знаеш, че е направил всичко това от обич.

— Точно така. И какво постигна с тази своя обич?

Тя се опита да каже нещо, ала чу звука от приближаващ автомобил и заслони с ръка очите си срещу силното слънце. Почувства как сърцето ѝ трепна.

— Не съм съвсем сигурна — прошепна Джени.

— Кой натрапник идва сега, по дяволите? — Това обикновено беше изречението, което Грант използваше, когато някой се осмелеше да премине през частната му собственост. — Ако е пак някой неканен турист, ще си взема пушката.

— Ти нямаш пушка.

— Значи ще си купя.

Винаги си беше такъв. Джени стана, остави скицника си и прегърна мъжа си.

— О, Грант, обичам те!

Чувството ѝ пречупи лошото му настроение като слънчев лъч през буреносни облаци.

— Дженвиев... — Той наведе глава и докосна устните ѝ. Кръвта му заигра, а сърцето му се забърза. — Кажете на този досадник, който и да е той, да си върви и никога да не се връща, ако му е мил животът.

Джени продължи да го прегръща, с глава на раменете му, докато наблюдаваше малката спортна кола да приближава с висока скорост по тесния коларски път, който Грант упорито отказваше да поправи.

— Мисля, че идва при Сибил.

— Какво? — Очите му се присвиха и той погледна повнимателно колата. — Мислиш, че е той ли? Много добре. — Грант нежно отстрани ръцете на жена си. — Значи все пак ще тегля един шут някому.

— Дръж се прилично.

— Как ли пък не!

Престън ги забеляза, когато поредната гадна дупка го подхвърли върху седалката и го накара да стисне зъби. Беше прекалено зает да проклина дупките по тесния коларски път, за да ги забележи по-рано. Но когато вдигна очи, видя една двойка на средна възраст да стои посред двора на голяма бяла фермерска къща. По-точно не да стои, поправи се той. Те се прегръщаха. На тревата, току-що разделенила се

от пролетта, до една старомодна люлка, сгушена сред красивите храсти. И това бяха родителите на жената, която обичаше.

Престън се зачуди кой от двамата щеше да го убие пръв. Примирен, засили колата по поляната и се огледа за мястото, където вероятно щяха да го заровят в набързо изкопан плитък гроб.

Беше виждал това място и преди, в картините на Дженвиев Кембъл. Тя бе рисувала тук с любов и фантазия Романтическия стар бял фар, кацнал на скалата над морето, извитите и преплетени клони на дърветата. Всичко бе пресъздадено в една картина с дива красота.

Голямата къща също беше блестящо бяла. С много прозорци и приканваща порта, цветните лехи, очакващи пролетта, която идеше покъсно в тази част на света. Всичко предлагаше един прост уют.

Сибил беше израснала тук, помисли си Престън, в това диво и прекрасно място.

Спря колата, ала чувството на облекчение, което би трябвало да изпита, не се появи, защото нервите му бяха изопнати до крайност. Двойката на поляната се обърна и го загледа. Дори от разстояние Престън разпозна чувството, изписано върху лицето на бащата на Сибил. И то не бе никак доброжелателно.

Престън излезе от колата, твърдо решен да доживее до момента да види Сибил и да ѝ каже това, което трябва. След това, да става каквото ще.

Не се учудвам, помисли си Джени, докато наблюдаваше Престън, който прекосяваше поляната. Не се учудвам, че се е влюбила в него. Почувствала как Грант се наежда, тя го мушна с палец в кръста и предупредително го притисна. Той тръпнеше като питбул, готов да скъса веригата, на която бе вързан.

— Госпожо Кембъл, господин Кембъл. — Престън кимна с глава за поздрав, но не подаде ръката си. Знаеше, че ще му бъде много трудно да пише с гипс. — Аз съм Престън Макуин. Искам Сибил... Искам да видя Сибил — поправи се той смутен.

— На колко сте години, Макуин?

Неочакваният въпрос, произнесен със спокоен глас, който не излъчваше никаква заплаха, накара Престън да вдигне вежди.

— На тридесет.

Грант наклони глава.

— Ако искате да станете на тридесет и една, качвайте се в колата, дайте заден и изчезвайте отгук колкото можете по-бързо.

Престън не мигна, само поизправи рамене като боксьор, приготвящ се за бой.

— Не и преди да видя Сибил. След това може да ме разчлените на части. Или поне да се опитате.

— Няма да ѝ видите очите дори. — Грант отстрани Джени без проблем, сякаш тежеше не повече от детска кукла. Когато направи крачка към Престън, той остана на място с отпуснати ръце.

Явно бащата на Сибил лесно кипваше, реши Престън. Ала той си го заслужаваше.

— Престанете! — Джени застана помежду им и сложи ръка върху гърдите на мъжа си, а другата върху гърдите на Престън. Първо отправи един смразяващ поглед към съпруга си, сетне към Престън.

В миг Престън си помисли, че току-що е бил наказан от кралицата, после сърцето му трепна и замря.

— Тя има вашите очи — рече той и преглътна. — Сибил. Има вашите очи.

Тогава зеленото в очите на жената се стопли.

— Да, така е. Тя е на скалата, зад фара.

— По дяволите, Джени!

Преди да се замисли дори, Престън хвана ръката на жената и я притисна до сърцето си. Чувстваше го как бие до полуда.

— Благодаря ви.

После погледна Грант и задържа погледа си право в очите му.

— Няма да я нараня. Никога вече.

— Дявол го взел — промърмори отново Грант, когато Престън се упъти към скалата с широки, твърди крачки. — Защо го направи?

Джени се обърна, въздъхна и взе лицето на мъжа си в ръце.

— Защото страшно много ми прилича на някого.

— Даа, на дявола.

Тя се разсмя.

— И освен това мисля, че дъщеря ни съвсем скоро ще бъде много щастлива.

Грант въздъхна дълбоко.

— Щях да го ударя само веднъж, заради идеята. По дяволите, той беше готов да ми позволи да го направя. — Грант се обърна и загледа

Престън, докато се загуби зад белия фар. — Може би щях да го направя, но само един твой поглед бе достатъчен да го размаже. Ами че той е влюбен в нея до полуда!

— Знам. Спомняш ли си колко страшно е това?

— Все още е страшно. — Грант прегърна отново жена си. — Момчето си го бива! Ала като твоя дъщеря, Сибил сигурно ще го върже на възел, преди да му прости.

— Сигурно ще го направи. Той си го заслужава. А Дениъл се оказа прав за тях — добави тя.

— Винаги излиза прав — засмя се Грант на жена си. — Ала предлагам все още да не му казваме и да го поизмъчим малко.

Тя рисуваше, седнала на една скала, а вятърът заплиташе косата ѝ. Главата ѝ бе наведена над скицника и моливът бързо бягаше по листа.

Видът ѝ спря дъха му. Беше карал през цялата нощ и през цялото време се беше питал какво ли ще почувства, когато я види. И сега, когато я видя, въображението му отказа да работи. Произнесе името ѝ, но осъзна, че тихият му шепот едва ли бе стигнал до ушите ѝ сред воя на вятъра и грохота на вълните. Затова тръгна към нея по тясната камениста пътечка.

Сибил може би го чу или сянката му падна и закри светлината. Или просто почувства присъствието му. Ала когато вдигна глава и го погледна, очите ѝ го удариха като с камшик. От тях заструиха чувства, преди да придобият ледения зелен цвят, какъвто има зимното море.

След това, сякаш присъствието му не означаваше нищо за нея, тя продължи да рисува.

— Много си се отдалечил от дома си, Макуин.

— Сибил. — Гърлото му беше пресъхнало.

— Ние тук не си падаме много по гостите. Татко често се заканва, че ще минира пътя. Жалко, че не го е направил досега.

— Сибил — рече отново Престън и пръстите му посегнаха към нея.

— Каквото имаше да ти казвам, ти го казах вече в Ню Йорк.

Върви си, изкрещя тя наум. Върви си, преди да съм се разревала като последната глупачка.

— Аз имам да ти кажа нещо.

Сибил му хвърли един безразличен поглед.

— Ако поискам да те чуя... Все ми е едно. — Тя затвори скицника си и стана.

— Моля те. — Той вдигна ръка, но очите ѝ го предупредиха. — Чуй ме. После, ако искаш, ще си отида. Ти си прекалено... справедлива — добави Престън, чудейки се каква дума да избере, — че да не ме изслушаш.

— Добре — отвърна Сибил, седна обратно на скалата и отново отвори скицника си. — Ще продължа да работя, ако не ти пречи.

— Аз... — Престън не знаеше откъде да започне. Всички речи, които си беше приготвил, всички обещания и клетви, бяха излетели от главата му. — Моята агентка вчера видяла твоя.

— Така ли? Колко малък е светът, в който живеем.

Той можеше да се ядоса на подигравателния ѝ тон, ала бе прекалено зает да я наблюдава.

— Той ѝ казал за сериите. За телевизионните серии, които ще правят по твоите комикси. Тя каза, че това е огромна работа. И огромен успех.

— За някои.

— Защо не си ми казала?

Сибил го изгледа бегло.

— Моята работа никога не те е интересувала.

— Това не е вярно! Но не те обвинявам, че мислиш така. Тогава работех, бях набрал скорост. Денят, в който нахлу като тайфун в апартамента ми, почти пращях от напрежение. Щях да експлодирам, разбираш ли? Ти влезе, дойде да ми кажеш, а аз... — Престън спря. Обърна се и също загледа зеленото разбушувано море. — Аз бях объркан, обезумял, полудял от пиесата и още повече от това, което чувствах към теб. Или по-точно, което не исках да чувствам към теб.

Пръстите ѝ натиснаха силно и счупиха връхчето на молива. Ядосана на себе си, тя го пъкна зад ухото си и бръкна в чантата за друг.

— Ако си дошъл, за да ми кажеш това, ето, каза го. Можеш да си вървиш.

— Не. Не съм дошъл, за да ти кажа това. А да ти се извиня и да ти кажа, че се радвам за теб.

— О! Поласкана съм.

Той затвори очи и сви юмруци. И така, значи Сибил можеше да бъде жестока, помисли си Престън, когато трябваше.

— Всичко, което ми каза през нощта, когато ме изхвърли от живота си, е вярно. Позволих на нещо, което се бе случило преди години, да застане пред настоящето. Използвах го, за да се отделя и предпазя от най-хубавото, което ми се беше случило до този момент. Видях как светът на сестра ми се срути, видях я как се бори, за да оцелее след болката, за да отгледа сина си и да даде живот на още едно дете, преди мастилото да бе изсъхнало върху съдебното решение за развода ѝ.

Как можеше да остане безучастна, помисли си Сибил, и затвори скицника. Как можеше да бъде студена и зла, когато той страдеше?

— Знам колко ѝ е било трудно. И на двама ви. Никой не бива да преживее това, което е преживяла сестра ти, Престън.

— Така е, ала хората го правят. — Той обърна глава и я погледна. И видя в очите ѝ да се появява съчувствие. — Бих могъл да използвам нещастията на сестра си, за да спечеля състраданието ти, нали? Но не искам да го правя. Не съм дошъл за това.

Престън отиде до края на скалата, където сякаш някой великан бе отсякъл с брадва канарите и надолу се спускаше стръмна стена, стигаща до морето. Над главата му крещяха чайки, спускаха се шеметно към водата, после се издигаха нагоре с крясък.

Тя сигурно идва тук, помисли си Престън, когато се връща в родния си дом. Идва тук в тези случаи, когато иска да бъде сама със своите мисли. Значи беше правилно, че щеше да ѝ каже за чувствата си точно тук, на нейното място.

— Аз обичах Памела. Това, което се случи тогава между нас, ме промени много.

— Знам. — Трябва да му простя, осъзна Сибил, усетила как сърцето ѝ омеква. Да му прости, преди да му позволи да си отиде.

— Обичах я — повтори Престън, обърна се към нея и пристъпи. — Ала онова, което чувствах към нея, е бледа сянка, дори не е подобие на това, което чувствам към теб. Което чувствам, когато мисля за теб, когато те гледам. То е по-силно от мен. От него ме боли. И ме кара да се надявам.

Устните ѝ трепнаха. Сърцето ѝ заби в бърз, почти болезнен ритъм, който Сибил реши, че бе от радост. Тя видя върху лицето му

онова, което никога не беше вярвала, че ще види. Като се мъчеше да го приеме, Сибил погледна встрани към дългия скалист бряг, който сякаш пробиваше хоризонта и отиваше до безкрая.

— За какво? — попита тя. — На какво се надяваш?

— На чудеса. Аз те обидих. Няма извинение за това — рече го бързо, страхувайки се, че Сибил ще го прекъсне и ще каже, че това няма значение, че вече е прекалено късно. — Нахвърлих се върху теб, когато помислих, че си бременна, защото бях бесен на себе си. А бях бесен, защото част от мен мислеше, че ако имаме бебе с теб, ще мога да те задържа. Че това е начинът да те запазя завинаги за себе си. — Когато Сибил завъртя глава, очите ѝ бяха пълни с изненада и шок. Престън прокара ръце през косата си. — Знаех, че не искаш да се жениш, но ако беше бременна... Можех да те накарам да се ожениш за мен. И само възмущението ми от този начин на мислене, от това, че мога да използвам нещо подобно, също като Памела, ме накара да се нахвърля върху теб.

— Да ме накараш да се ожена за теб? — това беше всичко, което Сибил успя да произнесе. Тя стана, отиде към края на скалата и се загледа неவிждащо във вълните. Какво ставаше? Как всичко се промени толкова бързо? Как щеше да се справи с това?

— Това не е извинение. Ала ти имаш право да знаеш, че никога не съм мислел, че ти си го планирала предварително или че си искала да ме изиграеш. Не познавам друг по-безкористен човек от теб. Сибил, ти си щедра, и добра и можеш да направиш живота на всеки мъж щастлив. Когато те имах в моя живот... Ти ме направи щастлив. А мислех, че съм забравил какво е да бъдеш щастлив.

— Престън! — Тя се обърна. Очите ѝ бяха забулени от сълзи.

— Моля те, нека да довърша. Само ме изслушай. — Той взе ръцете ѝ. — Обичам те. Всичко в теб ме изумява. Ти каза, че ме обичаш. Ти не ме излъга.

— Не. — Сега го виждаше ясно. Вълнението, изписано върху лицето му. В очите му, напрежението в тялото. Ако не държеше толкова здраво ръцете ѝ, сигурно щеше да се опита да го погали и успокои. — Аз не лъжа.

— Нуждая се от теб! Много повече, отколкото ти от мен. Знаем, че ти можеш да се излекуваш, да продължиш да живееш и без мен. Ти си толкова жизнена, отворена за живота. Нищо не може да те спре да

бъдеш такава, каквато си. Можеш да ми кажеш да си вървя. Ще ме забравиш, каквато и роля да съм играл в живота ти. Това не би ти попречило да бъдеш щастлива. — Престън задържа погледа си върху лицето ѝ и се предаде на обърканите чувства, които се блъскаха в него. — А аз никога няма да мога да се излекувам от теб. Никога няма да престана да те обичам и да спра да съжалявам за всичко, което направих, за да те отблъсна от себе си. Можеш да ми кажеш да си вървя — повтори той с дрезгав глас. — И аз ще си отида. Моля те. Господи! Моля те, не ми казвай да си вървя.

— Вярваш ли в това? — попита тихо Сибил. — Вярваш ли, че бих могла да те забравя? — Учудена колко спокоен бе гласът ѝ и колко твърдо сърцето, тя изчака, докато Престън вдигна глава и я погледна. — Може би бих могла да те забравя и да бъда щастлива. Но защо трябва да рискувам? Защо трябва да ти казвам да си вървиш, когато искам да останеш?

Той изпусна въздуха, който бе задържал в дробовете си. После я притегли към себе си и я притисна. И Сибил почувства, че тялото му трепери, когато Престън допря глава до рамото ѝ.

— Значи не съм съсипал всичко? — Гласът му беше неуверен, а сърцето му сякаш щеше да изскочи от гърдите, докато я притискаше към себе си.

— Не, не си — потвърди Сибил, разтърсена от мисълта, че Престън толкова я обичаше. Този силен, сериозен и упорит мъж беше луд от любов по нея. — Не мога, защото аз също се нуждая от теб.

Той я отстрани леко от себе си и сложи ръце върху лицето ѝ.

— Обичам това лице. Мислех, че съм го загубил завинаги. — Долепи устни до клепачите ѝ. — Мислех, че съм те загубил Сибил. Не можех да...

Устните му стигнаха до нейните. Искеше да бъде нежен, внимателен, ласкав. Да ѝ покаже колко много я обича, ала емоциите му бяха по-силни от него, диви и страстни като морето под тях. И всичко това се изля в една целувка.

Когато се отдръпна от нея, очите ѝ бяха мокри.

— Не плачи!

— Няма начин, ще трябва да свикнеш. Ние, Кембъллови, сме емоционално племе.

— Забелязах го вече. Баща ти беше готов да ме разкъса на малки парченца.

— Когато види, че съм щастлива, ще те остави жив — засмя се тя. — Той ще те обича, Престън, а също и мама. Първо, защото аз те обичам, и второ, защото си такъв.

— Какъв? Див, груб, раздразнителен?

— Да. — Сибил отново се разсмя, когато той се намръщи. — Бих могла да отрека, но нали знаеш колко слаба лъжкиня съм. — Хвана го за ръка и го поведе. — Обичам това място. Точно тук родителите ми са се срещнали и са се влюбили. Тогава татко живеел във фара като отшелник, зает единствено с работата си. И много се ядосал, когато една млада жена дошла да му досажда. — Тя метна един кос поглед към Престън. — Татко бил див, груб и раздразнителен.

Престън се засмя на сравнението.

— Прилича ми на разумен човек. — Вдигна сплетените им ръце и целуна нейната. — Сибил. Ще дойдеш ли с мен в Нюпорт, за да те представя на семейството си?

— Да, с удоволствие. — Тя го погледна и забеляза в очите му познатия напрегнат израз. — Какво има?

Той спря и се обърна към нея в сянката на голямата скала, която сякаш правеше навес.

— Знам, че не искаш да се жениш, нито да живееш в провинцията. Ти обичаш Ню Йорк, там ти харесва. Обичаш да си в центъра на нещата и аз не очаквам... Всъщност сигурен съм, че къщата ще ти хареса — каза Престън, прекъсвайки собствените си мисли. — Тя е стара и почти на брега като тази. Освен това — продължи той, докато Сибил остана мълчалива, — не очаквам да промениш начина си на живот. Ала ако някой ден решиш, че искаш да се ожениш за мен, да създадем дом и семейство, нали ще ми кажеш?

Сърцето ѝ направи три чудесни и стилни премятания, но тя само кимна важно с глава.

— Ти ще бъдеш първият, който ще научи.

Като си каза да бъде доволен и на това, Престън силно стисна ръката ѝ.

— Добре.

После отново тръгна и се изненада, когато Сибил го спря и го дръпна така, че ръцете им се опънаха.

— Престън!

— Да?

— Искам да се ожения за теб, да създадем дом и семейство. —
Усмивка озари лицето ѝ, когато той я сграбчи. — Ето, ти си първия, на
когого го казвам!

Надеждата на лицето му премина в нескрито блаженство.

— Да... — Престън я притисна в прегръдката си. — Ала защо
трябваше да ме караш да чакам толкова дълго?

Сетне я вдигна във въздуха и я завъртя, а тя щастливо се засмя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.